EMANUEL BĂLAN

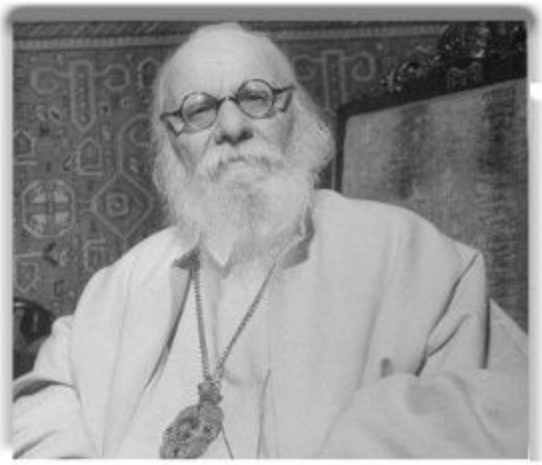

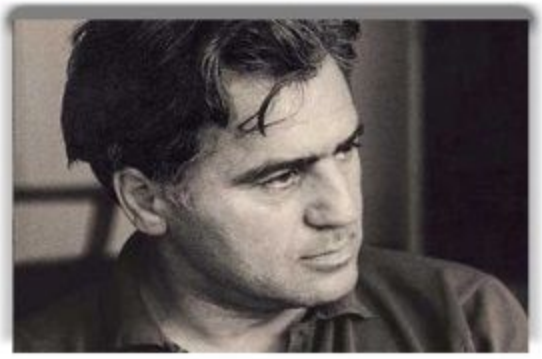

PERSONALITĂȚI DE PE MERIDIANUL OZANA
MIC DICȚIONAR

Emanuel Bălan

Personalități de pe meridianul Ozana

Mic dicționar

Editura Pim
Iași, 2021

https://biblioteca-digitala.ro

Procesare computerizată: Emanuel Bălan
Design copertă: Ionela-Diana Cozma
Corectura: Mihaela Pavăl

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
Personalități de pe meridianul Ozana. Mic dicționa
BĂLAN, EMANUEL
ISBN:
Conține bibliografie.-index

I. Alui Gheorghe, Adrian (pref.)

Reproducerea integrală sau fragmentară, prin orice mijloace tehnice, este strict interzisă și se pedepsește conform legii.
Reproducerea se poate face doar cu acordul scris al autorului, cu excepția unor scurte pasaje care pot constitui obiectul recenziilor și prezentărilor.

Lucrare apărută cu sprijinul financiar al **CRISSTEL TRADE SRL** Târgu-Neamț cu sprijinul domnului Stelian Grosu

Editura PIM Iași, 2021
Email: editura @pimcopy.ro; www.pimcopy.ro

https://biblioteca-digitala.ro

MOTTO

„Fiecare loc de pe pământ are o poveste a lui, dar trebuie să tragi bine cu urechea ca s-o auzi și trebuie un gram de iubire ca s-o înțelegi.”

Nicolae Iorga

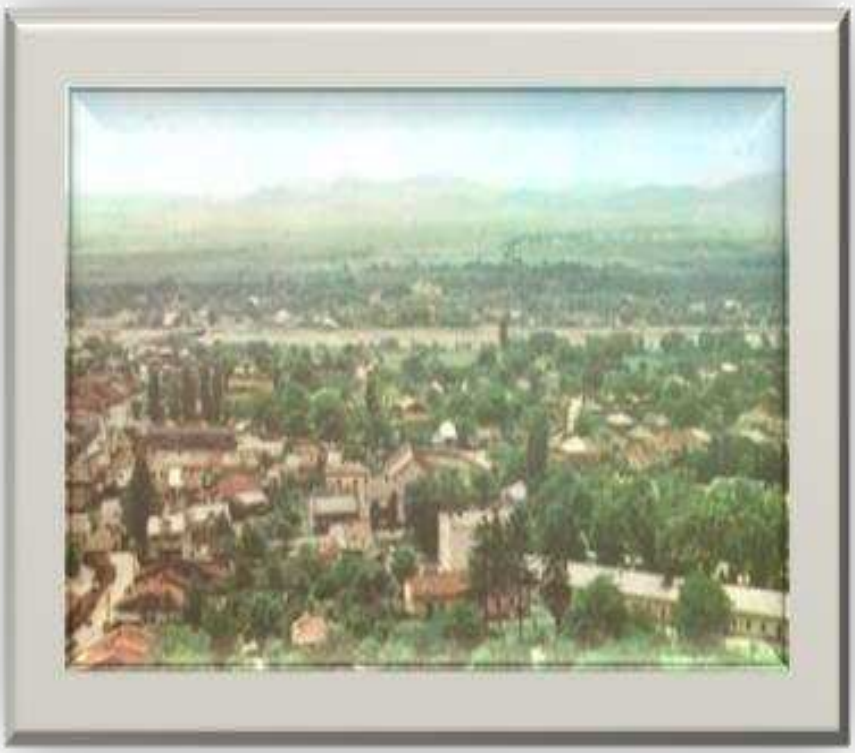

https://biblioteca-digitala.ro

EMANUEL BĂLAN s-a născut la 24 decembrie 1978 la Onești și este profesor de Istorie la Liceul „Vasile Conta” din Târgu-Neamț. Este absolvent al Universităţii „Ştefan cel Mare” din Suceava, specializarea Istorie-Geografie (2002) şi al masteratului în Istorie la aceeaşi universitate, în 2004. A urmat cursuri de specializare în Istoria Holocaustului la Universitatea Bucureşti, Centrul de Studii Ebraice „Golstein Goren” (2006) şi la Universitatea „Yad Vashem” din Ierusalim (2010). În prezent, este doctorand al Universității „Ștefan cel Mare” Suceava, specializarea Istorie. Este preşedinte al Asociaţiei Pro Democraţia Club Târgu-Neamţ din 2007. A susţinut prelegeri în politici publice şi europene în cadrul unor cursuri de formare din România şi Republica Moldova. A publicat articole de istorie naţională şi universală în „Magazin Istoric”, „Historia”, „Iassidava”, „Acta Bacoviensia”, „Revista de istorie a evreilor din România”, „Antiteze” și „Conta”, dar şi în cadrul unor simpozioane naţionale şi internaţionale. A avut numeroase apariţii în presa judeţeană: „Monitorul de Neamţ”, „Ceahlăul”, „Realitatea de Neamţ” și regională: „Evenimentul”, la posturile de radio judeţene: MPlus FM, regionale: Radio Iaşi şi internaţionale: Radio Ucraina Internaţional şi Radio Moldova, la posturile TV: TVM Neamț, 1TV Neamț, Tele M, TeleMoldova, Exploziv TV, TVR Moldova și TVR.

A realizat emisiunea de cultură *Lada de zestre* de la Actual Tv (2007-2009) și rubrica *Lumea lui Emi* la Radio Mplus FM (2012-2015). Realizează emisiunea *De la om la om* la radio MPlus FM.

Este autorul lucrărilor Biserica Ortodoxă din Basarabia. Mitropolia Basarabiei, de la începuturi până azi, Editura „Egal”, Bacău, 2010; Minorităţile naţionale din Bucovina în cadrul procesului electoral din perioada interbelică, Editura „Egal”, Bacău, 2012; 200 de ani de la răpirea Basarabiei de către Imperiul Rus şi consecinţele ei asupra istoriei românilor (coordonator), Editura „Sf. Ierarh Nicolae”, Brăila, 2012; Anticomunism și represiune comunistă în Neamț și Bacău (1945-1989), Editura „Egal”, Bacău, 2014; Neamțul prin călători străini (secolele XV-XX), Editura Graphest, Piatra Neamț, 2018; Evreii din Târgu-Neamț. Istoria unei comunități, Editura Hasefer, București, 2019 și Târgu-Neamț. File de istorie, Editura PIM, Iași, 2020. Are în pregătire mai multe lucrări de istorie locală și națională.

https://biblioteca-digitala.ro

Cuprins

Cuvânt înainte / 9
Prefață / 11
Acosmei, Constantin / 13
Alui Gheorghe, Adrian / 14
Amihăesei, Constantin / 18
Amihăesei, Ioan / 18
Anastasescu, Bazil / 19
Andrieș-Moldovan, Elena / 19
Anechitoae, Constantin C. / 20
Apetroaie, Ion / 21
Arădăvoaice, Gheorghe / 22
Arba-Pușcatu, Rodica / 22
Argeșeanul, Calinic / 23
Asandei, Nicolae / 28
Balmuș, Gabriel / 29
Bancea, Neculai / 30
Bancea, Neculai N. / 31
Barcianu-Petrașcu, Sonia / 32
Bălan, Nicolae Gh. / 32
Bârliba, Constantin / 33
Bârliba Gheorghe / 34
Bârliba, Ioan / 34
Benedict, Heinrich / 35
Bistriceanu, Gheorghe D. / 36
Botez, Mihai / 36
Busuioc Mihail / 37
Buttescu Mihail I. / 38
Calcan, Theodor George / 41
Cașcaval, Coca / 41
Cepoi, Dan / 42
Chițu, Oana-Cătălina / 42
Ciocârlan Vasile / 43
Ciochină, Angela / 44
Cojocariu, Constantin / 45
Conta, Chiriac Gr. / 45
Conta, Vasile / 46
Conta-Kernbach, Ana / 48
Constantin, Ticu / 50
Corbu, Daniel / 52
Cornelson, Dumitru A. / 53

https://biblioteca-digitala.ro

Coșofreț, Vasile V. / 54
Creangă, Ion / 54
Crețu, Grigore / 56
Crișan, Constantin / 57
Cucu-Ciuhan, Geanina / 59
Dascălu, Cristina-Emanuela / 60
David, Gheorghe / 62
David-Ghindăoanu, Mihai / 63
Dănilă, Ioan / 64
Dănilă, Ștefan / 66
Diaconu, Alecu / 68
Diaconu, Mihai / 69
Diaconu, Vasile / 70
Dumitrașcu, Aurel / 71
Florea, Ion / 75
Florian, Neculai / 76
Florens, Euschius Emanoil / 77
Găman, Vasile / 77
Gheorghiță, Corneliu I. / 78
Gheorghiță, Dumitru / 78
Gheorghiță, Florin / 79
Gheorghiță, G.V. / 80
Gheorghiță, Ilie / 81
Gheorghiță, Ștefan / 81
Gheorghiță, V.A. / 82
Gheorghiu, Nicolae N. / 83
Grimberg, Raimond / 84
Ghimicescu, Gheorghe / 85
Grințescu, Ernest / 86
Grințescu, Gheorghe / 87
Humulescu, Evgheni / 88
Iaţeşen Mihai-Cosmin / 90
Idel, Moshe / 92
Ilioaea, Mircea / 93
Ilioi, Radu / 94
Ionel, Adrian / 95
Irimia, Mihai / 95
Ispir, Eugen / 97
Ispir, Vasile G. / 98
Istrail, Sorin / 99
Jitaru, Petru / 100
Layton, Irving / 101

https://biblioteca-digitala.ro

Lazăr, Mihai / 104
Lămășanu, Daniela Iuliana / 105
Lucanu, Petre / 106
Luchian, Constantin / 106
Luchian, Ion / 106
Marino-Moscu, Constanța / 107
Mihăilescu, Ioan / 109
Mosor, Dumitru / 110
Movilă, Gheorghe / 111
Munteanu, Mircea / 112
Munteanu, Nicodim / 113
Muscalu, Vasile / 115
Nanu, Constantin / 116
Nehorai, Zvi Michael / 117
Nicolau, Adrian / 117
Nicolau, Teodor / 118
Oceanu, Paul / 118
Oprea, Marieta C. / 120
Pantelimon, Toader / 121
Papuc, Dan I. / 125
Petraru, Gheorghe / 126
Pietraru, Ion / 127
Ploscaru, Nelu-Cristian / 129
Popa, Damian Ion / 130
Popa, Natalia / 131
Popa, Nicolae / 131
Popa, Nicolae N. / 133
Popei, Ioan / 133
Popescu-Vânători, Gheorghe / 134
Posescu, Ion / 135
Postolică, Vasile / 136
Potrivitu-Bocăneț, George-Cristian / 137
Precupanu, Dan / 139
Precupanu, Teodor / 140
Răscănescu, Gheorghe / 141
Răscănescu, Mircea / 143
Răvăruț, Mihai / 143
Resmeriță, Ioan / 144
Rippel, Yoel / 145
Rîpanu, Alina / 146
Roată, Toma / 147
Roșu, Emil Mina / 148

https://biblioteca-digitala.ro

Roșu, Gheorghe / 149
Sabin, Gheorghe C. / 150
Sava, Nicolae / 151
Savin, Virgil / 152
Sărmășanu, Constantin /153
Sărmășanu, Mihai / 153
Scurtu, Nicolae / 154
Simionescu, Mariana /155
Simon, Gheorghe / 156
Sofronie, George / 158
Stamate, Mihail D. / 159
Stan, T.C. / 159
Stupcanu, Cătălin / 160
Șerpe, Pavel / 161
Tebeică, Demostene / 162
Teodora de la Sihla / 164
Teodoru-Doru, Vasile / 164
Tețu, Constantin / 165
Tețu, Viorica / 165
Timofte, Mihai / 166
Todosia, Mihai / 166
Tomulescu, Gheorghe / 167
Tronescu, Dimitrie / 168
Ursache Andrei / 170
Ursache Valentin / 170
Vacariu, Dumitru / 171
Vartic, Elisabeta / 173
Vartic, Gheorghe / 173
Vasile Pandrea, Ivona / 174
Vasiliu, Mihail Constantin / 175
Vieru, Ioan / 176
Vințan, Corina-Ștefania / 177
Vornicu, Gheorghe / 177
Vrânceanu, Vasile / 178
Bibliografie / 181
Abrevieri / 195
Indice de nume / 197

https://biblioteca-digitala.ro

Cuvânt înainte

Pe „meridianul Ozana” s-a scris istorie serioasă. Aceasta pare să fie miza dicționarului întocmit cu mult profesionalism de Emanuel Bălan, care scormone după istorii, dicționare, studii și cărți pentru a argumenta că zona Târgu Neamț este spectaculoasă la nivelul performanței, indiferent de domeniu, că în marasmul globalizării, definirea identității unui loc poate fi cea mai serioasă dovadă de atașament. Și chiar de dragoste. Globalizarea este pe cale să pulverizeze „mica istorie” a comunităților, să o „aneantizeze” într-un flux uriaș, în care personalitatea devine indistinctă. Împotriva acestor tendințe, un dicționar al personalităților locului fixează și valorizează, recunoaște și imprimă un profil care dă o notă definitorie unei zone prodigioase la nivelul istoriei, culturii și spiritualității.

Dicționarul acesta este și o carte de istorie concentrată, fiindcă istoria se scrie cu performanță, cu valoare, cu jertfa creatoare, adesea. Fiecare personalitate în parte poate fi „citită” ca o hologramă care incumbă o parte din destinul locului, îl marchează pentru totdeauna.

Trebuie remarcată și calitatea de model a personalităților cuprinse în dicționar, într-o lume în care „modelul” este subminat de o tendință de anonimizare, când „profilul locului” este asediat de o mulțime de factori așa zis civilizatori, care îi șterg, de fapt, calitățile originare.

Domeniile în care au performat personalitățile din acest inedit dicționar sunt diverse: literatură, istorie, filosofie, teologie, matematică, medicină, chimie, biologie, psihologie, pedagogie, armată, microbiologie, arheologie, fizică, muzică, artă plastică, teatru, contabilitate, inginerie, sport, politică, administrație, agricultură etc. Acest evantai de domenii, cu performanțe care s-au impus în plan național și internațional, demonstrează faptul că un loc își creează energiile și personalitățile necesare care acționează într-o adevărată și necesară sinergie a locului.

Selecția personalităților a fost făcută având în vedere relația comunităților în care s-au născut, în care au trăit, în care au creat sau au performat cu „meridianul Ozana”, ca să existe un reper de identificare.

Calitatea de întemeietor al locului „cu personalități” îi este recunoscută, astfel, lui Ion Creangă, cel care a dat valoare de fluviu Ozanei, cel care a făcut ca firul de apă ascuns între malurile șerpuite să se verse direct în veșnicie. Mai mult, Ion Creangă a mitizat o lume obișnuită, dar care a fost și este capabilă să dea semnale de identitate care să conteze și să dureze.

https://biblioteca-digitala.ro

Prin acest dicționar, profesorul Emanuel Bălan oferă „o carte albă” a lumii de pe „meridianul Ozana” generațiilor viitoare.

Adrian ALUI GHEORGHE
noiembrie, 2021

https://biblioteca-digitala.ro

Prefață

Istoria Ținutului Neamț cuprinde numeroase personalități născute pe aceste meleaguri cu contribuții diverse și importante la cultura și civilizația națională și internațională.

Atunci când am pornit redactarea acestei cărți, m-am gândit ce titlu să dau, iar în cele din urmă m-am oprit la *Personalități de pe meridianul Ozana. Mic dicționar*. Ideea titlului mi-a fost oferită de către scriitorul Adrian Alui Gheorghe, care a scos o revistă cu acest titlu la Târgu Neamț, în perioada 1998 – 2002.

Cele mai multe dintre aceste personalități au fost prezentate sub forma unui serial în presa locală, însă unele dintre acestea se regăsesc pentru prima dată în această carte.

Este prima lucrarea de acest fel, deși încercări de prezentare a unor personalități din zona Târgu-Neamț au fost făcute de către profesorul Vasile Vrânceanu, în două lucrări dedicate cadrelor didactice, *Oameni de altădată care au trudit pe plaiuri nemțene* și *Trecute vieți de truditori din ținutul Neamțului.* Unele personalități născute în Ținutul Neamțului se regăsesc și în dicționarele personalităților nemțene, precum cele două lucrări ale lui Constantin Prangati, *Dictionarul oamenilor de seamă din județul Neamț: de la Grigore Ureche până în zilele noastre*, 1999, O*ameni politici și de stat din județul Neamț (1864-2003),* 2004 sau în lucrarea lui Constantin Tomșa, *Un dicționar al literaturii din județul Neamț: de la copiști la suprarealiști (secolul al XV-lea-2012)*, 2014.

Lucrarea își propune să prezinte cititorului medalioane biografice în maniera din *Le petit Mourre, Dictionaire de l'Histoire*, ediția Larousse, cu elementele care definesc personalitățile (date biografice esențiale, studii, domenii de activitate, realizări remarcabile, premii și distincții obținute).

Am încercat să ofer și o dimensiune istorică acestor personalități, cei mai mulți trecuți în neființă, iar alții încă în viață, continuând prodigioasa lor activitate. Dicționarul încearcă să ofere o imagine completă a tot ceea ce este reprezentativ şi valoros în cultura „meridianului" Ozana, referitor la personalităţile locale, personalităţi de primă mărime ale culturii româneşti, dar şi persoane mai puţin cunoscute, care, prin strădania şi contribuţia lor, au îmbogăţit patrimoniul cultural-ştiinţific al judeţului şi al ţării. Aceasta cu atât mai mult cu cât dicţionarele naţionale, prin natura şi destinaţia lor, nu pot cuprinde, în mod exhaustiv, domeniile abordate.

Criteriile care au stat la baza acestui dicționar sunt: locul nașterii (orașul Târgu-Neamț și comunele limitrofe: Răucești, Brusturi, Drăgănești, Timișești, Vânători, Pipirig, Agapia, Bălțătești, Ghindăoani, Crăcăoani, Grumăzești,

https://biblioteca-digitala.ro

Petricani, Păstrăveni şi Urecheni), afirmarea pe plan local, naţional şi international

peste hotare în domeniile culturii, artelor, literaturii, ştiinţei şi tehnicii; publicarea a cel puţin două lucrări sau cel puţin zece studii ori articole în periodice de specialitate; activitatea în domeniul literar şi tehnico-ştiinţific; includerea în Uniunea Scriitorilor, Uniunii Ziariştilor, Uniunii Artiştilor Plastici, unele societăţi literare, obţinerea premiilor în ţară şi străinătate, cu bogată activitate publicistică şi editorială; personalităţi care locuiesc în ţară sau în străinătate, academicieni, membri ai unor academii şi societăţi ştiinţifice, doctori în ştiinţe, istorici, medici, preoţi, economişti, sportivi de performanţă, arhitecţi, artişti plastici, cercetători, alţi specialişti recunoscuţi. Suntem conştienţi că o asemenea lucrare nu poate fi exhaustivă, iar selecţia şi tratarea subiecţilor este perfectibilă.

Dicționarul cuprinde **158** de personalități născute de-a lungul secolelor XVII-XX. Prezentarea personalităţilor este inegală, întrucât perioadele în care au trăit sunt diferite, iar informaţiile şi datele sunt şi ele diferite. S-a încercat însă, pe cât posibil, prezentarea unitară, cu date bibliografice, studii, activitate profesională, relevându-se contribuţia fiecăruia în domeniul în care a activat.

Lucrările publicate (cărţi, studii, articole) sunt prezentate în ordine cronologică, iar referinţele despre activitate sunt oferite selectiv, în ordinea alfabetică a autorilor. Reprezentarea geografică a acestora este următoarea: Târgu-Neamț (52), Răucești (4), Săvești (1), Brusturi-Poiana (1), Drăgănești (4), Orțăști (1), Vânători-Neamț (14), Lunca (2), Pipirig (10), Agapia (6), Filioara (3), Văratec (2), Săcălușești (1), Bălțătești (5), Valea Seacă-Bălțătești (4), Ghindăuani (4), Crăcăoani (1), Cracăul Negru (2), Grumăzești (7), Topolița-Grumăzești (2), Petricani (4), Boiștea-Petricani (1), Târpești-Petricani (2), Păstrăveni (6), Rădeni-Păstrăveni (1), Urecheni (3) și Timișești (6).

Așadar, este un studiu istoric al personalităților, dedicat tuturor celor care, prin muncă, sacrificiu, efort, pasiune și dragoste față de semeni și locurile dragi, au lăsat moștenire zonei Neamțului realizările lor științifice, culturale și sportive, „crâmpeie de eternitate”. Pe departe epuizat, dicționarul de față este doar un nucleu documentar, ce poate fi îmbogățit ulterior cu alte nume.

Doresc să aduc sincere și calde mulțumiri domnului Adrian Alui Gheorghe pentru informațiile care au îmbogățit materialul, dar și pentru prefața realizată. De asemenea, mulțumiri sincere doamnei Lidia Richter, directorul Bibliotecii „Ion Creangă” din Târgu-Neamț pentru sugestiile și informațiile oferite.

Vă invit, prin lectura personală să deveniți călători în timp și parte la viața, trăirile, realizările acestor personalități, unele de poveste, pentru a descoperi dincolo de truda, sudoarea, jerta, farmecul acestor Oameni.

https://biblioteca-digitala.ro

ACOSMEI, Constantin

Poet, născut la 24 decembrie 1974, în Valea Seacă, comuna Bălțătești. Urmează cursurile liceale la Liceul „Calistrat Hogaș” din Piatra-Neamț, absolvit în 1990, apoi cursurile Facultății de Filologie a Universității „Al. I. Cuza” din Iași, absolvită în 1997.

Încă din timpul gimnaziului, participă la Cenaclul „Tinerețe fără bătrânețe” de la Casa Culturii din Târgu- Neamț, cenaclu condus de Adrian Alui Gheorghe și Daniel Corbu, iar debutul publicistic a fost în anul 1985, în revista „Ateneu” din Bacău.

Din anul 2008, este bibliotecar la Biblioteca județeană „Gh. Asachi” din Iași. Poeziile îi sunt publicate în anii 1990-1991 în revistele „Luceafărul” și „Poesis”.

Debutează în 1995, cu volumul „Jucăria mortului”, iar între 1997 și 2005 frecventează cenaclul „Club 8” din Iași. Privind singurul său volum de poezie, reeditat de patru ori, critica este extrem de favorabilă, acesta fiind considerat „unul dintre volumele de poezie celebre ale anilor ’90”.

Primele două ediții au fost, din punctul de vedere al promovării, niște eșecuri, cu toată temeritatea întreprinderii în fiecare dintre cazuri. Cu sprijinul grupului de scriitori din preajma lui Acosmei, ele au construit totuși o faimă underground cărții, permițând, uneori, interesante fenomene de folclorizare, după cum observa Cosmin Ciotlos intr-o cronica din „România literară”.

Talentul său a fost răsplătit prin numeroase premii: Premiul revistei *Familia*, la Concursul Național de Poezie „Nicolae Labiș”, în 1990; Premiul pentru debut al Asociaţiei Scriitorilor din Iaşi, în 1996; Premiul „Euridice” al Fundaţiei Culturale „Paradigma“ şi Premiul de Poezie „Eleusis“ la prima ediţie a Festivalului de Poezie de la Iaşi din 2008.

Este prezent cu versuri sau cronici literare în publicaţii culturale, în antologii şi în volume colective. A fost tradus în Austria, Germania și SUA. Poeziile i-au fost publicate în antologiile: *Club 8-Poetry* (2001); *oZone friendly* (2002); *Hat jemand etwas gefragt?* (2003); *Cartea roz a comunismului* (2004); *Nasturi în lanul de porumb* (2008; *Poezia antiutopică* (2010); *Compania poeţilor tineri*(2011); *Noua poezie nouă* (2011).

Constantin Acosmei este considerat atât de critici, cât şi de colegii de breaslă, unul dintre cei mai originali poeţi ieşeni de astăzi. Regretatul poet Emil Brumaru recunoştea faptul că Acosmei

https://biblioteca-digitala.ro

reuşeşte să creeze un univers propriu şi că ai putea să-i recunoşti stilul oricând, chiar dacă ar fi să-i citeşti versurile fără a ști cine semnează.

ALUI GHEORGHE Adrian

S-a născut la 6 iulie 1958, în comuna Grumăzeşti, satul Topoliţa, judeţul Neamţ. Copilăria în satul natal, la doi kilometri de Casa Memorială Ion Creangă, în perimetrul extrem de fertil spiritual şi cultural al Cetăţii Neamţ, al mănăstirilor Agapia, Agapia Veche, Varatec, Neamţ, Secu, Sihla, Sihăstria, Icoana, Pocrov. Şcoala primară şi elementară, începută în anul 1965: în satul Topoliţa. De aici reţine numele învăţătorului Ion Găină şi numele profesorului de limba şi literatura română, Emil Bârsan. În anul 1972, la 9 ianuarie, îi moare tatăl din cauza unor complicaţii pulmonare şi cardiace datorate unor schije pe care le avea în corp din al doilea război mondial. Din cauza problemelor financiare ale familiei, în anul 1973, la absolvirea şcolii generale, se înscrie la o şcoală profesională de chimie, de trei ani, la Piatra Neamţ.

Paradoxal, este o perioadă extrem de fertilă cultural, şcoala are o bibliotecă impresionantă pe care o frecventează pînă la epuizarea fondului de carte. Pentru că este pasionat de lectură, conducerea școlii îi fixează un program special în cadrul „școlii profesionale”, care îi permite să își petreacă multe ore din zi în bibliotecă. Citește, atunci, „integral”, Dostoievski, Tolstoi, Shakespeare, Gogol, Cehov, Maupassant, Turgheniev, Camus, Sartre etc., dar și multă poezie românească și în traducere. Oameni care i-au influenţat destinul, la acel moment: prof. Maria Uţă, director al şcolii de chimie şi Rodica Imbrea, bibliotecar al şcolii.

Se angajează ca operator chimist la combinatul de profil de la Săvinești, urmează cursurile Liceului „Calistrat Hogaș” din Piatra Neamț, la ”seral”. În anul 1978, în octombrie, este încorporat pentru serviciul militar obligatoriu. Prima parte a serviciului militar o „execută” la Caracal, la o unitate de infanterie, partea a doua, din mai 1979 până în martie 1980 este trimis la minele Livezeni, Petrila și Lonea, unde lucrează în subteran, ca vagonetar și ajutor de miner. La revenire „în civilie” continuă să lucreze la același combinat chimic și să urmeze cursurile de liceu, pe care le încheie în anul 1981. Din anul 1981 renunță la munca în fabrică și este, pe rând, profesor

https://biblioteca-digitala.ro

suplinitor, predând limba și literatura română, franceză, latină, istorie dar și chimie (!), la școli din Petricani, Țibucani și Pipirig, din zona Neamțului. Din anul 1986 primește o catedră „de creativitate" (ceea ce azi se numește *creative writing*) la Casa pionierilor din Piatra Neamț unde selectează și inițiază elevi de la școlile generale și de la liceele din Piatra Neamț în promovarea performanței în creația literară. Între elevii de atunci, care au făcut performanță mai apoi, se numără Constantin Acosmei, Livia Iacob, Codrin Dinu Vasiliu, Antoaneta Dohotaru, Rodica Potoceanu, Nicoleta Purcaru, ș.a.

În anul 1982 este admis la Facultatea de filologie, din cadrul Universității „Al. I. Cuza" din Iași, specialitățile "limba și literatura română – limba latină", cursuri fără frecvență. Încheie studiile universitare în anul 1987, cu o lucrare de licență la specialitatea „literatura latină", sub coordonarea unui mare latinist, Traian Diaconescu: „Paradigma erosului în poezia lui Ovidius". În perioada 1999-2004 pregătește și susține doctoratul la Universitatea „Al. I. Cuza" din Iași, în coordonarea unuia dintre cei mai importanți cărturari români postbelici, prof. Petru Ursache, cu lucrarea „Tinerețe fără bătrânețe și sentimentul tragic al timpului".

În decembrie 1989 participă la ceea ce s-a numit „revoluția română", la Piatra Neamț, vorbește mulțimii din balconul „județenei de partid", alături de Aurel Dumitrașcu, scrie editorialul primului „ziar liber de comunism" din județul Neamț, ziarul „Ceahlăul", în seara zilei de 22 decembrie 1989, cu titlul „După cea mai lungă noapte". Refuză, mai apoi, titlul de „revoluționar", considerând oportunitățile oferite de acest titlu o adevărată „deturnare morală" a adevăratei revoluții. În ziarul „Ceahlăul" scrie editorialul sub titlul de „Cronica de cinci secunde", în perioadele 1994 – 2001 și 2004 – 2007, peste patru mii de „editoriale".

Din 1990 este ziarist la ziarul „Ceahlăul", inspector la Inspectoratul Județean de Cultură Neamț (1990-1992), director al Complexului Muzeal Județean Neamț (1992 – 1993), consilier la Direcția pentru Cultură a Județului, director al Direcției pentru Cultură în perioadele 1996-2000 și 2004 – 2013, profesor asociat la Academia de Muzică „Gheorghe Dima" din Cluj Napoca, filiala Piatra Neamț, unde predă „estetică generală și muzicală", din anul 2005 până în anul 2019. A fost ales consilier local, la nivelul municipiului Piatra Neamț, în legislaturile 1992–1996, 2004-2008 și 2020–2024; deputat în Parlamentul României, în Circumscripția Neamț - membru al Comisiei de cultură, arte și mijloace de informare în masă a Camerei Deputaților în anul 2008.

Din anul 2013 preia, prin concurs, postul de director al Bibliotecii Județene „G. T.

https://biblioteca-digitala.ro

Kirileanu", de unde este „executat politic", în anul 2017.

Este membru al Uniunii Scriitorilor din România din anul 1990 şi membru în Consiliul de Conducere al USR în perioada 1996 – 2008. Este membru al PEN Clubului Român din anul 1990 şi vicepreşedinte al PEN Clubului Român în perioada 2014 – 2016.

Co-fondator din anul 1990 şi director al revistei de cultură „Antiteze" în perioada 1996 – 2007 și fondator și director al revistei de cultură, arte, atitudini „Conta", aflată sub egida USR, din anul 2010 și pînă în prezent. Este fondator al Asociaţiei Culturale „Conta" care conservă şi promovează valorile culturale ale zonei Neamţ (din 1996), realizator al Galeriei de Artă „Lascăr Vorel" din Piatra Neamț, iniţiator şi realizator al unui bust Mihai Eminescu în Piatra Neamţ (2014).

Participări internaționale (*selectiv*): în anul 1995 participă cu o comunicare la Conferința europeană „Identitate culturală în societățile multiculturale" de la Stockholm; în anul 2012, la propunerea Uniunii Scriitorilor din România, participă la Congresul Scriitorilor Francofoni de la Alger, reprezentînd România, unde susţine o conferinţă cu tema „Autoficţiunea literară"; face parte din grupul de scriitori care reprezintă România la Târgul Internaţional de Carte de la Frankfurt (2013 și 2018), la Târgul Internaţional de Carte de la Belgrad (2015), la Târgul Internaţional de Carte de la Ierusalim (2017) și la Târgul Internațional de Carte de la Beijing – China (2019)

A primit numeroase premii și distincții pentru cărțile publicate, între care: Premiul Uniunii Scriitorilor din România, pentru anul 2001, pentru volumul de poezie „Îngerul căzut" și în anul 2014, pentru romanul „Laika", premiul Filialei Iaşi a Uniunii Scriitorilor din România pentru volumele: „Cîntece de îngropat pe cei vii" (1993), „Titanic şvaiţer. Momente şi schiţe" (1994), „Complicitate" (1998), „Goliath" (1999), „România pe înţelesul tuturor" (2004), pentru îngrijirea ediţiei „Carnete maro" (volumele I-IV) de Aurel Dumitraşcu (2006), pentru volumul de poezie „Paznicul ploii" (2010), pentru romanul „Urma" (2014); „pentru întreaga activitate literară", în anul 2013; premiul Filialei Sibiu al Uniunii Scriitorilor din România pentru volumul „Zugzwang sau strada cu o singură ieșire" (2018) și pentru volumul de poezie „Comunitatea artistică" (2021); premiul Festivalului de literatură româno-canadian «Ronald Gasparic » (Iaşi, 2008); premiul Naţional de Poezie „Poesis", Satu Mare, octombrie, 2008; Premiul „Balcanica" al poeţilor din Balcani, Brăila, 2010; premiul anual pentru poezie al Revistei *Convorbiri literare* (2000); premiul anual al revistei *Ateneu,* pentru poezie (2000); premiul Salonului Internaţional de

https://biblioteca-digitala.ro

Carte de la Oradea (1999); premiul „Opera omnia” al revistei „Argeș” (Pitești, 2009); premiul *Nichita Stănescu* al Serilor de Poezie de la Deseşti – Maramureş, pentru volumele *Intimitatea absenţei* (1992) şi pentru întreaga operă în anul 2019; Marele premiu *Liviu Rebreanu* pentru proză, Bistriţa, 2017.

A primit Meritul Cultural în grad de Cavaler, grad A, în anul 2000 și Meritul Cultural în grad de Ofiţer, grad A, în anul 2010, conferite de Preşedinţia României.

Este Cetăţean de onoare al municipiului Piatra Neamţ din anul 2005.

Parcursul literar: Debutul absolut se produce în anul 1970 cu o poezie în revista „Cutezătorii”; debutul într-o revistă literară, cu un grupaj consistent, se produce în revista „Cronica” din Iași, în anul 1976; înaintea debutului în volum, primește mai multe premii naționale pentru poezie, foarte importante în epocă: Premiul Național „Nicolae Labiș” (1980), Marele premiu la Festivalul „Laudă-se omul și țara” de la Sighetul Marmației (1980), „remiul anual al revistei „Luceafărul” în anul 1981, Premiul „Nichita Stănescu” la Ploiești, pentru debut, în anul 1984, la un an de la moartea lui Nichita Stănescu. Debutul în volum se produce la Editura „Junimea”, în anul 1985, cu placheta „Ceremonii insidioase”.

La debut Constanța Buzea scrie în revista „Amfiteatru”: „Îmi vine să cred că Adrian Alui Gheorghe este un poet dintre cei atât de dăruiți cu har, că frumusețea poeziei lui nu și-o datorează lui însuși, ci unei miraculoase acumulări de spirit din timpuri foarte adânci. Este un elegiac, un știutor, un purtător de limpezimi, un moștenitor al unei prăpăstii de timp care reflectă imaginea unui munte” (Revista „Amfiteatru”, iulie, 1986). Următoarea apariție editorială, „Poeme în alb-negru” (Editura Junimea, 1987), parcurge același traseu, al cenzurii, al „autocenzurii”, al mutilării cărții.

Opera sa complex cuprinde poezie, proză, eseu, publicistică. Dintre cărțile de poezie, selectiv: *Ceremonii insidioase* (1985), *Poeme în alb-negru* (1987), *Intimitatea absenţei* (1992), *Cântece de îngropat pe cei vii* (1993), *Fratele meu, străinul* (Timpul, Iaşi, 1995), *Supravieţuitorul şi alte poeme* (1997), *Complicitate* (1998), *Îngerul căzut* (2001), *Gloria milei* (2003), *Paznicul ploii* (2010), *Comunitatea artistică* (2020). Poezia sa este reluată în mai multe antologii: *Poezii alese (* 2006), *O dramă la vînătoare* (2008), *Cucuta* (2011), *Opera poetică* (2016), *Cele mai frumoase poezii* (2021), *101 poezii* (Editura Academiei Române, București, 2021; studiu introductiv de Sonia Elvireanu).

Dintre volumele de proză: *Goliath* (1999), *Bătrânul şi Marta* (2002), *Frig*, roman epistolar, în colaborare cu Aurel Dumitraşcu

https://biblioteca-digitala.ro

(2008), *Urma* (2013), *Laika* (2014), *Luna Zadar* (2016), *Zugzwang sau Strada cu o singură ieşire* (2018). Dintre volumele de eseu și publicistică, selective: *Ce rost are să trăieşti în România tranziţiei?* (2004), *Tinereţe fără bătrâneţe şi sentimentul tragic al timpului* (2004), *Iadul etic, iadul estetic* (2008), *Contribuţii la estetica umbrei* (2012), *România pe înţelesul tuturor* (2003), *Câtă viaţă, atâta literatură* (2016), *Supravieţuitor în România lor* (2020).

Opera sa, poezie şi proză, a fost tradusă în volume de autor și antologii în limbile germană, franceză, rusă, engleză, sîrbă, slovacă, cehă, spaniolă, arabă, suedeză, macedoneană, maghiară, italiană, turcă, chineză etc.

AMIHĂESEI, Constantin

Matematician, conferențiar universitar, născut la 11 martie 1942, în Vânători-Neamț. După absolvirea cursurilor școlii din satul natal, a urmat Liceul „Ștefan cel Mare" din Târgu-Neamț, absolvit în 1960 și Facultatea de Matematică a Universității „Al. I. Cuza" din Iași, absolvită în 1965. Este oprit în cadrul facultății urcând treptele profesionale până la gradul de conferențiar.

Domeniile sale au vizat analiză matematică, algebră și probabilități, matematică aplicată și informatică, ecuații diferențiale și probabilități, cercetări operaționale

În 1974, își susține doctoratul, fiind colaborator la reviste de specialitate din țară și străinătate. Dintre lucrările publicate enumerăm: *Culegere de probleme de topologie* (1971), *Topologie generală* (1974) sau *Curs de cercetare operațională* (1981).

A fost șef de catedră și decan al facultății, dar și președinte al sindicatului din cadrul universității și vicepreședinte al Federației Naționale Sindicale „Alma Mater". Pentru întreaga activitate i s-a decernat în 2006 de către Consiliul Local al comunei Vânători-Neamț, titlul de *cetățean de onoare*.

AMIHĂESEI, Ioan

Inginer, născut în 1935 în Vânători- Neamț. În mai 1990, este ales în primul Parlament al României postdecembriste ca deputat din partea FSN. A fost membru în grupurile parlamentare de prietenie cu Coreea de Sud, Canada și Argentina. Ioan Amihăesei a fost membru în Comisia pentru administrație centrală și locală, amenajarea teritoriului și urbanism.

Înainte de 1989, a fost directorul Grupului 5 Instalaţii Iași, privatizată după 1990 sub numele de „Incom SA", Amihăesei devenind administratorul acesteia.

https://biblioteca-digitala.ro

În 1992, demisionează din Parlament pentru a candida la funcția de consilier județean, devenind primul președinte al CJ Iași după reînființarea acestuia, până în 1996. După 1996 se retrage din viața publică pentru a se ocupa de afaceri personale. A trecut la cele veșnice la 5 noiembrie 2014, la Iași, după o lungă suferință.

ANASTASESCU, Bazil

Născut la 21 noiembrie 1851, la Târgu-Neamț, urmează Seminarul de la Socola și apoi Conservatorul din Iași. Îi are mentori pe Teodor T. Burada și Gavril Muzicescu. În 1908, își dă licența și în teologie, la București.

După terminarea studiilor, între 1870 și 1921, este profesor la mai multe școli din Galati (1870-1898), Tîrgoviște (1898-1901) și Târgu-Neamț, între 1919 și 1921. Cutreieră zonele din Moldova, Dobrogea, Muntenia și Oltenia, pentru a culege folclor autentic.

În 1901, îl găsim președinte al Societății corale „Carmen" și membru al „Cercului artistic muzical" din București. A publicat studii, articole și culegeri de folclor în reviste precum: „România musicală", „Tribuna musicală", „Izvorașul".

Creațiile sale corale cele mai importante sunt: „De-o vrea puica", „Hai Buzău", „Dor, dorișor", „Hai mândruțo" și altele.

A creat și o piesă religioasă, „Cu noi este Dumnezeu". În 1912, deja pensionar, punea bazele unei asociații corale laice și religioase.

A trecut la cele veșnice la 10 iunie 1922, la Doljești.

ANDRIEŞ-MOLDOVAN, Elena

Soprană și profesor universitar, născută la 10 decembrie 1956, la Săcălușești, comuna Agapia, Neamț.

După absolvirea Conservatorului de Muzică, „Gh. Dima" din Cluj, în 1980, este angajată până în 1989, ca solistă la Opera Română din Cluj Napoca pentru ca, în perioada 1989-1991, să fie angajată prin contract cu Teatrul de operă din Aachen și Hagen, ambele din Germania. În anii 1991-1992, a colaborat cu teatrele de operă din Germania: Frankfurt, Krefeld, Mainz, Karlsruhe, Düsseldorf. Din 1992, este cadru didactic la Academia de Muzică „Gh. Dima", Facultatea de Artă scenică, Catedra Canto, specialitatea canto-lied-oratoriu, urcând treptele academice de la lector, 1992, la conferențiar și profesor universitar din 2007. De-a lungul carierei, a îndeplinit și diferite funcții în cadrul facultății, precum: șef de catedră din 2004, membră în Senatul Academiei din 2000. În anul 2003, susține doctoratul în muzicologie. A fost membră a juriului concursului Mozart-Cluj-Napoca și președinte

https://biblioteca-digitala.ro

al comitetului de organizare a Concursului de interpretare muzicală „Sigismund Toduţă” ediţia a V-a canto, 9-12 mai 2007.

A colaborat ca solită (soprană) cu teatrele de operă şi filarmonicile din Constanţa, Bucureşti, Iaşi, Craiova, Galaţi, Opera maghiară Cluj Napoca, Timişoara, Braşov, Sibiu, Satu-Mare, Arad, cu care a realizat şi turnee în străinătate, între 1993-2006. Este membră a Societăţii „Mozart” începând cu anul 1992, Fundaţiei „S. Toduţă” din anul 1996 și a Societăţii „L. Blaga” din anul 2013.

Activitatea sa solistică cuprinde peste 1000 de reprezentaţii scenice cu spectacole de operă şi concerte vocal-simfonice, recitaluri de lied şi de operă cu pian şi orchestră, desfăşurate în ţară şi în străinătate, participări la concursuri naţionale şi internaţionale de profil. Are peste 20 de imprimări audio și video cu spectacole de operă, recitaluri şi concerte vocal-simfonice la Viena, Florența, Constanţa sau Cluj-Napoca. Dintre lucrările publicate amintim: *Prototipuri feminine în creaţia pucciniană* și *Puccini - adevărul unei vocaţii*, ambele în 2008 .

A obținut numeroase premii naționale și internaționale, precum Premiul II la Concursul de Interpretare (Canto) în cadrul Festivalului naţional al artei studenţeşti, Cluj-Napoca, 1978; Premiul III şi titlul de laureat la Concursul de interpretare (etapa republicană) a Festivalului naţional „Cântarea României" – secţia soliști de operă, Cluj-Napoca, 1981; Premiul III la Concursul Internaţional de canto "Voci pucciniene", Lucca/Italia, 1986 și Trofeul „Lia Hubic”, Opera Romana, Cluj – Napoca, 2009.

sursa foto:

https://www.facebook.com/lassolutavirginiazeani/photos/we-present-you-the-third-preliminary-round-jury-member%

ANECHITOAE, Constantin C.

Profesor universitar și membru corespondent al Academiei Române, născut la 5 februarie 1961, la Grumăzești.

https://biblioteca-digitala.ro

După studiile gimnaziale în satul natal și liceul la Roman (1980-1983), urmează cursurile Şcolii Militare de Marină „Amiral Ioan Murgescu" Constanţa și, în 1997 absolvă Academia de Poliție „Al. I. Cuza" din București, specializarea Științe juridice. În 2004, obține doctoratul în Drept.

În perioada 1983-2001, a fost comandant grup scafandri, comandant grup navigație și șef compartiment tehnic și de siguranță națională în cadrul Marinei Militare Constanța. A lucrat în cadrul Secţiei Judeţene a Serviciului Român de Informaţii – Constanţa, ca șef al compartimentului juridic, între 2001 și 2005.

Din 2004, devine lector la Universitatea „Ovidius" - Facultatea de Drept, Ştiinţe Administrative şi Sociologie, urcând treptele universitare până la cele de profesor în 2014. Domeniile sale de interes vizează: Dreptul proprietăţii intelectuale, Elemente de dreptul proprietăţii intelectuale, Regimul juridic al proprietăţii intelectuale, Dreptul Mării, Elemente de Management Portuar, Managementul Activităţilor Maritime, Politica Transporturilor Maritime Comunitare, Dreptul muncii şi securităţii sociale.

Este autorul a 26 de volume, publicate în țară și străinătate, precum: *The Sermon - religious work protected by copyright* (coautor, 2016); *Maritime and inland water law. Selectiv bibliography* (2013); *Dreptul proprietății intelectuale* (2019); *Drept portuar* (2019); *Politici și geostrategii în transporturile navale* (2015); *Dreptul proprietăţii intelectuale. Drepturile de autor şi drepturile conexe* (2014); *Dreptul proprietăţii industriale. Creaţii noi* (2014); *Dreptul proprietăţii industriale. Semne distinctive* (2014); *Dreptul proprietăţii intelectuale* (2013) și a peste 60 de articole în reviste de specialitate.

A participat, în calitate de cercetător la numeroase proiecte de grant. În 2011, primește titlul de „Doctor Honoris Causa" din partea Universității Maritime Naţionale din Odessa, Ucraina fiind primul român ce primește această distincție.

Este membru în Colegiul Director al Uniunii Juriştilor din România dar și în alte asociații profesionale şi ştiinţifice internaţionale, membru fondator al unor asociații profesionale din România, dar și membru al Curții de Arbitraj Comercial şi Maritim Constanţa.

APETROAIE, Ion

Născut la 30 ianuarie 1930, în Petricani. După studiile gimnaziale și liceale din Piatra Neamț, urmează cursurile Școlii de literatură și critică literară „Mihai Eminescu" din București. Lucrează ca redactor la ziarul „Flacăra" din Piatra Neamț, iar din 1963, este

https://biblioteca-digitala.ro

bibliotecar la Biblioteca sindicatelor din Iaşi.

Poet și folclorist, a fondat în 1964 Cenaclul literar și de artă „Viaţa din Iaşi”, căruia i-a consacrat peste trei decenii, fiind și liderul acestuia. În 1971, înființează revista „Viața”. A colaborat la revistele „Iaşul literar”, „Albina”, „Cronica”, „Ateneu”, „Flacăra Iaşului”, „Opinia” etc.

A scris versuri, eseuri, medalioane, reportaje, proză. În 1996, îi apare postum culegerea de folclor, *Cetioara mea de bra*d (1996), volumul de aforisme *Carte de înţelepciune* (1996) și *Flori din Moldova* (2002).

A trecut la cele veșnice, la 21 iulie 1995, la Iași.

ARĂDĂVOAICE Gheorghe

General maior, născut la 16 ianuarie 1940, în satul Davideni, Păstrăveni. După cursurile școlii gimnaziale în comuna natală, urmează între 1953 și 1956 Liceul Teoretic din Târgu-Neamț iar între 1957 și 1960 cursurile Școlii Militare de Ofițeri de infanterie din Sibiu. Între 1968 și 1972 a urmat Academia Stefan Gheorghiu București și Academia Militară București, absolvită în 1977 ca șef de promoție (Facultatea de Arme întrunite și tancuri).A urcat treptele ierarhie militare de la gradul de locotenent la cel de general maior, fiind trecut în rezervă în 1997. În perioada 1998-2008 a activat în cadrul ASIROM, în calitate de inspector general. A contribuit la formarea SPP, în calitate de prim-adjunct al directorului acestui serviciu. A publicat peste 300 de articole și studii în revistele „Probleme de artă militară”, „Gândirea Militară Românească” sau „Spirit militar modern” dar și peste 60 de volume dedicate doctrinei militare, sociologiei, pedagogiei, eticii, antiterorismului: *Comunicare în mediul militar*, 1997; *Managementul organizației și acțiunii militare*, 1998; *Liderul și cele 21 de principii ale conducerii eficiente*, 2008;

ARBA-PUȘCATU Rodica,

S-a născut la Petricani, la 5 mai 1962. A fost canotoare la cluburile *Nautic ASE* și *Dinamo*, iar timp de zece ani a făcut parte din loturile naționale feminine de canotaj ale României, participând la șase Campionate Mondiale și trei ediții ale Jocurilor Olimpice. A participat la Jocurile olimpice de vară de la Moscova din 1980, unde

https://biblioteca-digitala.ro

a câștigat medalia de bronz cu echipajul de opt rame cu cârmaci,.

La Campionatele Mondiale de canotaj din 1981, de la Munchen, a câștigat, cu baraca de doi, bronzul, iar în 1982, tot la mondiale, la Lucerna, cu barca de patru a câștigat bronzul. În anul următor, tot cu barca de doi, a câștigat argintul la Campionatul Mondial de la Duisburg, pentru ca la Jocurile Olimpice de vară de la Los Angeles din 1984, același echipaj să câștige aurul olimpic.

Au urmat alte medalii la Campionatele mondiale, aurul la două rame la Campionatele mondiale din 1985- Hazewinkel, 1986- Nottingham și, 1987- Copenhaga și argintul la proba de opt rame cu cârmaci în 1987. La Jocurile olimpice de la Seul din 1988, a câștigat aurul la două rame fără cârmaci și medalia olimpică de argint la 8+1.

După ce s-a retras din activitatea sportive, a fost angajată a Inspectoratului Teritorial al Poliţiei de Frontieră Sighetu Marmaţiei, până la pensionare. A primit titlul de *Maestru Emerit al Sportului*, iar în 2004, a primit Ordinul *Meritul Sportiv*.

ARGEȘEANUL, Calinic,

Calinic Argeșeanul, numele de ierarh al Bisericii Ortodoxe Române al lui Constantin Argatu, se naște la data de 6 iunie 1044 la Cracăul Negru, județul Neamț, într-o familie de agricultori. Tatăl, Haralambie, mama, Elena iar frații Haralambie, Vasile, Ion și Nicolae. Data reală a nașterii este 4 iunie, dar

https://biblioteca-digitala.ro

„...pentru că erau bombardamente peste sat, nu s-a putut merge în comuna Crăcăoani ca să mă înscrie în Registrul Născuţilor. Ceva mai târziu, mama a trimis pe cineva să declare naşterea pruncului Constantin. Numai că, uitând ziua în care am fost născut, s-a înregistrat data de 6 iunie".

Între anii 1951-1955 urmează cursurile școlii generale din satul Cracăul-Negru. Este perioada cînd „religia era măturată din şcolile de Stat, cu icoane, profesori, preoţi şi tot ce mai avea şcoala românească, împodobită cu ştiinţă şi bunăcuviinţă." În luna martie a anului 1953 a murit I. V. Stalin, iar în toate bisericile din România „trăgeau clopotele de sunau văile. Se făceau rugăciuni pentru cel care a distrus bisericile, prefăcându-le în cluburi şi săli de dans".

În perioada 1956-1958 ciclul doi al școlii generale îl urmează la Bălțătești, nu departe de comuna natală, locul în care Garabet Ibrăileanu a scris și plasat romanul autobiografic „Adela": „M-am bucurat în toţi anii de acea bursă care te ajuta foarte mult în sărăcia de atunci. Şcoala şi internatul erau clădiri vechi boiereşti, aşezate frumos pe un deal de unde se vedeau plaiurile frumoase şi împodobite cu case şi pomi de tot felul. Acolo aveam să învăţ, dar să mă şi joc cum nu o mai făcusem până atunci. Era lumea mea. Mi-a venit totul ca o mănuşă: locuri, oameni, colegi, şcoală, profesori, jocuri şi voie bună. Noaptea citeam, la lumina focului, poezii de Eminescu. Era o adevărată încântare". Între anii 1958-1964 urmează cursurile Seminarului Teologic Ortodox de la Mănăstirea Neamț: „Ateismul se întindea peste tot ca o cangrenă, iar eu dădeam examene la o şcoală unde se învăţa despre Dumnezeu. Începusem să merg împotriva valului!"

Între anii 1964-1968 studiază la Institutul Teologic Ortodox de Grad Universitar din Sibiu, pe care l-a absolvit în anul 1968 cu teza de licenţă intitulată: *Lupta profeților împotriva formalismului*, susţinută sub îndrumarea pr. prof. Nicolae Neaga; „*Sibiul m-a impresionat. Eram ca în satul meu de munte. Parcă însuşi oraşul năştea, în taină, acea linişte care se aşeza peste fîrea ta. Vedeam pe străzi şi străduţe, că de bulevarde nu poate fi vorba nici acum, după 45 de ani, aşezate plăcuţe care vesteau despre oameni şi vremuri care nu se vor mai repeta niciodată*". La data de 6 septembrie 1964 este hirotonit diacon celib, apoi preot și duhovnic la 8 septembrie 1964, de către Înalpreasfințitul Teofil Herineanu, Arhiepiscop al Clujului: „*Hirotonia întru diacon a fost fără incidente, pe 6 septembrie 1964, într-o zi de toamnă însorită. La slujbă au participat Ioan Alexandru – poetul, George Bălan - muzicologul şi profesorul George Buş. După sfârşitul Sfintei*

https://biblioteca-digitala.ro

Liturghii, cei trei m-au condus până la Căminul preoţesc. Mi-au spus că vor veni şi la hirotonia întru preot, George Bălan promiţându-mi că îmi va aduce şi un magnetofon pentru a înregistra slujba. Marţi, 8 septembrie, ziua Naşterii Maicii Domnului, a fost şi ziua naşterii mele în ierarhia Bisericii Străbune. Totul era un mister şi o bucurie. Aşteptam ca Duhul Sfânt să vină a doua oară pentru a mă sfinţi ca preot, prin rugăciunile şi punerea mâinilor evlaviosului Arhiereu al lui Hristos, Teofil Episcopul".

Între 1 octombrie 1964 și 1 septembrie 1966 slujește ca preot paroh la parohia Tioltiur din Protopopiatul Gherla; pe ruina unei biserici reformate din centrul satului Tioltiur ridică o biserică nouă: *„Rugăciunile de începere s-au făcut la 10 mai 1965. Doar eram răgăţean, adică din Regatul României. Hramul era acelaşi ca al bisericii vechi de lemn: Sfinţii Arhangheli Mihail şi Gavriil".; „aflat la început de drum, nu ştiam de niciunele. Trebuia să ai cunoştinţe de arhitectură, rezistenţă, fierărie, tâmplărie. M-am dus în târg, la Gherla şi mi-am cumpărat: Cartea Zidarului, Cartea Lemnarului, Cartea Fierarului, Cartea Betonistului. Mă mir şi acum, cum de existau astfel de cărţi.".* Fapta stîrnește reacția oficialităților comuniste care pun presiune pe comunitate și pe ierarhii zonei iar tînărul preot este transferat disciplinar la Inău, Maramureș.

În perioada 1 septembrie 1966 - 1 noiembrie 1971 este preot la Parohia Inău, Protopopiatul Târgu Lăpuș, Maramureș; *„Eram monitorizat, adică urmărit, mai de aproape sau mai de departe. Se auzise că aş fi vrut să fac o răscoală ca la Bobâlna, ori că aş fi pus la cale o haiducie ca Pintea Viteazul, bătăuşul legendar de la Baia Mare, sau, culmea, că-mi pregăteam ţepe ca Vlad cel neiertător, ca să-i aşez pe cei care îmi vroiau călcâiul".*

Începînd cu data de 1 noiembrie 1971 este închinoviat la Mănăstirea Căldăruşani, județul Ilfov, unde a viețuit până la 1 ianuarie 1974.

La data de 31 decembrie 1972 este tuns în monahism la Mănăstirea Căldăruşani de către Înaltpreasfințitul Antonie Plămădeală, Mitropolitul Ardealului, primind numele Calinic; *„Tunderea în monahism s-a desfăşurat în biserica-paraclis, cu hramul Sfântul Ioan Evanghelistul, din parcul Mănăstirii Căldăruşani. Doar personalul monahal a fost de faţă. Probabil că se primiseră „indicaţii" ca nu cumva să se adune lume multă. Manifestările religioase şi, mai ales nocturne, erau un ghimpe în ochii politrucilor care păzeau ţara să nu se înduhovnicească".* Între 1972 și 1974 îndeplinește ascultările de muzeograf şi secretar al Mănăstirii Căldăruşani.

https://biblioteca-digitala.ro

Începând cu data de 1 ianuarie 1974 și până la 1 august 1977 este viețuitor al Mănăstirii Cernica; „Eram pentru prima oară la slujbă, într-o mănăstire cu faimă, de pe vremea sfinţilor stareţi Gheorghe şi Calinic. Noul an, 1974, într-o atmosferă divină şi într-un sobor preoţesc impresionant, avea să-mi aducă cea mai mare bucurie din viaţa mea. Eram ca-n Paradis!". Între 1 august 1977- 1 martie 1981 este stareț al Mănăstirii Sinaia, revine însă la Cernica în perioada 1 martie 1981- 1 noiembrie 1985 când este numit stareț:" Patriarhul Iustin: - Vei merge stareţ la Cernica. Mănăstirea a căzut din rosturile ei. S-a cotropit acolo totul. Dacă nu mergi, va fi foarte greu. Şi s-a uitat fix la mine. - Nu merg nicăieri! am spus apăsând pe fiecare cuvânt. - Mda! Atunci să-ţi faci bocceluţa şi să pleci acasă".

La data de 17 noiembrie 1985 este hirotonit şi instalat arhiereu-vicar al Eparhiei Râmnicului şi Argeşului, cu titlul Argeşeanul şi cu reşedinţa la Mănăstirea Curtea de Argeş; *„Când am ajuns la Cernica, m-am dus direct la Părintele Benedict Ghiuş şi i-am spus povestea: - Dragă! Dacă nu doreşti arhierie şi nici n-ai pus pe cineva să umble pentru aceasta, dar eşti chemat de Patriarhul Iustin, eu te sfătuiesc să răspunzi chemării. De trei ori am fost chemat şi de trei ori n-am ajuns. În inima mea nu eram de acord cu promovarea în ascultarea arhierească. Acum îmi pare rău. Fă ascultare! Lasă-te în voia lui Dumnezeu!"*.

Între 1988 – 1989 publică primele cărți dintr-o serie impresionantă mai apoi: *Istoria sfintelor mănăstiri Cernica şi Căldăruşani* (Ed. Institutului Biblic și de Misiune al Bisericii Ortodoxe Române, București, 1988) și *Bucuria lecturii* (Editura Cartea Românească, București, 1989). În data de 4 aprilie 1990 este numit locțiitor de episcop al Episcopiei Argeşului (reînființată prin hotărârea Sfântului Sinod, din 12 februarie 1990). La data de 27 septembrie 1990 este ales Episcop de Argeș, fiind înscăunat la 18 noiembrie 1990, de către Preafericitul Părinte Patriarh Teoctist dimpreună cu un sobor de ierarhi ai Bisericii Ortodoxe Române.

Între 1990 și 1992 este Deputat în Parlamentul României în Circumscripția Argeș; din această postură participă activ la reintroducerea orelor de religie în școli, la redeschiderea multor școli teologice, la reîmproprietărirea mănăstirilor, bisericilor, schiturilor cu o parte dintre terenurile naționalizate în anii 50. La data de 19 iunie 2009 este numit Arhiepiscop de către Sfântul Sinod, în urma ridicării Episcopiei Argeșului și Muscelului la rangul de Arhiepiscopie.

În calitate de arhiereu înființează seminarii teologice la: Turnu-Măgurele, Piteşti, Curtea de Argeş şi Câmpulung Muscel.

https://biblioteca-digitala.ro

Înființează şcoli de cântăreți bisericeşti la: Turnu-Măgurele, Domneşti, Curtea de Argeş, dar și Facultatea de Teologie Ortodoxă „*Sfânta Muceniţă Filoteia*" din Piteşti (1991), actualmente Facultatea de Teologie, Litere, Istorie și Arte din cadrul Universității din Pitești. Este fondator de publicații, între care: *Argeşul Ortodox*, săptămânal de informare bisericească, teologie și spiritualitate al Arhiepiscopiei Argeşului și Muscelului, *Lumină lină*, *Păstorul Ortodox,* serie nouă.

Din 2002 este membru de onoare al Societăţii Profesorilor de Muzică şi Desen din România şi vicepreşedinte pe ţară al Societăţii pentru Învăţătura Poporului Român. Din 2006 este membru al Uniunii Scriitorilor din România.

A primit numeroase distincții, între care: titlul de *Doctor Honoris Causa* al Universităţii din Piteşti (12 iunie 2000), Ordinul naţional *Pentru Merit* în grad de *Mare Ofiţer*, conferit de Excelența Sa, Domnul Emil Constantinescu, Președintele României (2000), Ordinul *Coroana României* în grad de Ofiţer, conferit de Majestatea Sa, Regele Mihai I de România (2013), *Ordinul Sfinţii Martiri Brâncoveni al Patriarhiei Ortodoxe Române*, oferit de către Preafericitul Părinte Daniel, Patriarhul Bisericii Ortodoxe Române (16 august 2014), *Distincţia oficială a Statului Vatican pentru jubileul extraordinar al milei 2015-2016 (Official Medal for the extraordinary jubilee of mercy 2015-2016), acordată de către Excelența Sa Arhiepiscopul Miguel Maury Buendia – Nunțiul Apostolic în România* (2017). Este cetățean de onoare al Municipiului Pitești și al mai multor localități din România.

Este autorul unei impresionante serii de cărți, de o mare diversitate tematică, reținem selectiv: *Istoria sfintelor mănăstiri Cernica şi Căldăruşani (*1988), *Bucuria lecturii* (1989), *Pace şi bucurie cu Brâncuşi* (2001), *Frumuseţea lumii văzute* (2002), *Brâncuşi şi Psalmul creaţiei (*2003), *Sfântul Voievod Ştefan cel Mare. Între Cer şi genune* (2004), *Albinele fac politică* (2004), *Traista cu stele (*2005), *Veşnicia de zi cu zi (*2006), *Biserica Neamului în pumnii tiranului* (2006), *Fereastra lui Iorga (*2007), *Sfântul Voievod Neagoe Basarab Domnul Ţării Româneşti* (2008), *Toată vremea-şi are vreme I – V, memorii (2004-2018), Istoria Arhiepiscopiei Argeşului şi Muscelului* (2012), *Interviuri* (2014), *Adevăratul Cioran* (2015), *Scrisoarea lui Dumnezeu* (2016), *Martin Opitz, un poet german îndrăgostit de români* (2016), *Toată vremea-şi are vreme*, vol. I-II, memorii (2017), A*ş vrea să vă spun: Cu pana printre idei (*2017), *Iadul de la Piteşti (*2017) ș.a.

Citatele din această prezentare sunt din volumele de

https://biblioteca-digitala.ro

memorii „Toată vremea își are vreme”.

ASANDEI, Nicolae

S-a născut la 21 iunie 1928, în Țimișești. A urmat cursurile primare în satul natal, liceul la Iași, după care a urmat cursurile Facultăţii de Chimie Industrială din Iași, absolvită în 1953.

A fost profesor universitar la Facultatea de Textile şi la Facultatea de Chimie Industrială din Iaşi. Specialist în copolimerizarea multicomponentă a monomerilor, grefarea polimerilor naturali şi sintetici, realogia stării fluide a polimerilor etc, colaborator la reviste din străinătate în care a publicat peste o sută de articole. A fost decan al acestei facultăți între 1974-1982 și 1990-1992.

A urcat pe scara ierarhică până la gradul de profesor universitar, în cei 45 de ani de activitate la Institutul Politehnic „Gheorghe Asachi” din Iaşi. A fost şef de sector, apoi consilier ştiinţific la Institutul de Chimie Macromoleculară „Petru Poni” din Iaşi.

Este deţinătorul premiului „N. Teclu” al Academiei Române și al Premiului Ministerului Educaţiei şi Învăţământului.

A fost membru corespondent al Academiei Române din 1991 și membru din 1992, membru al Academiei Oamenilor de Ştiinţă din România.

A fost profesor-invitat la instituţii academice din Cehoslovacia, Cuba şi China. A inventat o metodă de terminare a polimerilor în stare solidă și un procedeu de obținere al polimerilor din benzen. A fost membru fondator al Asociației Specialiștilor din ingineria celulozei și a hârtiei, membru al Uniunii internaționale de chimie pură și aplicată.

Opera sa cuprinde peste 200 de lucrări de specialitate publicate în reviste din ţară şi străinătate, dintre care enumerăm: *Manualul inginerului chemist*, *Chimia şi structura fibrelor*, *Fizico-chimia polimerilor*, *Reologia compuşilor macromoleculari*, *Aspecte teoretice ale formării fibrelor chimice*.

A trecut la cele veșnice la 15 februarie 1999, în Iași. În același an, soţia sa a solicitat ajutorul Bibliotecii Academiei Române din Iaşi pentru a selecta o parte din biblioteca personală a profesorului, intenţionând ca în urma acestei acţiuni să facă o donaţie către biblioteca Academiei.

Acţiunea s-a finalizat şi s-a concretizat la începutul anului

https://biblioteca-digitala.ro

2000, prin introducerea în inventar a unui număr de peste 500 de titluri ce aparţin în egală măsură literaturii de specialitate şi beletristicii.

BALMUȘ, Gabriel

S-a născut la Târgu Neamț, în familia lui Gheorghe și al Alexandrinei Balmuș, ca al doilea copil al familiei. După cursurile gimnaziale și liceale în orașul natal, liceul „Ștefan cel Mare”, absolvit în 1998, a urmat Facultatea de medicină veterinară din Iași. În 2003, obține o bursă de studii la Napoli iar în 2005 devine student al Facultății de medicină veterinară a Universității din Cambridge.

În 2012, își susține doctoratul la Universitatea Cornell din SUA, obținând o bursă de cercetare post-doctorat la Universitatea Cornell, Colegiul de medicină veterinară din Ithaca, New York, iar din 2013 își va continua cercetarea la Universitatea Cambridge.

În prezent, este cercetător principal la Institutul de Cercetare a Demenței din cadrul Universității Cambridge, lector la Trinity College și unul dintre fondatorii Adrestia Therapeutics, un start-up care caută tratamente pentru bolile umane, cercetări care în timp pot sta ca bază la „crearea” omului care nu se îmbolnăvește.

Cercetarea sa vizează mecanismele care controlează menținerea genomului nuclear și mitocondrial în neuronii maturi spre o mai bună înțelegere a bolilor neurodegenerative și a îmbătrânirii neuronale.

Studiile și cercertările sale au fost publicate în reviste de profil internaționale precum: *Genes & Development, Nature Communications, Genes & Dev, Nature protocols sau Human molecular genetics.*

https://biblioteca-digitala.ro

BANCEA, Neculai

Neculai Bacea este humulești eanul care a transpus în fapte zicala din popor, „fapte, nu vorbe”, un om care a sfințit locul. Humulești ean prin adopție, Neculai Bancea este un reper demn de urmat pentru cei de azi.

S-a născut la 12 octombrie 1880, la Ocea. Mama, Maria, era fiica lui Ion Oceanu, preot paroh al Bisericii din localitate. Tatăl, Gheorghe Vasile, originar din Boiștea, dar cu origini năsăudene, era picher al drumului din zonă. Ca unic copil al familiei, a urmat cursurile școlii primare din Grumăzești, apoi pe cele ale Școlii Normale „Vasile Lupu” din Iași. În 1899, la absolvire, este numit învățător titular la Școala primară mixtă nr. 2 Humulești. S-a căsătorit, în 1909, cu Elisa Buttescu, din Agapia. Împreună cu soția sa a înființat Școala Normală de Fete, în Humulești, care a funcționat doar un an, fiind mutată la Piatra Neamț. A înființat Societatea Culturală „Ion Creangă”, devenită mai târziu Ateneul Cultural „Ion Creangă”, Banca Populară cu același nume și Biblioteca „Ion Creangă”.

A fost activ politic, liberal ca orientare, fiind ales de multe ori consilier local, prima dată în 1913, pentru a încheia cariera politică în 1937. În timpul mandatelor sale, a inițiat o serie de acțiuni menite să contribuie la dezvoltarea orașului.

A inițiat pietruirea străzilor principale ale târgului, amenajarea pieței centrale etc. S-a implicat în deschiderea Gimnaziului mixt „Regina Maria”, în septembrie 1917, la fel și în deschiderea primei școli de meserii.

În timpul Primului Război Mondial, familia sa a adăpostit una dintre miile de familii refugiate din Muntenia, familia Ștefan Cernătescu. A fost mobilizat în cadrul Companiei a III-a, din Regimentul 15 Războieni, fiind rănit de trei ori pe frontul din Transilvania. A ajutat cu alimente și alți oameni necăjiți, dar și pe evreul Haimovici, care, mai târziu, a fost singurul care l-a vizitat atunci când Bancea a fost grav bolnav.

A susținut biserica și tradițiile ortodoxe, chiar și în timpul regimului comunist, fiind prezent la toate sărbătorile importante de an, împreună cu Corul Bisericii pe care-l conducea. A studiat tradițiile satului, înfățișarea acestuia, felul de viață și de a fi al humulești eanului.

Neculai Bancea și-a asumat școala nu ca pe o profesie, ci ca pe

https://biblioteca-digitala.ro

o vocație, vocația construirii noului local al școlii. Așadar, în 1919, Neculai Bancea demarează pe cont propriu eforturile de construcție a unui nou local, punând la bătaie averea sa, iar după 1944, drept răsplată, comuniștii i-au confiscat averea și casa.

A murit în ianuarie 1964, la 84 de ani, fiind înmormântat în cimitirul bisericii din Humulești.

sursa imaginii:
Maria Bancea-Ilioaia, Christina Zarifopol-Ilias, *op. cit*

BANCEA, Neculai N.

Generalul în retragere Neculai Bancea s-a născut la 17 decembrie 1918, la Humulești, în familia lui Neculai și Elisa Bancea, învățători. Botezat de generalul Alexandru Averescu, Neculai a urmat școala primară la Humulești, fiind admis la Liceul Militar „Regele Ferdinand" din Chișinău și transferat la Liceul Militar „Ștefan cel Mare" Cernăuți, promoția 1938.

Urmează cursurile Școlii Militare de Ofițeri de Geniu, specialitatea radiotehnică, fiind repartizat la Regimentul Geniu Aeronautic, Batalionul Școlii Aviației, funcționând ca profesor.

În iulie 1942, este trimis pe frontul de est, la un aerodrom de la Cotul Donului, fiind decorat cu Coroana României cu spade și Medalia Aeronautică cu spade. În 1949, dă admitere la Academia Militară, arma aviație, iar în 1952 este trecut în rezervă cu gradul de căpitan.

Este angajat la Întreprinderea Radiomontaj și numit șef al șantierului de radioficare a capitalei. Se înscrie la Institutul Politehnic București, Facultatea de Electronică, devenind inginer și astfel este numit șeful Serviciului Producție al Teleconstrucția. Se pensionează în 1968.

După 1989, este avansat onorific, ultima data în mai 2005, când i se acordă gradul de general de brigadă cu o stea, în retragere. În același an, este ales vicepreședinte al Asociației Veteranilor și văduvelor de război, filiala sector 1.

A trecut la cele veșnice în anul 2013.

https://biblioteca-digitala.ro

BARCIANU-PETRAȘCU, Sonia,

Grafician, născută la 27 noiembrie 1918 la Târgu- Neamț. A fost absolventă a Academiei de Arte Frumoase din București, în 1942, împreună, cu Camil Ressu. Călătorii de studii în Italia (1937-1938), URSS (1968) și RDG (1971). Debutează în 1943, în cadrul Salonului Oficial de la București. Are expoziții personale la București în 1964 și 1969, dar și de grup, la Stockholm (1959), Moscova (1961), Torino, Tel Aviv, Padova și Viena (1969), Roma (1971). În afară de pictură, grafică de șevalet și gravură, lucrează ilustrație de carte și artă decorativă.

BĂLAN, Nicolae Gh.

Microbiolog, născut la 6 aprilie 1913 la Săcălușești, Agapia. În perioada 1937-1941, urmează cursurile Facultății de Agronomie și ale Facultății de Științe Naturale din Iași, remarcându-se ca un student meritoriu. Refugiat cu facultatea la Timișoara, studiază la Facultatea de Științe Naturale ale Universității Clujene, evacuată și ea la Timișoara. Concentrat ca ofițer rezervist, participă în perioada 1941-1944 la campania militară de pe frontul de est. Revenit de pe front, la propunerea academicianului Gh. Ionescu Șișești, este încadrat asistent la Facultatea de Agronomie din București. Continuă în paralel cercetarea contribuind la organizarea Grădinii Botanice din cadrul Institutului Național Agricol din București. În 1951, revine la Iași fiind conferențiar la Institutul Agronomic Iași. Contribuie la amplasarea și organizarea Grădinii Botanice din Iași, dar și la studiul de agroeconomie al teritoriului fostului IAS Cărbuna din zona Târgu-Neamț (împreună cu N. Bucur și Gh. Drugoci) și la elaborarea monografiei *Humulești-Ion Creangă* sub redacția lui Mircea Ispir a capitolelor dedicate climei, faunei, florei și culturilor agricole (din păcate această valoroasă monografie a rămas nepublicată). A publicat numeroase studii de microbiologia solului și a contribuit la publicarea monumentalei lucrări în 13 volume, *Flora României*. Rezultatele cercetărilor sale în domeniul microbiologiei i-au adus numirea sa, în 1955, ca șef al Sectorului Cercetare din cadrul Centrului de Preparate Microbiologice. Rezultatele cercetărilor sale au fost făcute publice și în cadrul unor conferințe internaționale precum *Congresul de la Cambridge* (1974) sau *Bornholm* (Danemarca, 1975). Colecția sa de bacterii simbiotice a fost publicată în celebra revistă *World Catalogue of Rhizobium Collection* fiind cooptat colaborator al International „Bilogical Programe".

Deși pensionat în 1975, la 62 de ani, a continuat să lucreze în

https://biblioteca-digitala.ro

calitate de colaborator al Institutului de Pedologie din București.

BÂRLIBA Constantin,

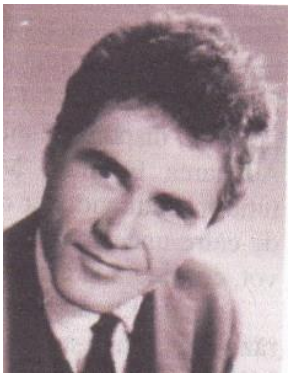

S-a născut la 20 mai 1937, fiind cel de-al șaptelea copil (și ultimul) în familia lui Gheorghe M. Bârliba. Își începe studiile la Școala „Arhimadrit Chiriac Nicolau" și tot aici a urmat și clasele gimnaziale, după ce a întrerupt un an, după clasa a patra revenind la școală la insistențele directorului de atunci, prof. Constantin V. Papuc. În vacanțe, era nelipsit din formațiile artistice care se organizau la Căminul Cultural. După absolvirea liceului şi efectuarea stagiului militar, va reveni la Piatra-Neamţ (se pare, instructor artistic la Casa de Cultură). Aici o cunoaşte pe marea actriţă Leopoldina Bălănuţă (repartizată la Piatra Neamţ), care l-a îndemnat sa dea examen la IATC București.

La absolvire, este repartizat la Teatrul „Victor Ion Popa" din Bârlad, de unde se va transfera, în scurt timp, la Teatrul Naţional din Iaşi. Se va căsători cu Violeta Varlam (studentă la Drept), care, la absolvire, se va întoarce în Bucureşti, unde o va urma şi Constantin, care se va angaja la Teatrul "Ion Creangă". Aici va juca timp de 15 ani, până la trecerea sa în veşnicie. După divorţul şi, la scurt timp, moartea Violetei, se va recăsători cu actriţa Elena Tutulan cu care are un copil, Cristina-Elena (n.11.06.1980).

Constantin Bârliba a încetat din viaţă într-un spital din Bucureşti, după o banală operaţie, în ziua de 2 iunie 1990, și este înmormântat în Cimitirul Bisericii „Adormirea Maicii Domnului" din satul natal.

După o activitate de 30 ani pusă în slujba teatrului românesc, Constantin Bârliba are un palmares alcătuit din numeroasele roluri pe care le-a interpretat în teatrele prin care a trecut, precum şi în cele peste 30 de filme în care a jucat. Faptul că a lucrat cu mari personalităţi ale filmului şi teatrului românesc, (Radu Beligan, Draga Olteanu Matei, Ion Lucian, Marin Moraru, Octavian Cotescu), precum şi faptul ca s-a bucurat de aprecierea unor nume de referinţă în teatru şi film precum, Teofil Vâlcu sau Mircea Danieliuc, demonstrează cu prisosinţă că a fost un actor care a slujit scena şi ecranul cu credinţă şi talent. El este simpaticul tractorist din „Toamna bobocilor" (sau „Iarna bobocilor"), filme în care Draga Olteanu Matei şi Marin

https://biblioteca-digitala.ro

Moraru (actori uriași) au interpretat nişte roluri de neuitat deşi au jucat într-un film schematic şi tezist, tipic vremurilor din anii '70.

Filmografia sa cuprinde, peste 30 de filme , dintre care amintim: *Drumeț în calea lupilor (1988*); *Buletin de Bucureşti (1982) Comoara* (1982); *Acțiunea Autobuzul* (1978); *Septembrie* (1978); *Iarna bobocilor* (1977); *Pintea* (1976); *Ştefan cel Mare-Vaslui 1475* (1975) sau *Toamna bobocilor* (1975).

BÂRLIBA, Gheorghe

S-a născut la 7 decembrie 1884, la Târgu-Neamț. A urmat școala primară în orașul natal apoi Seminarul teologic „Sf. Gheorghe" din Roman, apoi pe cel din Iași, absolvit în 1905 și doi ani la Facultatea de Teologie din București. La 7 iunie 1909, este hirotonit de către Episcopul Nicodim Munteanu, pe seama parohiei Găinești, comuna Slatina, Suceava, iar din octombrie același an mutat la parohia Feredeni, Iași unde a funcționat și ca învățător. Membru PNL între 1909-1938 Și PNL-Tătărăscu în 1946-1947.

A fost senator PNL de Botoșani între 1931-1932. A contribuit la construirea a două școli, la înființarea unei bănci populare, în 1919 și a unei cooperative de consum, în 1923, toate la Feredeni, Iași. Timp de 26 de ani a fost președintele Băncii Populare „Munca", censor al cooperative de exploatare a pădurilor, iar șase ani președintele cercului cultural „Alexandru Vlahuță", din care făceau parte fruntași din peste 30 de sate. La împlinirea a 25 de ani de preoție a primit decorația „Serviciul Credincios".

Pentru trecutul său politic, la 15 august 1952 a fost arestat de Securitate, anchetat și trimis cu domiciliul obligatoriu la Tecuci. A revenit la parohia sa, în toamna anului 1953.

BÂRLIBA, Ioan

Preot, profesor, s-a născut în 1871 în familia preotului vânătorean Vasile Bârliba. După cursurile școlii primare din satul natal, le-a urmat pe cele ale Școlii de Băieți din Târgu-Neamț, cele liceale la Piatra Neamț și universitare la București, unde a absolvit trei facultăți: teologie, filosofie și litere. După absolvirea facultății, este numit prin ordin de ministru profesor la Craiova, unde a fost și viceprimar înainte de Primul Război Mondial.

După 1918, revine pe meleagurile natale, fiind numit director al gimnaziului „Regina Maria" din Târgu-Neamț. În 1934, este ales vicepreședinte PNL Neamț și președinte al Consiliului Județean Neamț. Din această postură a susținut construcția de

https://biblioteca-digitala.ro

școli, biserici, dispensare sătești și drumuri.

În 1919, înființează la Târgu-Neamț Cooperativa „Plăieșu" care se ocupa cu exploatarea și prelucrarea lemnului. A fost deputat în Adunarea Eparhială a Moldovei, fiind numit (pentru dărui -rea față de interesele comunității) „Magul de la Târgu-Neamț".

A trecut la cele veșnice la 14 mai 1944, la Mănăstirea Secu, acolo unde se afla în refugiu, la vârsta de 72 de ani.

BENEDICT, Heinrich

Heinrich Benedict, un personaj de altfel controversat prin prisma carierei sale, s-a născut în 1928, la Târgu-Neamț, într-o familie de mici comercianți. În 1936, familia se mută la București, iar în 1951, aceasta emigrează în Israel. Urmează cursurile Liceului Comercial „Max Aziel" din București, însă nu știm dacă le-a și terminat. Din unele documente de arhivă, reiese că în perioada 1942-1948 a fost asistent al medicului stomatolog Nathan Rozenstein.

Ajuns în Israel, practică medicina până în 1960, când un tribunal israelian îl condamnă pentru practicarea medicinei fără autorizație. După condamnare, s-a stabilit în Germania Federală, la Bremen, unde își deschide un cabinet de tehnică dentară. Se înscrie, culmea, la un doctorat la Institutul de Medicină și Farmacie din București. Date interesante despre biografia sa se regăsesc într-o notă informativă a Securității din 1988, publicată de istoricul Mihai Stănescu.

Prin intermediul Interpolului, Securitatea află că Benedict era căutat, în 1979, de biroul german pentru „escrocherie, uz de identitate și titluri false", fiind condamnat, în 1982, de către un Tribunal din Bremen, la 4 ani de închisoare pentru diverse infracțiuni. Se refugiază în Israel, unde deja deținea trei cabinete dentare.

În vara lui 1988, trimitea o scrisoare Elenei Ceaușescu prin care solicita înființarea în România a unui centru internațional de implantologie orală, acesta fiind momentul când Securitatea intră pe fir și investighează viața acestuia.

Despre Benedict vorbește și Vlad Solomon pe blogul său, spunând despre acesta că, era destul de cunoscut ca dentist în Israel, unde brevetase mai multe invenții, printre care și implantul cu titan, fiind stomatologul lui Shimon Peres sau Yitzhak Rabin. Solomon spunea că Benedict „era un per-

https://biblioteca-digitala.ro

sonaj controversat, mulți au vrut să-i facă rău în Israel, majoritatea din invidie. Heinrich, bun prieten al meu, om cu inimă de aur, avea însă tendința de a atrage focul asupra sa". A decedat în anul 2002.

BISTRICEANU, D. Gheorghe

Prof.univ.dr.doc. Gheorghe D. Bistriceanu s-a născut la Drăgănești, Neamț. Absolvent al Facultății de Finanțe, Credit și Contabilitate, A.S.E., București și a Facultății de Științe Juridice, din cadrul Universității din București.

Își susține doctoratul în economie, specialitatea finanțe-asigurări, la ASE, unde rămâne ca și cadru universitar, urcând treptele academice până la cea de profesor în 1971. A fost decan al Facultății de Finanțe, Credit și Evidență Contabilă (1966-1967) și al Facultății de Finanțe (1967-1972).

Membru în Senatul Academiei de Studii Economice din București din anul 1965 până la pensionare (octombrie 1998).

Conducător de doctoranzi din 1969 până în 1998.

Este autor a peste 260 de lucrări științifice (manuale, lucrări de cercetare științifică, dicționare, studii și articole în reviste de specialitate, comunicări științifice, conferințe la simpozioane), dintre care menționăm: *Finanțele cooperației de consum din România*, 1960; *Bugetul de stat și controlul financiar*, 1963; *Bugetul asigurărilor sociale de stat*, 1967; *Circulația bănească, creditul și finanțarea investițiilor*, 1971; *Finanțele unităților agricole cooperatiste*, 1973; *Lexicon de Finanțe – Credit, Contabilitate și Informatică financiar – contabilă*, vol. I si II, 1981; *Finanțare și creditarea investițiilor din agricultură*, 1985, carte premiată de Academia Română; *Dicționar de asigurări,* 1991, carte premiată de Academia Română; *Finanțe generale*, 1992; *Lexicon de protecție socială, asigurări și reasigurări*, 1997; *Lexicon de Finanțe, Bănci, Asigurări*, vol. I, II, III, 2001; *Sistemul fiscal al României*, 2005; *Finanțele publice ale României*, vol. I-II, 2006 sau *Mica enciclopedie de finanțe, monedă, asigurări*, vol. I, literele A – C, 2006.

BOTEZ, Mihai

Profesor, poet și publicist, s-a născut la 28 decembrie 1949, la Filioara. A urmat cursurile școlii din satul natal, apoi pe cele ale Liceului „Ștefan cel Mare" din Târgu-Neamț. După absolvirea liceului, urmează cursurile Facultății de Filologie, secția franceză-română, din cadrul Universității „Al I. Cuza" din Iași. În 1974, obține o bursă de studii din partea statului francez, studiind la Avignon și obține o diploma de

https://biblioteca-digitala.ro

înalte studii în co-litere și civilizație franceză.

A fost profesor la școli din Bicaz și Piatra Neamț. În 1998, susține și obține doctoratul cu teza „Mallarmé, l'Admirable e la divine tragédie du litéraire", devenind lector și, mai apoi, conferențiar la Universitatea „Vasile Alecsandri" din Bacău. A debutat în 1986 cu volumul de poezie *Jocul de-a cine pierde câștigă*, sub pseudonimul Mihai Stâncaru. Publică și lucrări cu caracter didactic, dar și articole de critică literară în „Antiteze", „Ateneu", „Dailog" etc. Alte lucrări au fost: *Litérature francais*, 1995; *Le texte et son double*, 1998.

BUSUIOC, Mihail

„Învăţătorul este o lumânare care se stinge luminând pe alţii".

Într-o perioadă când dascălul este tot mai hulit şi educaţia este neglijată de cei care conduc destinele ţării, iată că, din trecut, avem repere de oameni care şi-au dedicat viaţa pentru a-i lumina pe alţii, fără a cere nimic în schimb.

Fiu de ţăran din satul Boiştea, Mihail Busuioc s-a născut în 1847. Îşi începe studiul literelor sub îndrumarea tatălui, dascăl la biserica din sat, după care continuă studiile la Şcoala Domnească din Târgu-Neamț (unde a fost coleg cu Vasile Conta), apoi la Şcoala Normală „Vasile Lupu" din Iaşi, în timpul directoratului marelui mentor junimist Titu Maiorescu.

După absolvire, în 1867, este numit de către prefectul de Iaşi învăţător în satul Bădeni, lângă Hârlău, cu un salariu lunar de 100 de lei, iar în 1869, în urma concursului dat, Mihai Busuioc ajunge învăţător în Vatra Paşcanilor, devenind „…unul dintre apostolii care au îndurat sărăcia şi batjocura, care au trecut printr-un vifor de nemulţumiri şi vorbe rele şi totuşi a izbutit să-şi îndeplinească cu bine menirea".

În perioada 1887-1891, învăţătorul Busuioc l-a avut ca elev în clasele primare pe Mihail Sadoveanu, despre care „Ceahlăul prozei româneşti" îşi va aminti spunând: „Învăţătorul meu din şcoala primară rurală, de la Paşcani, a fost domnu' Busuioc, unul dintre cei mai pricepuţi şi mai devotaţi pedagogi, pe care i-am cunoscut în viaţa mea".

În Vatra Paşcanilor, domnu' Busuioc şi-a adus o contribuţie culturală deosebită, înfiinţând aici, în 1884, o „Şcoală de adulţi"; în 1887, o casă de economii, iar în

https://biblioteca-digitala.ro

1901, o bibliotecă şcolară. A fost, în 1899, vicepreşedinte al consiliului comunal, iar în 1904 este numit epitrop al bisericii din Paşcani.

Astfel, Domnu' Trandafir devine un etalon pentru toţi dascălii care au ştiut, prin munca lor, să sfinţească locul. În 1901, la pensionare, primeşte medalia „Răsplata muncii".

Se stinge din viaţă la 4 septembrie 1912, dar amintirea lui va rămîne veşnic vie în rândul celor pe care i-a format.

Naraţiunea autobiografică „Domnu' Trandafir", sub formă epistolară, adresată unui prieten, e publicată la îndemnul lui George Coşbuc în revista „Albina", în 1905. Va fi reluată în ciclul de nuvele „Scrisori trimise de un prietin pribeag" în 1907, în volumul „La noi la Viişoara". Rememorăm un fragment pentru savoarea textului lui Sadoveanu:

„Nu, Domnu' nostru nu ne-a învăţat niciodată din pricină că se temea de cei mari. Îi era drag să ne înveţe şi parcă eram copiii lui, asta am simţit-o totdeauna, cît am fost sub privegherea lui. Se supăra rar şi nu spunea decît două vorbe. Asta-i era mînia cea mai mare: „Măi domnule"… Domnu' nu s-a dus nicăieri; a rămas acolo pe pământul nostru şi în pământul nostru l-au şi îngropat. I-am văzut mormîntul. O cruce de stejar, înnegrită de ploi; deasupra, un brad care fîşîie la cea mai uşoară suflare de vînt. Flori sălbatice pe pământul negru.

Pe cruce o tăbliţă: Aici odihneşte robul lui Dumnezeu, Neculai Trandafir…" şi celelalte cuvinte nu se mai cunosc; le-au şters ninsorile şi ploile. Nici şcoala unde m-a învăţat el nu mai este. Acum băieţii învaţă într-un alt loc, într-o clădire nouă, naltă şi frumoasă. Eu nu m-am dus însă să o văd pe aceea; eu m-am dus să văd locul gol unde a fost o odaie scundă, în care ne era cald vara şi frig iarna. În locul acela odată a trăit un om".

BUTTESCU Mihai I.

Născut la 3 noiembrie 1878, al doilea din cei cinci copii ai Smarandei Butescu (născută Teodorescu) şi al preotului iconom stavrofor Iancu Butescu de la Mănăstirea Agapia, face clasele primare la Şcoala Domească din Târgu-Neamț, apoi cele liceale la Liceul Naţional din Iaşi, între anii 1889-1894, și intră apoi la Şcoala fiilor de militari din vechea capital a Moldovei, unde director de studii era maiorul de stat-major Arthur Văitoianu, viitorul general şi ministru de război, iar profesori A.D. Xenopol la istorie şi Ion Ralet la matematică. Susţine examenul de admitere şi se clasifică reuşit al doilea pe lista admişilor, fapt pentru care a fost selecţionat şi trimis la o şcoală militară din Germania.

https://biblioteca-digitala.ro

La data intrării României în Primul Război Mondial, Mihai Buttescu îndeplinea funcția de comandant al batalionului II din Regimentul 2 vânători de gardă ,,Regina Elisabeta". În această calitate a participat la luptele de apărare de la Tabla Buții-Tătaru Mare și în trecătoarea Predeal. La data de 26 noiembrie 1916, a fost numit de către generalul Alexandru Averescu, ofițer de legătură între Armata a 9-Rusă, cu Cartierul General la Roman și Armata a 2-a Română. Mihai Buttescu a îndeplinit această misiune în garnizoana Roman până la data de 13 mai 1917, perioadă de timp pe care o caracterizează: ,,Cinci luni și jumătate la Cartierul Armatei a 9-a Ruse, în cele mai cangrenoase timpuri ale acestei uriașe armate."

Generalul Mihai Buttescu consemnează în memorii: ,,…Am sosit noaptea la Roman și am dormit în tren, pe o linie secundară. Dimineața, vagonul cu calul era tras la rampă… Gara era plină de ruși. Vedeam pentru prima dată uniforma lor, toți mâncau și scuipau semințe, dar când trecea câte un șef al de-al lor, încremeneau în poziție… Aveau aspectul unei armate foarte disciplinate. Am lăsat calul, lada și ordonanțele în vagon și m-am dus să mă prezint la Cartierul General al Armatei a 9-ruse, instalat în cel mai mare hotel din centrul orașului".

În garnizoana Roman au fost cantonate pe parcursul anului 1917, mari unități și unități din compunerea Armatei a 9-Ruse. Un comandament de mare unitate din Armata a 9 – Rusă era cartiruit și în localul Liceului ,,Roman-Vodă".

Unitățile și marile unități din subordinea Armatei a 9-Ruse însumau aproximativ 1.000.000 de soldați. Printre marile unități din compunerea acestei armate se număra și Divizia 12 Cavalerie Rusă, comandată de generalul Gustaf Emil Mannerheim, viitorul președinte al Finlandei. În ,,Memorii", generalul Mihai Buttescu consemnează faptul că la data de 29 ianuarie 1917, generalul de divizie Gustaf Emil Mannerheim a sosit în garnizoana Roman, fiind chemat la ordin de generalul Letchitzki, comandantul Armatei a 9-Ruse.

După încheierea misiunii din garnizoana Roman, Mihai Buttescu a fost avansat locotenent-colonel și a fost numit comandant al Regimentului 2 Vânători ,,Regina Elisabeta". A participat împreună cu unitatea pe care o comanda la luptele din vara anului 1917 de la Mărăști. De remarcat este faptul că printre numeroasele unități militare cantonate pentru refacere și instrucție în garnizoana

https://biblioteca-digitala.ro

Roman, la începutul anului 1917, s-a numărat și Regimentului 2 Vânători „Regina Elisabeta”.

Datorită faptelor de vitejie dovedite pe câmpul de luptă, locotenent-colonelul Buttescu Mihail, comandantul Regimentului 2 Vânători, a fost decorat cu Ordinul „Mihai Viteazul” clasa a III-a, conform Înaltului Decret nr. 849 din 11 august 1917: „Pentru vitejia cu care a condus regimentul în 11 iulie 1917, la atacul pozițiilor inamice de pe dealurile Mărășești și Teiuș, punând stăpânire pe întăriturile acestuia”.

Mihai Buttescu a publicat numeroase lucrări de tactică și strategie militară: „Atacul infanteriei germane în 1902”, „Formarea sistematică a recruților infanteriei”, „Teoria infanteristu-lui”, „Exerciții pregătitoare de tragere”, „Pedagogia instructtorului” „Mitralierele infanteriei” etc.

A mai fost decorat cu medaliile Crucea Albă a Ordinului „Coroana Prusiei” în grad de Ofițer și „Crucea Comemorativă a Războiului 1916-1918” cu baretele Ardeal, Carpați, Mărășești și Mărăști. Între anii 1920-1922, colonelul Mihai Buttescu a îndeplinit funcția de senator al județului Neamț, fiind ales din partea Partidului Poporului, condus de generalul Alexandru Averescu.

În perioada celui de-al Doilea Război Mondial, a fost comandant al garnizoanei Slatina și a îndeplinit funcția de director cultural al Uzinelor „Malaxa-Rogifer”.

După război, avansat la gradul de general în retragere, Mihai Buttescu supraviețuiește fizic regimentului pe care l-a comandat şi pe care regimul comunist nu numai că l-a desființat, iar pe comandanți i-a deblocat, dar i-a și ars drapelul de luptă pe care Regele Ferdinand îl glorificase, acordându-i ordinul militar „Mihai Vitezul”.

Tot atât de importane şi instructive sunt paginile care descriu activitatea fostului ofiţer, instruit în Germania, ca industriaş, agricultor şi arhitect în Republica Populară Română, care îşi nesocotea nu numai elita militară ci şi pe cea civilă, intelectualitatea, şi nu numai pe ea…

Mihai Buttescu a murit la 24 decembrie 1963 – după ce bătrânețea și-a dedicat-o celor zece nepoți și nepoate – și doarme alături de părinți în cimitirul mânăstirii Agapia.

https://biblioteca-digitala.ro

CALCAN, Theodor George

Poet, s-a născut la 7 noiembrie 1950 la Târgu-Neamț. Absolvent al Liceului „Ștefan cel Mare” din Târgu-Neamț, promoția 1968, urmează Școala de Biblioteconomie de la București absolvită în 1974. A funcționat ca bibliotecar până în 2010, când se mută la Bacău.

Este inițiator al Colocviilor de poezie de la Târgu-Neamț, alături de Daniel Corbu, Aurel Dumitrașcu și Adrian Alui Gheorghe. Debutează în 1984, în revista „Convorbiri literare”. A frecventat Cenaclul „Junimea” și este membru fondator al Fundației Culturale „Ion Creangă” Târgu-Neamț și Societății Scriitorilor din Neamț. Din anul 1997 este membru al Uniunii Scriitorilor din România.

A colaborat la revistele: „Ateneu”, „Contrapunct„, „Cronica”, „Dacia literară”, „Luceafărul”, etc. Volume publicate: *Statui albastre*, 1987; *Confesiuni despre neamt*, 1996; *Bărbierindu-l pe Kafka*, 2001; *Atelierele lui Belfegor*, 2009; *Anul şarpelui Glykon,* 2015.

După mutarea la Bacău colaborează la revistele „Plumb” şi „13 Plus” și activează în Cenaclul „Avangarda”.

A apărut în filmul „Liniște” regia DoruNăstase, alături de Aurel Giurunina, Aime Iacobescu şi alţii dar și în documentarul artistic„Intra -rea unui tren în gară” (2 serii), în regia lui Copel Moscu.

CAȘCAVAL, Coca

Inginer chimist, născută la 6 iulie 1965, la Târgu-Neamț. A urmat gimnaziul în orașul natal, apoi Liceul Industrial „Vasile Alecsandri” din Bacău între 1979-1983, Facultatea de Chimie din cadrul Universității Tehnice „Gheorghe Asachi” Iași, între 1984-1989, și un master în management și administrație la aceeași universitates, între 1997-1999, pentru ca, în 2000, să obțină doctoratul în bioinginerie. Între 1989 și 2009, a lucrat la „Antibiotice” Iași, ocupând diferite posturi și funcții de conducere, inginer chimist, tehnolog, șef secție, director marketing, CEO& Managing Director. Din această

https://biblioteca-digitala.ro

poziție a reușit să lanseze noi produse farmaceutice și să mențină compania în Top 10 companii farmaceutice. Din 2009 este director executive, iar din 2010 director general „Polisano” Sibiu.

Din 2019 s-a alăturat businessului Vetro Solutions, inițial în calitatea de consultant şi apoi ca CEO al companiei. Are un brevet de invenție și participări la numeroase manifestări științifice naționale și internaționale.

CEPOI, Dan

Pictor, s-a născut la 21 iunie 1949, la Târgu-Neamț. Absolvent în 1971 a Facultății de Arte Plastice din Iași, se stabilește la Piatra-Neamț, unde este profesor de desen la Casa Pionerilor. Debutează în 1969, în cadrul unei expoziții studențești de grup. Expune în cadrul expoziţiilor colective, ocazionale sau anuale, la Piatra-Neamț, Târgu-Mureș, Iași, București şi a participat la Taberele de pictură de la Almaş, Văratec, Durău, Dumbrava. A avut predilecție pentru peisaje.

A fost membru al Uniunii Artiştilor Plastici din România. A trecut la cele veşnice în ziua de 4 aprilie 2008, la Piatra-Neamţ. Are numeroase lucrări în colecţii de stat şi particulare din România, SUA, Suedia, Spania, Franţa.

CHIȚU, Oana-Cătălina

„Her voice descends to deliver a suitable hair-raising rendition”

S-a născut la Humulești, a cântat în corul bisericii „Sf. Nicolae”, iar după gimnaziul absolvit la Școala „Ion Creangă” a urmat Liceul „Ștefan cel Mare”. În 1991, a plecat la Berlin pentru o scurtă vizită unde a și rămas. Aici, a urmat studii africane la Universitatea „Humboldt” și, în același timp, a început cursurile de pian la școala de muzică Schoneberg și de canto cu Verena Rein. În timp ce studia, s-a întâlnit cu un sârb venit să studieze acordeon clasic la prestigiosul conservator „Hans Eissler”,

https://biblioteca-digitala.ro

Dejan Jovanovic. Așa a luat ființă, în 2000, formația „Romenca”.

Albumul „Romenca” este primul proiect al trupei, urmând „Verka” și numeroase turnee în Singapore, Lituania, Austria, Polonia, Ungaria, Elveția, Suedia, Belgia, Rusia și Germania.

Întâlnirea cu Valeriu Cașcaval a adus, în 2008, proiectul „București Tango”, un album cu muzică interbelică. În 2013, lansează albumul „Divine”, o colecție de melodii din repertoriul Mariei Tănase. A urmat, în 2018, albumul „Carols”, ce reunește vechi colinde românești.

A participat la festivaluri precum: Sziget Festival 2009 de la Budapesta, Sommerfestival der Kulturen 2011 de la Stuttgart sau Werkstatt Der Kulturen, Berlin, 2012 și a avut concerte la Varșovia, Fribourg, Utrecht, Antwerp, Rostock, Naumburg, Moscova, Londra sau Leeds.

Oana Cătălina Chițu este un nume mai puțin cunoscut în țara noastră, dar aplaudat în toată Europa. Este artista care a dus tangourile și muzica interbelică bucureșteană în lume, un adevărat ambasador al culturii și muzicii românești.

sursa foto:
https://www.facebook.com/oanacatalina.chitu/photos_all

CIOCÂRLAN, Vasile

Biolog și profesor universitar, s-a născut la 21 decembrie 1926, în Grumăzești, într-o familie cu 13 copii. Urmează școala primară în satul natal, iar mai apoi Școala Normală „Gheorghe Asachi” din Piatra Neamț, absolvită în 1946. Se înscrie la Facultatea de Științe Naturale, secția biologie, a Universității „Al. I. Cuza”, absolvită cu diplomă de merit în 1952. După absolvire, este profesor suplinitor la Școala Medie Tehnică Agricolă din Calafat, ca din 1953 să devină asistent universitar la Institutul Agronomic „Nicolae Bălcescu” din București, Facultatea de Horticultură, catedra de botanică, urcând toate treptele universitare până la profesor universitar, în 1990. A devenit doctor în biologie în 1968, iar lucrarea sa, *Buruienile din culturile agricole și combaterea lor* obține în 1976 Premiul Academiei Române „Traian Săvulescu”.

Autor a 18 volume și a peste 90 de articole, a adus contribuții

https://biblioteca-digitala.ro

importante asupra florei României: *Flora ilustrată a României* vol. I-II, 1988-1990; *Flora segetală a României*, 2004. Aceste cărți au fost apreciate de toți specialiștii, atât din România, cât și din străinătate, plasând autorul în galeria marilor botaniști din România. Cartea, cu edițiile revizuite și adăugite în 2002 și 2009, a fost solicitată în Anglia, Franța, Germania, Olanda, Serbia, Cehia, Slovenia, Polonia, Ucraina și Moldova.

Participă, ca membru, în echipele care au studiat flora și vegetația din zona Porțile de Fier sau Delta Dunării, și a biodiversitatea din Rezervația Biosferei Deltei Dunării și Parcului Național Piatra Craiului.

A participat la numeroase manifestări științifice din țară, dar și de la Bratislava, Halle sau Sofia.

A publicat 64 de taxoni noi pentru România, a descoperit cinci taxoni noi pentru știință și a realizat 19 noi combinații nomenclaturale. A adus contribuții excepționale la dezvoltarea conținutului științific asupra plantelor ruderale și buruienilor din culturile agricole.

Dintre lucrările sale cele mai importante enumerăm: *Determinatorul buruienilor din culturile agricol*e, 1982; *Flora ilustrată a României* vol. I-II, 1988-1990; *Flora Deltei Dunării*, 1994, *Flora segetală a României*, 2007.

A trecut la cele veșnice la 2 decembrie 2013, la București, fiind înmormântat în cimitirul bisericii „Adormirea Maicii Domnului" din Grumăzești.

CIOCHINĂ, Angela

Născută la 17 aprilie 1955, la Urecheni, în familia preotului Valerian Ciochină, parohul din Urecheni, va deveni una dintre solistele de muzică ușoară la modă în deceniul 8 al secolului trecut, fiind numită și „solista-păpușă" datorită frumuseții sale. După cursurile gimnaziale în satul natal și liceul „Petru Rareș" din Piatra Neamț, în 1978, absolvă conservatorul „Ciprian Porumbescu" din București (1974-1978), fiind colegă de generație cu regretata Mihaela Runceanu, și este angajată la Ansamblul „Doina" al Armatei.

A întreprins turnee în țară cu Ansamblul artistic al UTC (1975-1981) și cu Ansamblul „Doina" al Armatei (1978-1981).

În 1971, obține primul premiu la Festivalul interjudețean „Florile Ceahlăului" cu piesele „A doua tinerețe" (George Grigoriu) și „Uitarea" (Radu Șerban), Trofeul „Floarea de argint" și Premiul II.

https://biblioteca-digitala.ro

Consacrarea a avut loc în 1975, când a câștigat Trofeul festivalului de la Amara, iar în 1977 a câștigat Trofeul „Steaua fără nume”.

Concertează și în Bulgaria, Rusia, Emiratele Arabe Unite, Kuweit, Grecia și Turcia, lansând în această perioadă câteva șlagăre de succes: „Ești numai tu” (repertoriu internațional), „Odată cu cîntecul" (George Grigoriu), „Am vrut” (Dan Stoian), „Salcâmul de pe strada mea” (Cornel Fugaru), „Un copil" (Jolt Kerestely), „Marea mea" (Horia Moculescu), „Salcia” (Horia Moculescu). Albumul său din 1985, „Drumuri paralele”, s-a bucurat de un mare succes. Angela Ciochină a fost și o apreciată profesoară de canto. În 2007, după decesul tatălui ei, Angela Ciochină s-a reîntors în comuna natală, Urecheni, din județul Neamț.

A trecut la cele veșnice la 7 iulie 2015, în urma unei boli, în locuința sa din București.

COJOCARIU, Constantin

Rugbist, s-a născut la 27 iunie 1965, la Târgu Neamţ, jud. Neamţ. A practicat inițial atletismul și aruncarea discului, la Cubul „Dinamo” București, iar din 1985, începe să joace rugby la același club, activând aici până în 1991, când pleacă la clubul francez „Bayonne”. Cu echipa de rugby Dinamo obține un titlu de campion național.

Membru al selecționatei naționale de rugby în perioada 1990-1996, evoluează în 43 de jocuri interţări şi de 11 ori împotriva Franţei, fiind unul dintre componenții echipei naționale care a obținut singura victorie împotriva Franței, la 24 mai 1990, la Auch. A participat la Campionatele Mondiale de Rugby din 1991 și 1995, unde obține medalia de bronz.

Este maestru emerit al sportului.

CONTA, Chiriac Gr.

Ofițer de carieră s-a născut în 1859, la Târgu-Neamț. A fost fiul preotului Grigore Conta. După cursurile primare în orașul natal, urmează Școala Militară din Iași.

A urcat treptele ierarhiei militare până la gradul de colonel, ocupând mai multe funcții de comandă, șef de stat major și comandant de regiment în garnizoanele din Craiova, Turnu-Severin și Alexandria. A scris lucrări cu caracter militar: *Manualul șefului de garnizoană rurală* (1903), dar și drame: *Santinela*, dramă în două acte (1905), *Viața pentru steag. Dramă istorică din Războiul Neatârnării 1877-1878* (1906).

https://biblioteca-digitala.ro

CONTA, Vasile

S-a născut la 15 noiembrie 1845, la Ghindăoani, într-o familie de preoți. Până în preajma vârstei de șapte ani, a trăit și s-a jucat împreună cu copiii din sat, pe dealurile și văile împădurite din preajma satului natal. La vârsta de 7 ani, se mută cu părinții la Tîrgu Neamț, unde urmează cursurile Școlii primare și îl are coleg pe Ion Creangă, iar mai apoi studiază la Academia Mihăileană luând bacalaureatul în 1868. În 1862, întrerupe studiile și însoțește o trupă de actori prin întreaga Moldovă, timp în care scrie o piesă de teatru jucată la Botoșani, iar în 1875 traduce piesa *Miss Multon* de Ad. Belot. În 1864, reia studiile liceale, terminate patru ani mai târziu. După absolvire, funcționează ca profesor suplinitor la Catedra de filosofie. În același an, 1868, se înscrie la Facultatea de Drept din Iași.

În octombrie 1869, obține o bursă din partea „Societății pentru încurajarea junimii române la învățătură” („Pogor–Fătu”) și este trimis pentru studii comerciale în Belgia, unde urmează cursurile Institutului de Comerț din Anvers, pe care le încheie în 1871. După obținerea diplomei, în 1871, studiază și dreptul, dobândind, după numai un an, titlul de doctor în drept al Universității din Bruxelles. Revenit în țară, Vasile Conta va practica avocatura și va obține, prin concurs, Catedra de Drept Civil a Universității din Iași.

Din 1873, frecventează *Societatea Junimea*, introdus propabil de Vasile Pogor, ocazie cu care începe să publice în „Convorbiri Literare”, iar Titu Maiorescu îl considera „filosoful Junimii”.

În data de 17 august 1876, face cerere de înscriere în Baroul avocaților din Iași, depunând în aceeași zi și jurământul. În paralel cu avocatura, desfășoară o activitate importantă în traducerea și adnotarea legislației.

În 1875-1876, publică, în revista ieșeană „Convorbiri literare”, prima sa lucrare filosofică, *Teoria fatalismului*, studiu ce apare, în 1877, și în limba franceză, la Bruxelles, urmat fiind de *Teoria ondulației universale* (1877), *Încercări de metafizică* (1878).

Ultima lucrare a fost tradusă, în 1880, în limba franceză, la Bruxelles, cu titlul definitiv *Introducere în metafizică*.

La 20 iulie 1880 devine ministru al Instrucțiunii Publice și Cultelor. La 10 aprilie 1881 demisionează din guvern și activează ca membru al Curții de

https://biblioteca-digitala.ro

Casație. Bolnav de ftizie, efectuează o ultimă călătorie în Italia, înainte de a muri, la 21 aprilie 1882, la vârsta de 37 de ani.

Corpul său a fost transportat la Iași, unde i s-au făcut funeralii naționale.

Lucrările sale filosofice s-au tipărit și în limba franceză la Paris, Bruxelles și Iași, bucurându-se astfel de apreciere dincolo de granițele țării. *Teoria fatalismului*, apărută în românește în anii 1875-1876, va fi tradusă în limba franceză de D. Rosetti-Tescanu, cu o prefață de L. Büchner, și va apărea la Paris în 1895. *Originea speciilor*, va fi tipărită în limba franceză în 1888, la Iași. *Încercări de metafizică* (1879) va apărea și în franceză, la Bruxelles, în 1880, cu titlul *Introduction a la Métaphysique*. Postum vor apărea: *Bazele metafizicii* (în limba franceză, în traducerea lui D. Rosetti-Tescanu cu titlul *Les fondaments de la métaphysique*, Paris, 1890); *Întâiele principii care alcătuiesc lumea* (în limba franceză cu titlul *Premiers principes composant le monde*, 1888, Iași) ș. a.

Prima ediție a operelor complete ale lui Vasile Conta apare în 1914, coordonată de Octav Minar, la editura C. Sfetea, București, și cuprinde, pe lângă operele menționate, scrisori, acte și manuscrise inedite (poezii, cugetări, discursuri parlamentare, articole politice, studii juridice, proiecte de lege și regulamente, însemnări, note explicative).

Între edițiile operelor filosofice ale lui Vasile Conta se numără: *Opere filosofice* (Editura Cartea Românească, București, 1922, ediție îngrijită de Nicolae Petrescu); *Opere filosofice* (ediție îngrijită de N. Gogoneață, Editura Academiei, 1967); *Scrieri filosofice alese* (ediție îngrijită de Nicolae Gogoneață, Editura Minerva, București, 1975) ș.a.

Lucrările lui V. Conta au fost recenzate de numeroase reviste străine de prestigiu printre care: „Revue Philosophique", „La Critique Philosophique", „La Revue de Belgique", „Athaeneum", „Menschentum", „Journal d'Hygiene" ș.a.

De o mare atenție se vor bucura în țară operele filosofului român din partea lui Mihai Eminescu, Iacob Negruzzi, I. Nădejde etc., care vor puncta elogios realizările lui V. Conta nu numai în filosofie, dar și în conferințe publice, articole și discursuri parlamentare.

În istoria filosofiei românești, opera lui Vasile Conta a înscris o pagină memorabilă, aducând din nou - după lucrările lui Dimitrie Cantemir și Nicolae Bălcescu - cultura noastră pe arena științifică europeană. Scrierile lui Vasile Conta prezintă un moment important în evoluția gândirii românești.

Vasile Conta a fost cel dintâi filosof român care a pus bazele «unui sistem filosofic propriu, original. Influențat de empirismul englez, pozitivismul

https://biblioteca-digitala.ro

francez și materialismul german, atacă chestiunile de bază ale epistemologiei, punând la baza cunoașterii experiența, deoarece în concepția sa, materia se metamorfozează neîncetat, luând forme niciodată identice unele cu altele, iar întreaga existență se supune "mișcării ondulatorii", care apare astfel ca o "lege fatală", adică necesară, a universului.

Ca filosof determinist, afirmă că toate fenomenele de care se ocupă "științele pozitive" sunt "regulate de către legi inflexibile".

Respingând liberul arbitru, exclude deplina libertate a voinței. (*"Prin urmare, nu există nimic din tot ceea ce s-a numit voință liberă omenească sau dumnezeiască"*).

Vasile Conta, este de asemenea, reprezentantul uneia dintre cele mai virulente și devastatoare forme de naționalism și xenofobie. Este adept al revizuirii celebrului articol 7, care garanta cetățenia română etniilor conlocuitoare, în special evreilor, și susține teorii rasiste pentru purificarea națiunii de elementele alogene. În 4 septembrie 1879, ține un discurs în Camera deputaților în care cere oferirea cetățeniei române doar acelor ”elemente” care se amestecă cu etnia română (excluzându-i aici pe turci și pe evrei). Tot el afirmă că „dacă nu vom lupta contra elementului jidovesc, vom pieri ca națiune“ și reprezintă una dintre cele mai cunoscute influențe rasiste asupra gândirii lui Zelea Codreanu.

Copilul de la Ghindăoani, elevul de la Școala Domnească din Tîrgu Neamț, și de la Academia Mihăileană din Iași, studentul și doctorul în drept de la Bruxelles, VASILE CONTA a revoluționat cu gândirea sa școala filosofică românească și europeană.

CONTA-KERNBACH Ana,

S-a născut la 5 noiembrie 1865, la Târgu-Neamț. Soră a filosofului Vasile Conta și soție a poetului George Kernbach, a fost printre primele femei licențiate în filozofie și o profesoară distinsă de pedagogie. Mutându-se cu părinţii la Iaşi, a copilărit şi şi-a făcut studiile în acest oraş, unde, de altfel, şi-a desfăşurat întreaga activitate didactică şi publicistică. Şi-a făcut pregătirea superioară la Universitatea din Iaşi, luând licenţa în filozofie şi istorie. Şi-a perfecţionat pregătirea în Franţa şi Italia, luându-şi doctoratul cu o problemă de etică. Crescută sub influenţa fratelui său, Vasile Conta, Ana Conta (adăugându-şi numele de Kernbach în urma căsătoriei cu

https://biblioteca-digitala.ro

poetul Gheorghe Kernbach, cunoscut sub pseudonimul Gheorghe din Moldova), a cunoscut de tânără ideile progresiste ale acestuia, fapt care s-a reflectat în concepţia şi activitatea sa pedagogică de mai târziu. După terminarea studiilor, a fost numită în învăţământ, unde a desfăşurat atât activitatea de profesoară şi de inspector general în Ministerul Instrucțiunii Publice, cât şi cea de publicistă. A fost directoarea Școlii de aplicaţie şi profesoară la catedra de pedagogie şi psihologie la Şcoala normală de învăţătoare „Mihail Sturdza" din Iaşi.

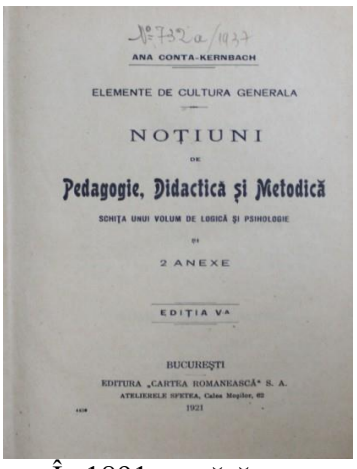

În 1891, se căsătorește cu cu Gheorghe Kernbach, jurnalist și poet, și începe să publice la „Convorbiri literare". În 1893, pleacă să studieze filosofia, pedagogia și istoria artelor la Sorbona și College de France, obținând, în 1895, licența în filosofie.

A avut și o participare activă la viața social-științifică din țară și din lume, fiind prima delegată din România la reuniunile științifice internaționale, participând la Congresul internațional al instituțiilor feminine, Paris- 1899 și la Congresul internațional de pedagogie de la Bruxelles din 1911.

La congresul din 1911, a susținut prelegerile „L'efort volontaire" şi „L'education manuelle".

În 1918, înființează la Iași *Asociția pentru emanciparea civilă și politică a femeilor române*

Opera sa cuprinde două direcții: lucrări de pedagogie şi scrieri beletristice. Opera pedagogică este alcătuită din manuale didactice, lucrări de didactică şi metodică, studii şi comunicări ştiinţifice. Ideile pedagogice sunt expuse în lucrările: *Noţiuni de pedagogie* (1907), *Noţiuni de didactică*, *Elemente de metodică* (1905), *Şcolile profesionale din Franţa* (1893), *Despre muzică* (1920).

A lăsat şi unele scrieri cu caracter beletristic-documentar: *Biografia lui Vasile Conta* (1916), un volum de cugetări intitulat *Pulbere (cugetări)*, *Clipe* (1897), poezii, un volum de proză, *Boabe de mărgean* (1922) și un volum de traduceri şi impresii intitulat *Fulgi* (1905). Prin activitatea pedagogică, Ana Conta-Kernbach ocupă un loc meritoriu în gândirea pedagogică românească.

S-a stins din viaţă în Iaşi, la 13 decembrie 1921.

https://biblioteca-digitala.ro

Sursa imaginilor: wikipedia.org; anticariat-unu.ro (accesat la 15 august 2018)

CONSTANTIN, Ticu

S-a născut la 28 septembrie 1966, la Răucești, Neamț. Este profesor universitar doctor la Facultatea de Psihologie şi Ştiinţe ale Educaţiei din cadrul Universității „Al. I. Cuza” din Iași. După cursurile primare și gimnaziale în comuna natală, urmează Liceului Industrial Nr. 4. din Piatra Neamţ, absolvit în 1985.

În 1995, absolvă Facultatea de Filosofie, Secţia Psihologie, a Universității "Al. I. Cuza", Iaşi, iar în 1996, masterul la aceeași facultate. Din 1997, îmbrățișează cariera universitară, urcând toate trepetele didactice, de la cea de preparator până la profesor (2009).

În 2002, își susține doctoratul în psihlogie.

A urmat numeroase stagii de perfecționare la Université de Savoie, Chambery, Franţa (1996, 1997, 1998, 2000 și 2001) Paris X - Nanterre (1997, 1998, 1999 și 2002), Central European University, Budapesta (2004 și 2005).

Din 2009, este și conducător de doctorat. Domeniile sale de competență vizează: Analiza climatului organizational/ diagnoza organizaţională; evaluarea psihologică a candidaţilor și a personalului; Psihologie organizaţională /Comportament organizaţional; Psi -hologie personalului / Psihologia Muncii/ Managementul Resurselor Umane; Psihologia publicităţii/ creaţiei publicitare și Memorie autobiografică, memorie socială.

Este director al Școlii Doctorale din cadrul Facultății de Psihologie şi Ştiinţe ale Educaţiei din 2012. Este autor a peste 88 de studii și articole publicate în țară și străinate și a lucrărilor (autor, coautor, editor): *Psihologia gestiunii resurselor umane* (2016); *Proba EVIQ-S de evaluare a inteligenței generale. Manualul de utilizare* (coautor cu Sava, F.A și Maricutoiu, L.P-2014); *Pregătirea*

https://biblioteca-digitala.ro

şi realizarea evaluării psihologice individuale. Norme, metodologie şi proceduri (2012); *Conflict, Change and Organizaţional Health* (coord.), 2009; *Determinanţi ai motivaţiei în muncă – de la teorie la analiza realităţii organizaţionale* (coord.), (2009); *Memoria evenimentelor sociale controversate–o perspectivă psihosocială* (2006); *European Perspective on Poverty and Poor People*, (coautor Rodirgues, F., Van den Hoven R., Nues M. H., (2005); *Evaluarea Psihologică a personalului* (2004); *Memoria autobiografică; definirea sau redefinirea propriei vieţi* (2004).

A participat la conferințe și congrese internaționale de psihologie la Istanbul, București, Roma, Budapesta, Bari, Valencia sau Bordeaux. Director de proiect (3 proiecte internaţionale şi 5 proiecte naţionale), este membru în 29 de proiecte de cercetare la nivel național și internațional.

A fost visiting profesor la Universitatea „I. Creangă', Republica Moldova (2002, 2003, 2004, 2005); Universitatea „Babeş – Bolyai, Cluj, România (2005); Universitatea de Vest, Timişoara, România (2005). Membru în Comisia de Psihologie, ştiinţe ale educaţiei, educaţie fizică şi sport, în cadrul Consiliului Naţional al Atestării Titlurilor, Diplomelor şi Certificatelor Universitare (CNATDCU) și expert evaluator între 2006 și 2008 al Ministerului Educaţiei şi Cercetării în cadrul programului „CNCSIS" și expert evaluator al Ministerului Educaţiei şi Cercetării în cadrul programului „Cercetare de Excelenta", CEEX 2005 – 2006 – 2007.

Constantin Ticu a primit numeroase premii naționale, printre care Zece pentru UAIS-2010, premiu de recunoaștere a meritelor celor mai apreciați profesori din Universitatea „Al. I. Cuza" și tot în același an, Premiul I la Gala Profesorul anului universitar, în cadrul Galei Premiilor în Educație.

Ticu Constantin este creatorul a numeroase instrumente standardizate de evaluare a personalității sau de evaluare instituțională și managementul schimbării, este cercetător în analiza persistenței motivaționale, a reușitei/ eșecului în proiecte personale pe termen lung și în analiza predictorilor psihologici și organizaționali ai performanței profesionale .

Sursa imaginilor:

https://www.polirom.ro/carti/-/carte/1693;

https://www.psih.uaic.ro/cadru-didactic/constantin-ticu/

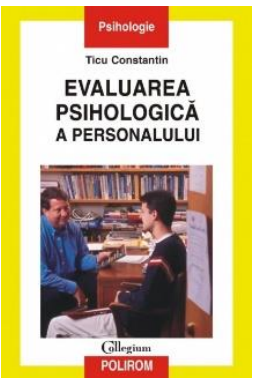

https://biblioteca-digitala.ro

CORBU, Daniel

Daniel Corbu (pseudonimul lui Ion Tănasă) s-a născut la 7 aprilie 1953, în Târgu-Neamţ. Este poet, eseist, critic literar şi editor.

Membru al Uniunii Scriitorilor din România, este considerat de academicianul Mihai Cimpoi ca fiind liderul generației de poeți optzeciști, dar criticul literar Gheorghe Grigurcu consideră că poetul cultivă un lirism particularizat, neîncadrabil în șabloanele „generaționiste". Criticul literar Theodor Codreanu îl consideră pe Daniel Corbu unul dintre „bacovienii" generației '80, iar poetul George Vulturescu afirmă că poetul nemțean este cel mai orfic dintre poeții optzeciști.

Urmează studii liceale la Piatra-Neamţ, urmând mai apoi cursurile Facultății de Litere, secția română-franceză, din Bucureşti, promoția 1983. Participă activ la întrunirile *Cenaclului de Luni,* condus de criticul Nicolae Manolescu. Din anul 1984, este instructor de teatru şi poezie la Casa de cultură din Târgu-Neamţ, unde organizează, din anul 1984, *Colocviile naţionale de poezie de la Neamţ*. Pe rând, este operator chimist, laborant, profesor suplinitor, corector, inspector cultural, editor, muzeograf literar.

În perioada 1990-1994 este consilier al Inspectoratului pentru Cultură al județului Neamţ. La Piatra-Neamț, fondează editura „Panteon", în 1993, și revista cu același nume în 1996.

Se mută la Iaşi (1998), unde e muzeograf, în cadrul Muzeului Literaturii Române, la Bojdeuca din Ţicău şi redactor la Editura Junimea (din 2000). Fonează (2003) gruparea poetică neoavangardistă şi revista „Feed-back".

Debutează în revista *Amfiteatru* (1975)*,* colaborează cu poeme şi eseuri în *Amfiteatru, Cronica, Luceafărul, Ateneu, Dacia literară, Convorbiri literare, Poesis* etc. Traduce, pentru reviste şi volume, din Cioran, Roland Barthes, Daudet, Paul Valery, Elytis, Borges, Mérimée, Jabès, Michaux ş.a. Este fondator al Casei de editură „Panteon" şi al revistei literare cu acelaşi nume, inițiatorul *Academiei de poezie* din Vânătorii de Neamţ. Dintre volumele publicate amintim: *Naştere vinovată* (Bucureşti, Albatros, 1983), *Intrare în scenă* (Bucureşti, Albatros, 1984), *Plimbarea prin flăcări* (Bucureşti, Cartea Românească, 1988), *Preludii pentru trompetă şi patru pereți* (Piatra Neamţ, Panteon, 1992), *Documentele haosului* (Piatra

https://biblioteca-digitala.ro

Neamţ, Panteon, 1993) - pentru care primeşte Premiul Asociației Scriitorilor Iaşi şi Premiul *Poesis* pentru cea mai bună carte a anului 1993, *Generația poetică '80,* portrete critice (Iaşi, Junimea, 2000), *Documentele haosului* – antologie de autor (Iaşi, Junimea, 2003), *Evanghelia după Corbu şi alte poeme* (Iaşi, Princeps Edit, 2006) – Premiul Uniunii Scriitorilor din România, filiala Iaşi, *Neoavangarda românească* – vol. I şi vol. II (Iaşi, Princeps Edit, 2008).

Este prezent cu poeme în reviste, antologii sau cărți de autor în Franța, Germania, Slovacia, China, Serbia, Republica Yemen, Ungaria, Suedia. Pentru întreaga activitate literară, i se conferă, în 2004, Medalia „Ordinul Meritul Cultural în grad de Cavaler", iar Președinția Republicii Moldova îi oferă „Ordinul Cultural Mihai Eminescu", a doua medalie ca importanță în stat (2011).

„Daniel Corbu ştie tot ce s-a petrecut în domeniul poetic în perioada ultimă, fiind, ca şi Mircea Cărtărescu şi Florin Iaru, foarte receptiv la inovațiile textualiste, dar concomitent nu renunță la acel filon de liricitate ce întemeiază zona poetică a Moldovei. Aşa cum am şi scris, autorul este un poet adevărat" (Marin Mincu).

Este cetățean de onoare al comunei Vânători-Neamț, iar în 2017 i se decernează titlul de Cetățean de onoare al orașului Târgu-Neamț.

CORNELSON Dumitru A.,

Dumitru A. Cornelson s-a născut la Târgu-Neamț, la 25 octombrie 1901, într-o familie de intelectuali. A urmat cursurile liceale la Galați și cele universitare la Facultatea de Medicină din București, unde obține titlul de „Doctor în medicină" în anul 1927.

După o specializare în malariologie realizată în Franța, la Paris, (1927) și SUA, la Baltimore, (1929) se întoarce în țară și, începând cu 1927 și până în anul 1946, desfășoară o activitate de cercetare la Institutul de Igienă din București, concomitent cu activitatea didactică de la Facultatea de Medicină.

În 1946, este numit profesor la Catedra de Igienă a Facultății de Medicină din Iași, ocupând și postul de director al Institutului de Igienă din același oraș, funcții pe care le va ocupa până la încetarea din viață, în 1962. Numele lui este legat de organizarea tuturor acţiunilor epidemiologice întreprinse în Moldova.

https://biblioteca-digitala.ro

A contribuit activ la studiul, combaterea şi eradicarea malariei din România. Dumitru A. Cornelson a făcut parte din Comisia de malarie organizată de academicianul Mihai Ciucă.

A reorganizat activitatea Institutului de Igienă din Iași, contribuind la toate acțiunile de combaterea a unor boli transmisibile în Moldova, precum tifosul exantematic, febra recurentă, febrati foidă, poliomielita etc. Alături de profesorul Paul Pruteanu a contribuit la formarea studenților și cadrelor de specialitate în domeniile igienei, medicinei preventive și sănătății publice.

Profesorul Cornelson a fost președintele Secției de igienă și sănătate publică a Societății de Medici și Naturaliști. A decedat la 13 aprilie 1962, la Iași.

COȘOFREȚ, Vasile V.

S-a născut la 22 ianuarie 1947, în satul Lunca, Vânători-Neamț. După cursurile școlii gimnaziale din comuna natală, le urmează pe cele ale Liceului „Ștefan cel Mare" din Târgu-Neamț, absolvite în 1965. Continuă studiile la Facultatea de Chimie a Universității din București, unde obține și doctoratul în 1975. În anii 1983-1984 urmează studii postdoctorat la University of North Carolina.

După absolvirea facultății, lucrează ca cercetător la Institutul de cercetări chimico-farmaceutice din București, fiind și conducător de doctorat la Universitatea București. În perioada 1991-1996, a fost profesor asociat la University of North Carolina și Duke University, ambele din SUA. A participat la numeroase manifestări științifice pe tema senzorilor electrochimici, are peste 50 de brevete de invenții, a publicat peste 100 de articole științifice, iar cele mai importante lucrări ale sale sunt: *Membrane Electrodes in Drug-Substances Analysis*, 1982 și *Pharmaceutical applications of membrane sensors*, 1992, 2017.

CREANGĂ, Ion

Marele povestitor s-a născut la 10 iunie 1839, la Humulești, în familia lui Ştefan a Petrei Ciobotariul şi al Smarandei Creangă, „răzeşi fără pământuri".

După o copilărie fără griji, dar plină de năzbâtii, începe școala în sat (1847) și o continuă la Broşteni (1849), Târgu-Neamţ

https://biblioteca-digitala.ro

(1853-1854) şi Fălticeni, la şcoala de „catiheţi” (1854), unde apare înscris cu numele Ion Creangă în loc de Ion Ştefănescu. Străbunicul dinspre mamă se numea tot Ion Creangă.

În 1859, este hirotonisit diacon la Iaşi, după ce absolvise cu un an înainte cursul inferior al Seminarului de la Socola, început în 1855. Se însoară mai târziu, la Iași, cu Ileana, fiica preotului Ioan Grigoriu de la biserica „Patruzeci de sfinți” din Iași, devenind diacon al acesteia (26 decembrie 1859). La 19 decembrie 1860, se naște fiul său Constantin. Se înscrie la Facultatea de Teologie (1860), fără a mai apuca s-o frecventeze, aceasta desfiinţându-se. Din 1864, urmează cursurile Şcolii Normale Vasiliene de la „Trei Ierarhi”, unde-l va avea ca director pe T. Maiorescu. Remarcat de acesta, devine institutor încă din anul al doilea de studii. Intră în conflinct cu autoritățile bisericeşti, vrând să modernizeze clerul și este suspendat atât ca diacon, cât și ca institutor (1872). Astfel, va trăi din veniturile debitului de tutun.

În 1874, este primit în învăţământ și se împrietenește cu Eminescu, atunci revizor școlar, cel care-l introduce la „Junimea.” Ca pedagog, împreună cu alţi colegi, publică manuale pentru clasele primare: *Metodă nouă de scriere şi cetire pentru uzul clasei I primariă* (1868), *Învăţătoriul copiilor* (1871), P*ovăţuitoriu la cetire prin scriere după sistema fonetică* (1876). În acestea apar primele povestiri, lipsite de intenţie artistică: *Inul şi cămeşa, Poveste, Pâcală, Acul şi barosul, Ursul pâcâlit de vulpe* (începând cu ed. din 1874).

Debutul propriu-zis are loc în *Convorbiri literare* (1875), cu *Soacra cu trei nurori*. Până în 1878, sunt publicate şi celelalte poveşti, citite toate în cenaclul „Junimea”, unde autorul era gustat pentru anecdotele corosive, spuse „pe uliţa mare”. Tot o anecdotă glumeaţă, deşi n-a ieşit aşa, voia să fie şi cunoscuta nuvelă *Moş Nichifor Coţcariul* (1877). Urmează, în aceeaşi revistă, *Amintiri din copilărie*, opera sa capitală, dedicată Liviei Maiorescu, fiica ilustrului critic: primele două părţi în 1881, iar a treia, în 1882. După ce Eminescu se îmbolnăvește, participă tot mai rar la Cercul Literar fondat de Neculai Beldiceanu, unde citeşte partea a patra a *Amintirilor* (1888), publicată postum (*Scrierile lui Ion Creangă*, II, 1892). Au mai rămas de la el două bucăţi licenţioase, delicios pornografice, *Povestea Poveştilor* şi *Povestea lui Ionică cel prost*. Practic, cariera literară a lui Creangă se încheiase în 1883, însumând abia opt ani.

Moare în acelaşi an cu marele său prieten, în noaptea de Anul Nou, pe 31 decembrie 1889 la Iași. Fără Eminescu şi fără existenţa Junimii, Creangă n-ar fi devenit vreodată scriitor. Umorul şi jovialitatea care-l caracterizau în

https://biblioteca-digitala.ro

orice împrejurare îl împăcau oricum cu viaţa. Dar scrisul său umple o frustrare. Când boala, epilepsia („pedepsia”), i se agravează, pur şi simplu nu mai scrie. G. Călinescu, în inegalabila monografie pe care i-o dedică, face din el un personaj, o legendă.

Eeste posibil ca, la un moment dat, autorul însuşi să fi început să emuleze cu eroii săi, să trăiască la fel ca isteţii şi uriaşii poveştilor. Îşi exhiba uneori cu plăcere rolul până la bufonerie, ca în cearta de pomină cu socrul sau la adunările Junimii, dar nu o făcea ca un actor. Avea, ca orice ţăran, darul natural al disimulării, iar scrisul îl chinuia cumplit, tocmai pentru că ştia că „e treabă de gust, nu de silinţă”. Un glas mai presus de el „îi striga vorbele şi el scria, ştergea şi scanda frazele ca un Flaubert al Humuleştilor” (G. Călinescu).

Adevărul e că un artist precum Creangă se iveşte o singură dată în istoria unui popor, şi atunci numai într-un moment de graţie. Este fără îndoială genial, ca orice scriitor despre care se poate spune că are simţul genial instinctiv al limbii şi al etosului popular nealterat. Opera sa este expresia uimitoare a bunului-simţ şi a unui suflet elementar, încremenit în formule neschimbătoare, eterne. În totul, un spectacol de măreţie simplă inanalizabilă.

CREȚU, Grigore

S-a născut la 25 ianuarie 1848, la Târgu-Neamț și a murit în 1919, la București. Biografia sa conține multe omisiuni și inexactități. Urmând cursurile școlilor din Iași și București, unde a obținut licența în latină, Crețu a fost atras de studiul limbii, fiind preocupat de etimologia cuvintelor, dar și de istoria limbii și literaturii române. A fost profesor secundar de latină și română la seminarele din Roman și Huși, iar din 1882, profesor de limba română la Liceul „Matei Basarab” din București, dar și membru al Junimii ieșene.

Are meritul de a fi făcut câteva descoperiri importante pentru istoria literaturii române.

Astfel, în 1871, descoperă în podul unei clădiri a Mânăstirii Voroneț, ceea ce avea să fie numit *Codicele Voroneţean*, manuscris de excepţională însemnătate din secolul al XVI-lea, care face parte dintre cele mai vechi texte românești scrise în grai rotacizant.

Tot el descoperise în acel an, așa-zisul *Evangheliar de la Războieni.* În 1875, descoperă la Mănăstirea Sucevița cea mai veche variantă a cronicii lui Grigore Ureche (cca 1660-1670), însoţită de adnotările lui Miron Costin, și tot aici, descoperă manuscrisul cunoscut sub numele de *Codicele Bratul*, datând din 1559–1560.

Debutul publicistic va fi în 1875, în „Convorbiri literare”, unde publică sub titlul *Două stihuri*

https://biblioteca-digitala.ro

din secolul trecut, pe baza unor versiuni manuscrise inedite, cronicile rimate *Istorie de patima Galaţilor*, scrisă în 1769, precum şi *Istoria Măriei Sale lui Constantin Vodă Brâncoveanu, Domnul din Bucureşti, care s-au scris la 1730,* o copie din 1797.

În 1883, publică în revista „Columna lui Traian", *Câteva specimene de etimologie poporană română,* fiind prezent cu articole despre originea unor cuvinte în paginile revistelor „Revista de istorie, arheologie şi filologie", în „Junimea literară" şi în „Buletinul Societăţii Filologice", înfiinţată de O. Densusianu în 1905, al cărei membru activ devenise şi Gr. Creţu încă de la început.

Publică lucrări din domeniul lexicografiei, precum: *Anonymus Caransebesiensis*, „primul dicţionar bilingv cu româna ca limbă de bază" și *Lexiconul slavoromânesc al lui Mardarie Cozianul (1649)*, „prima lucrare lexicografică completă păstrată până astăzi", „însoţită de un documentat studiu asupra glosarelor slavo-române ale secolului al XVI-lea şi de un indice alfabetic al cuvintelor româneşti cuprinse în lucrare". Descoperă unicul exemplar al primului volum de poezii al lui Barbu Paris Mumuleanu, *Rost de poezii, adică stihuri. Acum întâi alcătuite în limba românească de Paris Mumuleanu. În Bucureşti. În cea din nou făcută tipografie 1820*.

A fost precupat și de istoria tiparului și a tipăriturilor, astfel că în 1907, publică cu I. Antonovici, Cercetări despre tipografiile, xilografiile, librăriile şi legătoriile de cărţi din oraşul Bârlad, Judeţul Tutova iar în 1910, Tipografiile din România, de la 1801 până astăzi.

Din păcate nu figurează în nicio istorie a presei din România.

A valorificat și moștenirea folclorică, publicațiile apărând postum, în 1970, în seria „Folclor din Oltenia şi Muntenia", arhiva sa folclorică destul de bogată fiind alcăuită cu sprijinul elevilor de la Liceul „Matei Basarab" şi de la Seminarul Teologic Huşi. Din această colecție de câteva mii de piese ce se păstrau la Biblioteca Națională din București, nu se mai păstrează mai nimic, întreg fondul a dispărând în vâltoarea evenimentelor din decembrie 1989.

Contribuțiile sale la istoria literaturii române vechi nu pot fi ignorate, filologul Crețu depășindu-și statutul de „modest învăţat", conferit de marele istoric Nicolae Iorga.

CRIȘAN, Constantin,

Constantin Crișan s-a născut la Târgu-Neamț, la 21 noiembrie 1939, în familia lui Aurel Crișan și a Ecaterinei Crișan, fiind unul dintre cei 12 copii ai familiei. Studiile le-a început la Piatra Neamț (bacalaureat-1956), le-a continuat la Iași, unde

https://biblioteca-digitala.ro

în 1960, obține licența și au fost finalizate în București (doctorat, 1974), cu teza *Introducere la o sociologie a literaturii comparate*.

După terminarea studiilor, a fost profesor la Urziceni (1960-1963); corespondent relații francofone la IRRCS (1963-1967); cronicar literar și șef al redacției literare a Televiziunii Române (1967-1970); redactor șef de secție la *Revista Română* (1978-1986).

A făcut parte din numeroase societăți culturale din țară și din afară, precum: *Centrul Internațional de Studii Poetice din Bruxelles* (1967); *Societatea Poeților și Artiștilor din Franța* (1970), fiind membru al Uniunii Scriitorilor din România din 1976.

După 1989, a fost profesor de estetică la: *Universitatea Ecologică din Bucureşti* (1992-1993);*Universitatea EuroColumna* (1993-1994) și *Universitatea Națională de Muzică Bucureşti* (1996).

A realizat ediții critice la volumele lui Nichita Stănescu, *Frumos ca umbra unei idei*, 1985 și *Cărțile sibiline*, 1995. Ca traducător, s-a remarcat prin apariția lucrărilor traduse din Robert Escarpit, dar și din povestitorul cipriot Ahile Emilianides (1981), din limba franceză, precum și în această limbă din românește: Mircea Dinescu - *La dispoziția dumneavoastră* (1983, împreună cu Marc Rombaut) și Eugen Cizek (1986).

O latură mai puțin cunoscută a lui a fost întreținerea unei corespondențe private/literare cu personalități distinse ale spiritualității creatoare din țară și din străinătate: Emil Cioran, Mircea Eliade, Eugen Ionesco, Constantin Noica, Leopold Senghor.

Opera sa literară cuprinde volumele: *Ieşirea din metaforă*, , 1972; *Eseu despre personalitate*, 1972; *Memorial invers: note de călătorie*, 1976; *Confesiuni esențiale: eseuri de sociologia literaturii*, 1977; *Nostalgia comunicării: eseuri de sociologia literaturii*, 1978; *Conversații de bunăvoință: eseu despre adevăruri uitate*, 1980; *Sociologie și bioestetică*, 1987; *Repere pentru o sociofenomenologie a valorii literare*, 1989; *Epistole: Eseu despre moartea viguroasă. 13 epistole către Dumnezeu*, 1996; *Eminescu versus Dumnezeu: sau blestemul în genunchi; încercare asupra sintaxei logice*, 1999.

A fost un fin cunoscător de limba franceză și italiană, dar și

https://biblioteca-digitala.ro

vorbitor fluent de engleză, rusă și spaniolă. A murit la București, la 30 octombrie 1996.

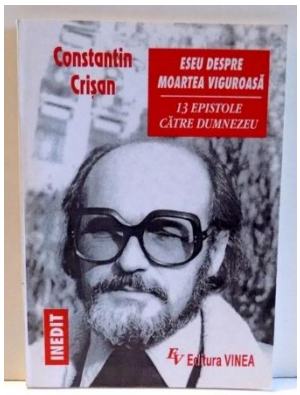

CUCU CIUHAN, Geanina,

Psiholog, profesor universitar, s-a născut la 18 septembrie 1971, la Târgu Neamţ.

Urmează în perioada 1986-1900 studiile liceale la Colegiul Naţional „Gheorghe Lazăr" Bucureşti (1986-1988), respectiv Colegiul Naţional „Horea, Cloşca şi Crişan" Alba-Iulia (1988-1990).

În 1995 absolvă Facultatea de Psihologie şi Ştiinţele Educaţiei din cadrul Universității „Babeş-Bolyai" Cluj-Napoca.

În anul 2000 susține doctoratul în psihologie la Universitatea Bucureşti, Facultatea de Psihologie şi Ştiinţele Educaţiei.

Stagii de formare la The Milton H. Erickson Foundation, Phoenix, Arizona, USA (2016), Salomons Centre for Applied Psychology, Cantebury Christ Church University, UK (2017-2018) și Beck Institute, Philadelphia, USA (2021).

Activitate didactică a cuprins Facultatea de Educaţie Fizică Militară „General Virgil I. Bădulescu" (1995-1999); Universitatea din Piteşti, din 1999 la Facultatea de Ştiinţe Socio-Umane, unde a urcat treptele academice de la asistent, 1999, la lector, 2000, conferențiar, 2004 și profesor, 2007. În perioada 2004-2012, a fost Decan, Facultatea de Ştiinţe Socio-Umane.

Între 2010 și 2014, a fost profesor universitar (asociat), la Școala Națională de Studii Politice și Administrative, Facultatea de Comunicare și Relații Publice. Din 2008, este profesor universitar (asociat), Universitatea București – Facultatea de Psihologie și Științele Educației.

Cele mai importante volume publicate: *Managementul stresului. Aplicații ale psihoterapiei experiențiale centrate pe emoții*, 2014, *Eficienţa psihoterapiei experienţiale la copilul hiperkinetic: un studiu de validare*, 2006, *Cercetarea calitativă în psihologie*, 2005, *Psihoterapia co-*

https://biblioteca-digitala.ro

pilului hiperactiv: o abordare experienţială, 2001; *Psihoterapie şi terapii de familie*, 2001 sau *Psihologia şcolarului mic: dezvoltare normală, psiho-patologie şi psihoterapie*, 2000.

A pulicat zeci de studii și articole de specialitate în reviste din Romînia, Europa și SUA.

A participat la conferinșe naționale și internaționale de la Brașov, București, Chișinău, Berna, Barcelona, Madison, Antalya.

Este membră al *American Psychological Association, Society for Psychotherapy Research* (SPR), Asociaţia Psihologilor din România, Societăţii de Psihoterapie Experienţială Română, membru în comitetul director al Colegiului Psihologilor din România, președinte al Asociației Institutul de Psihologia Dezvoltării. Expert ARACIS și Autoritatea Națională pentru Calificări (ANC).

DASCĂLU, Cristina Emanuela

Cristina-Emanuela Dascălu s-a născut la Târgu-Neamț, la 20 mai 1969. Urmează clasele primare la Școala Domnească nr. 2, unde a întâlnit doi dascăli care i-au descoperit talentul și au ghidat-o pe frumosul drum al metaforelor și simbolurilor, profesorii Gheorghe Rafael Merticaru şi Mariana Pintrijel. Aici a și debutat literar, în revista „Ozana", publicaţie a Şcolii Generale nr. 2, din Târgu Neamţ, în anul 1980. A urmat apoi cursurile liceale la Liceul „Ștefan cel Mare", absolvite în 1989. A urmat între 1989-1993, Facultatea de Litere, specializarea engleză-română, a Universității „Al. I. Cuza" din Iași, absolvită ca șefă de promoție pe țară cu media generală 10. După terminarea facultății, obține titularizarea cu nota 10 și ocupă, în perioada 1993-1994, un post de profesor de limba engleză la Colegiul Naţional „Petru Rareş," Piatra-Neamţ.

În 1994 urmează cursuri de master în Studii Europene/Courses MA European Studies la Central European University/CEU, Praga.

A urmat, între 1995 și 1996, Masterul în Științele comunicării la Pittsburg State University, SUA, absolvite că șefă de promoție. Între 1995-1997, urmează Masteratul în Arte Frumoase la Louisiana State University din Baton Rouge. Între 1995 și 1997, a fost asistent universitar titular la Facultatea de Comunicare, Jurnalistică, Mass-Media şi Teatru, la Pittsburg State University, Pittsburg, KS, SUA. În

https://biblioteca-digitala.ro

perioada 1997-2006, urmează doctoratul în Științe filologice și filosofice, umaniste, sociale și politice, la Universitatea Tulsa, SUA. Teza de doctorat „Literatura Exilului şi a Ţărilor/Tărâmurilor" este foarte apreciată la nivel internațional. În această perioadă este conferențiar titular la Facultatea de Engleză, The University of Tulsa şi Facultatea de Comunicare, TCC (2002-2005).

În 2009, pentru o scurtă perioadă este conferențiar universitar doctor la Facultatea de Ştiinţe ale Comunicării, Universitatea „Petre Andrei" din Iaşi.

Din 2009 și până în present, este conferențiar universitar doctor la Universitatea „Apollonia " din Iași. A fost prorector (2012-2014) și președinte al Senatului (2014) la aceeași universitate. În cadrul Facultăţii de Ştiinţe ale Comunicării, predă cursuri de comunicare şi engleză. Între 2009 și 2013 a fost Cercetător şi Secretar ştiinţific la Institutul de Cercetări "Acad. Ioan Hăulică" (2009-2013) apoi director adjunct (2012-prezent). În perioada 2016-2018 a fost prorectorul afacerilor internaționale și profesor de studii de comunicare, engleză și scriere creativă la ULIM (Free International University of Moldova).

A fost membru în colectivul de redacție a multor reviste naționale și internaționale precum: „International Journal of Communication Research"; „Interntional Journal of Human Voice"; „Nimrod International Journal of Prose and Poetry"; „A James Joyce Quarterly"; „Antiteze" etc.

A fost visiting profesor în perioada 2002-2006 la OSU-Oklahoma State University, Langston University, Tulsa, Cameron University, Lawton, Northeastern State University, Broken Arrow, University of Phoenix, SUA, Armstrong State University, Savannah, The University of Southern Mississippi, Hattiesburg, University of Wisconsin, Milwaukee, SUA; University of Colorado, Boulder, toate din SUA, la Kabul Education University of Rabbani, Afganistan, Hacettepe University, Ankara, Turcia, în 2007 și Heinrich Heine University, Düsseldorf, Germania, în 2013.

Este membru al Uniunii Scriitorilor din România și Uniunii Ziariştilor Profesionişti din România și Associated Press.

A publicat peste 700 de lucrări, poezie, proză, teatru, eseu, biografie dintre care amintim: *The Lyre's Song* (1997); *Best Poems of 1999*; *The Literature of Exile and Imaginary Homelands / Literatura exilului şi a tărâmurilor imaginare* (2006); *Imaginary Homelands of Writers in Exile/ Tărâmuri Imaginare ale Scriitorilor în Exil* (2007), *Voices from the Gap: A Study of Narrative and Other Patterns in Contemporary Native American Novels*, (2008), *Adorabila Fiară* (2009), *Echinox sau Solstiţiu*

https://biblioteca-digitala.ro

(2009), *Travel Series I* (2009), *Travel Series (Journeys of the Self)/Serii decălătorie* (2011).

A obținut numeroase premii atât naționale cât și internaționale, dintre care amintim: 1982- Premiul I pentru poezie la Tabăra Naţională de creaţie literară şi artistică Chirui Băi; 1983 -Premiu I pentru poezie şi proză în Tabăra Naţională de creaţie Năvodari, 1984- Premiul I pentru poezie, proză şi desen la Tabăra Naţională de creaţie literară şi artistică Poiana Pinului, Buzău sau Marele Premiu pentru Cercetare de către Asociaţia de Ştiinţe Sociale din SUA şi prezentată la Conferinţa Naţională a WSSA/Asociaţiei de Ştiinţe Sociale de Vest din SUA în aprilie 23-26, 1997. În 2015, i-a fost decernat titlul de cetățean de onoare al orașului Târgu-Neamț.

Academicianul Constantin Ciopraga spunea despre Cristina Dascălu că „scrie o poezie elegantă, frumoasă ca şi autoarea. Cristina Dascălu este o scriitoare foarte talentată, originală, o voce autentică, plăcută, adevărată, o persoană cu stil, creator de frumos, o prezenţă remarcabilă, amestec de intelectualism, carismă, talent, puritate, putere, echilibru, un înger alb de un magnetism extraordinar, o prezenţă fermecătoare."

Sursa imaginilor:
https://www.cambriapress.com/pub.cfm?bid=118
facebook personal

DAVID, Gheorghe

Medic primar neurochirurgie, colonel, șef Secție Neurochirurgie Spitalul Militar Brașov, născut la 8 octombrie 1963, la Pipirig. În perioada 1977-1981 a urmat cursurile Liceului Militar din Câmpulung Moldovenesc, apoi Facultatea de Medicina Militară din cadrul UMF „Carol Davila" București, între 1981-1987. După terminarea facultății este repartizat la Spitalul Militar din Brașov, unde activează și astăzi ca medic neurochirurg. Din 2010 este doctor în științe medicale.

A realizat peste 8000 de intervenții neurochirurgicale, fiind autor a numeroase articole de specialitate publicate în reviste din țară și străinătate. Membru al Societății Române de Neurochirurgie și al Societății Europene de Neurochirurgie.

https://biblioteca-digitala.ro

DAVID-GHINDĂOANU, Mihai

S-a născut la Ghindăoani, la 14 martie 1907. A urmat cursurile primare în satul natal, apoi Şcoala Normală de Băieţi „Gheorghe Asachi“din Piatra Neamţ, promoţia 1927. La terminarea școlii, este trimis la cerere în Basarbia, în satul Negroaia, Cetatea Albă, ca director al școlii. După un periplu pe la școli din Basarabia, este numit, în 1928, instrcutor la un cămin de ucenici din Sibiu, înființând publicația „Graiul dăscălimii”. În 1930, absolvă Școala Militară de ofițeri în Rezervă din Bacău. Se întoarce în satul natal, unde va preda până în 1934. Simpatizant al mișcării legionare, este arestat în ianuarie 1934, destituit din învățământ însă achitat în septembrie și reintegrat.

Învăţător în Bălţăteşti şi Ghindăoani, om deosebit de cultivat, prin scrisul său s-a impus în viaţa spirituală a judeţului Neamţ. Arestat pentru refuzul de a se înscrie în partid, este înlăturat din învățământ, fiind urmărit de Securitate până în 1989. Despre acest episod, într-un interviu acordat în 1998 lui Leonard Relea de la ziarul „Timpul”, mărturisea: „Da. Am avut gradul de adjunct al comandantului regional. Câțiva ani am fost șeful legionarilor pe județul Neamț. În 1933, am candidat pe liste alături de Nechifor Crainic. Când a fost asasinat Căpitanul, eu mă aflam la Predeal, într-un sanatoriu: eram bolnav cu plămânii. Când au venit comuniștii la putere, au insistat să intru măcar în Frontul Plugarilor. Dar i-am refuzat. Am înființat un gimnaziu, dar primarul de atunci ne-a evacuat. Așa că am ținut cursurile în casa părinților mei. În 1948, am fost arestat și trimis la o închisoare din Suceava. M-au anchetat ei un timp, dar apoi mi- au dat drumul. Timp de 19 ani, nu am fost primit în nici un loc de muncă”.

Colaborează la revistele: „Apostolul”, „*Reformatoru*l”, „*Avântul”,* „*Revista Corpului Didactic”,*„*Ceahlăul”,* „*Petrodava”,* „Graiul dăscălimii” din Sighișoara și la alte reviste din Iași și București, iar după 1989 la „Ceahlăul”, „Orientări”, „Basarabia și Bucovina”.

A avut contribuţie meritorie la organizarea casei muzeistice Vasile Conta, din satul natal al filosofului (1992), dar din păcate muzeul nu a fost deschis niciodată.

A fost prezent la simpozioane şi sesiuni ştiinţifice, la Chişinău, Orhei, Bălţi.

A donat biblioteca personală oraşului Orhe*i*. Se stinge din viață la 18 martie 1999 în Ghindăoani, Neamț.

Opera sa literară cuprinde scrierile: comedia *Fluierul fermecat*, 1938, *Din problemele şcolii primare*,1942, *Memoriul meu* de Th. I. Ștefan (țăranul autodidact născut la Ghindăoani în 1852), 1974; *Viaţa mea,* 1984; *Ulti -ma vacanţă* și *Aventurile lui Singurel, 1995, Mândră Basarabie,*

https://biblioteca-digitala.ro

dulce Bucovină, 1997 sau *Viaţa filosofului Vasile Conta*, 2010.

Publică în revista „Însemnări ieșene”, schița *Compania sanitară*, cu pseudonimil Mihai Ghindă.

În cartea Crîncenul veac XX si ororile sale, apărută postum la Editura “Timpul”, în 2005, cu o prefată de Adrian Alui Gheorghe, o carte de amintiri zguduitoare, Mihai David-Ghindăoanu povesteşte cu câte sacrificii a cumpărat el cartea de poezii a lui Mihai Eminescu şi împrejurările (hazlii pentru cititor, dureroase pentru el) legate de acest eveniment mult aşteptat din viaţa sa.

Despre prima ediție a lucrării, *Crîncenul veac XX si ororile sale, (2005), poetul Adrian Alui Gheorghe* își amintește că înainte de “a pleca” (a murit la 17 martie 1999, la 92 de ani) „m-a căutat ca să-mi încredinţeze un manuscris autobiografic, “Viaţa mea”, care a văzut lumina tiparului sub titlul “Crîncenul veac XX şi ororile sale”. sale, celui care e pe cale să cadă, celui care e deja căzut…”

DĂNILĂ, Ioan

La 16 decembrie 1949, se năștea, la Târgu-Neamţ, Ioan Dănilă, cel care avea să ajungă, după o viaţă de muncă, actualul profesor universitar băcăuan. A absolvit, în 1967, Liceul „Ştefan cel Mare” Târgu-Neamţ, urmând apoi cursurile Institutul Pedagogic de 2 Ani din Suceava și ale Facultăţii de Filologie şi Istorie, Craiova (1981), toate la zi. În 2004, își susține doctoratul în filologie la Universitatea „Al. I. Cuza” din Iași, cu teza „Elemente româneşti în graiul ceangăilor din Moldova“ (coord. ştiinţ., prof. univ. dr. Vasile Arvinte).

A acumulat o bogată carieră didactică: învățător (suplinitor la Școala nr. 4 Târgu- Neamț și calificat, la Școala nr. 1 Oglinzi și la Școala nr. 11 Piatra Neamţ, între 1967 și 1977), profesor de limba și literatura română (la Şcoala Nr. 19/ „Alexandru Ioan Cuza” şi Liceul Pedagogic „Ștefan cel Mare”, ambele din Bacău, între 1981 și 1993), director al Casei Corpului Didactic „Grigore Tabacaru” Bacău și cadru didactic în învăţământul superior: lector asociat (din 1993), lector – prin concurs (din 1998) și, din 2006, conferențiar la Universitatea „Vasile Alecsandri” din Bacău. Din

https://biblioteca-digitala.ro

2014, conf. univ. dr. asociat – Facultatea de Litere (cursuri şi seminare de limba latină, limba română pentru cetăţenii străini, didactica limbii şi literaturii române).

A fost coordonator al Clubului UNESCO de pe lângă Liceul Pedagogic şi preşedinte al filialei Bacău a Societăţii de Ştiinţe Filologice din România (1990-2012), membru al Grupului Român de Lingvistică Aplicată (din anul 2003), al Asociației Române de Semiotică AROSS (din anul 2005) etc. A pus bazele Societăţii Cultural-Ştiinţifice „Vasile Alecsandri“ din Bacău (preşedinte executiv, din 2010) şi ale Editurii „Egal”. A fost redactor-şef al revistei „Studii şi cercetări ştiinţifice. Seria Filologie” a Facultăţii de Litere a Universității din Bacău (2007). Este coordonator al revistelor „Fântâna Blanduziei”, „Bacoviana” şi redactor la revista „Ateneu” şi membru al Filialei „Marius Mircu” Bacău a Uniunii Ziariştilor Profesionişti din România.

A debutat publicistic în revista „Ramuri” din Craiova, în 1978. Colaborează la „Ateneu”, „Limba şi literatura română”, „Asachi”, „Meridianul cultural românesc”, „Agora”, „Cartea”, „Sinteze”, „Ziua”, „Vitraliu”; „Vestitorul” ş.a. A debutat editorial în 1996. A semnat mai multe prefețe, este coautor şi coordonator al mai multor volume. Este autor a peste 50 de cursuri, manuale și auxiliare didactice, realizator de rubrici/emisiuni în presa scrisă şi cea audiovizuală: „Deşteptarea”, „Ateneu”, TV Bacău, Radio STAR-B; Radio VOX-T; Radio „Alfa” (toate în Bacău).

Dintre lucrările sale, enumerăm: „Preabecedar” (în colab.), 1995; „Comunicarea” (în colab.), 1996; „Proiectarea şi modelarea activităților didactice” (colectiv), 1997; „Preocupări privind modernizarea predării învățării la limba română în ciclul primar” (coord.), 1998; „Îndrumarul învăţătorului” (în colab.), 2000; „Limba română – algoritmii analizei gramaticale”, 2001; „Fonetică şi fonologie”, 2001; „Carte de citire cu învățături” (în colab.), 2001; „Opere fundamentale ale literaturii române” (colectiv), 2001; „Unitatea națională a românilor, de la idee la faptă” (coautor), 2003; „Dumitru Alistar – un ilustru cărturar moldovean” (coautor), 2004; „Spiritualitate românească, ieri şi azi (coautor)”, 2004; „Limba română în graiul ceangăilor din Moldova”, 2005; „Româna corectă”, 2005; „Limba română – algoritmii analizei gramaticale” (variantă teoretică), 2005; „Enciclopedia județului Bacău” (coautor), 2005; „Casa – semn al identității culturale” (coautor), 2006; „Introducere în dialectologie“, 2012; „Limba latină (sinteze, aplicaţii)“, 2012; „Ştiinţă şi destin – Giorge Pascu”, 2015 ş.a..

https://biblioteca-digitala.ro

A fost distins cu Medalia Jubiliară 150 de ani de la nașterea lui Mihai Eminescu (2000), Premiul Internațional de Excelență DEMOS-TN-2015 pentru întreaga activitate (2016), Premiul pentru publicistică al Revistei „Ateneu" Bacău (2013) Diploma de excelenţă pentru anul 2019, acordată de Senatul Universităţii „Vasile Alecsandri" din Bacău, pentru reuşita campaniei de salvare a Casei „Vasile Alecsandri" din municipiul Bacău (2020) ș.a. Este Cetăţean de onoare al comunei Lipova, judeţul Bacău (singura localitate băcăuană atinsă de pasul poetului-revizor şcolar Mihai Eminescu – 29 aprilie 1876) şi Cetăţean de onoare al judeţului Bacău (2020).

Sursa imaginii:
gradinaculecturi.wordpress.com
(accesat la 28 iulie 2019)

DĂNILĂ, Ștefan,

Ștefan Dănilă s-a născut la 14 mai 1965, la Târgu-Neamț. Cursurile gimnaziale le urmează în orașul natal, apoi liceul militar din Câmpulung Moldovenesc, absolvit în 1983.

Urmează cursurile Școlii Militare de Ofițeri de Aviație „Aurel Vlaicu" din Boboc, secția naviganți, pe care le-a absolvit în anul 1987, cu gradul de locotenent și brevetul de pilot militar. Între 1998-2000, a urmat cursurile Facultății Interarme din cadrul Academiei de Înalte Studii Militare.

După absolvirea școlii militare de ofițeri, a fost repartizat ca pilot de MiG-21 la regimentul de aviație de vânătoare dislocat pe aerodromul Deveselu. În anul 1990, a fost mutat la *Centrul de Trecere pe Avionul Supersonic*, de la Bacău, comandat de colonelul Vladimir Buzdugan. În 1997, a făcut trecerea pe avionul *MiG-21 LanceR*, varianta modernizată a lui MiG-21. După o întrerupere de doi ani, între 1998-2000, când a urmat cursurile Academiei de Înalte Studii Militare, a revenit la Bacău, ca șef de birou, apoi comandant de escadrilă și comandant de grup de aviație (împuternicit).

Între anii 2005 și 2008, a fost șeful Secției pentru metodica pregătirii de zbor în cadrul Statului Major al Forțelor Aeriene. În aprilie 2008, a fost numit comandant al Bazei 95 Aeriene, iar în septembrie, același an,

https://biblioteca-digitala.ro

comandant al Bazei (Flotilei) 90 Transport Aerian.

În anul 2009, a obținut titlul academic de „Doctor în Științe Militare” la Universitatea Națională de Apărare „Carol I”, cu lucrarea „Securitatea aeriană în contextul globalizării”, având ca îndrumător pe generalul de flotilă aeriană Florentin Râpan. La data de 25 octombrie 2009, a fost avansat la gradul de general de flotilă aeriană (cu o stea).

La 1 octombrie 2010, Ștefan Dănilă a fost numit locțiitor al șefului Statului Major General, amiralul Gheorghe Marin, iar la 1 decembrie 2010, a fost avansat la gradul de general maior (cu două stele). La data de 27 decembrie 2010, generalul-maior Ștefan Dănilă a preluat funcția de șef al Statului Major General, în cadrul ceremoniei de predare-primire a Drapelului de Luptă al Statului Major General și a conducerii Armatei României, care a avut loc la sediul Ministerului Apărării Naționale. În discursul de investire, ministrul apărării naționale, Gabriel Oprea, sublinia simbolistica evenimentului, precizând că *este un moment cu semnificații aparte, întrucât pentru prima dată în istoria recentă a Armatei României, un pilot de avioane supersonice de luptă preia cea mai înaltă demnitate militară.*

Cu ocazia „Zilei Forțelor Aeriene”, la 20 iulie 2013, a fost avansat la gradul de general-locotenent (cu trei stele), iar la 1 decembrie 2014, a fost înaintat la gradul de general (patru stele).

Pe 5 ianuarie 2015, generalul Ștefan Dănilă a predat șefia Statului Major General generalului de infanterie Nicolae Ciucă și a fost numit numit consilier de stat și șef al Departamentului Apărare la Cancelaria primului-ministru al României, iar din martie 2016 până la 26 iunie 2017 a fost consilierul militar al ministrului Apărării Naționale.

Pentru activitatea desfășurată, a fost distins cu o serie de ordine, medalii și decorații, dintre care cele mai importante sunt: *Ordinul național „Steaua României”* în grad deCavaler și apoi de Ofițer (2012), *Virtutea Aeronautică* succesiv, de la cavaler, ofițer, până la cea în grad de comandor, Ordinul *Legiunea de Onoare* în grad de cavaler (Franța) și Medalia „Consolidarea Frăției de Arme” (Republica Moldova).

În anul 2015, i s-a acordă titlul de „Cetățean de onoare al orașului Târgu-Neamț”.

În anul 2018 a pus bazele proiectului de informare și educație în domeniul securității naționale „Monitorul Apărării Naționale”, în cadrul Grupului de Presă Mediafax. Tot din acel an, împreună cu un grup de profesioniști, a fondat Asociația *Soluții Integrate pentru Apărare, Intelligence și Securitate – I2DS2.*

https://biblioteca-digitala.ro

DIACONU Alecu,

Biolog și cercetător, născut la 12 ianuarie 1958, la Crăcăoani.

După absolvirea gimnaziului în satul natal, a urmat cursurile Liceului Industrial 4 din Piatra Neamț, între 1972-1977, și pe cele ale Facultății de Biologie, Geografie și Geologie din cadrul Universității „Al. I. Cuza" din Iași, între 1978 și 1982.

După absolvirea facultății predă biologia la Școala generală nr. 12 din Roman, pentru ca, din 1984, să ocupe un post de biolog la Institutul de Igienă și Sănătate Publică din București. Între 1985 și 1991, este biolog principal, șef de compartiment la Inspectoratul pentru Protecția Plantelor Neamț.

Din 1991, este cercetător științific la Institutul de Cercetări Biologice din Iași. În 1999, obține doctoratul în biologie la UAIC Iași.

În perioada 1995-2002, a fost profesor asociat la catedra de biologie animală a Facultății de Biologie din cadrul Universității "Al.I.Cuza"-Iași pentru c,a între 2014 și 2017, să fie profesor asociat la Universitatea de Științe Agricole si Medicina Veterinara la disciplina Protecția biologica a plantelor cultivate.

A publicat peste 60 de de lucrări ştiinţifice în reviste naționale și internaționale, singurul său volum de autor fiind *Tortricide foliofage (Lepidoptera: Tortricidae) ale pomilor fructiferi din Romania* din 2007.

Este referent științific la revistele academice „Jurnal of Pest Science" (2006) și „BioControl" (2009) și evaluator internațional la NSF Bulgaria, din 2008; The New Eurasia Foundation, din 2011 și The Joint Call ERAfrica, din 2013.

Este membru al unor asociații precum: Societatea Română de Entomologie Generală şi Aplicată; Societatea Lepidopterologică Română; Societatea Elveţiană de Entomologie (1998-2002); Societatea Internaţională de Hymenopterologie (2002- 2004); Societăţatea de Entomofaunistică pentru Europa Centrală – SIEEC.

A obținut numeroase premii, dintre care amintim: „Medalia de Argint INVENTICA 2008" la „Al XII-lea Salon Internaţional al Invenţiilor, Cercetării şi Transferului Tehnologic – INVENTICA 2008".

A fost Director în cadrul a cinci proiecte de cercetare la nivel national, între 2001 și 2008, și membru în cadrul a 8 proiecte de cercetare internaționale între 2001 și 2023 și în cinci proiecte naționale, între 2005 și 2020.

https://biblioteca-digitala.ro

DIACONU, Mihail

S-a născut la 14 noiembrie 1923, la Grumăzești, într-o familie de vrednici gospodari ai satului.

După primele clase în satul natal, și mai apoi la Scoala Domnească din Târgu Neamț, urmează cursurile Școlii Normale „Gheroghe Asachi" din Piatra Neamț, absolvite ca șef de promoție, în 1941. La îndemnul profesorului universitar Ștefan Bârsănescu, urmează cursurile Liceului „Petru Rareș" absolvite în 1945, tot ca șef de promoție.

În timpul războiului, a urmat cursurile Școlii de ofițeri de rezervă de la Inău (1942-1944), participând la luptele pentru eliberarea Transilvaniei din toamna lui 1944. Imediat după război a urmat cursurile Facultății de Construcții din Iași, absolvită în 1949 tot ca șef de promoție, fiind încadrat imediat pe postul de asistent la catedra de mecanica construcțiilor. În 1969, susține doctoratul în domeniul rezistenței materialelor și teoria elasticității, devenind, în 197,2 profesor titular plin.

În perioada 1973-1976, a predat la Universitatea Mahomed al V-lea din Rabat, Maroc, publicând în această perioadă șase lucrări în limba franceză.

Între 1983 și 1985, a fost șeful catedrei de Mecanica Construcțiilor, iar din 1990 a fost conducător de doctorat la secția inginerie civilă. A publica,t de-a lungul întregii sale cariere didactice și științifice, peste 110 lucrări în română, engleză și franceză, colaborând cu Politehnica din Milano, Palermo, Institutul de cercetări experimentale din Aachen, Liege și Rabat.

Activitatea profesorului este concretizată în numeroase cărţi universitare şi lucrări ştiinţifice de prestigiu, publicate în ţară şi străinătate, dintre care menţionăm: *Rezistenţa materialelor*, 4 volume, *Probleme de rezistenţa materialelor*, 2 volume, I.P. Iaşi; *Rezistenţa materialelor şi teoria elasticităţii*, I.P. Iaşi; *Resistance des Matericux et Theorie de l'elasticite*, Ed. Universităţii Mohamed V din Rabat, *Lucrări de laborator la rezistenţa materialelor*, ş.a., însumând peste 3000 de pagini.

A fost distins cu numeroase premii, dintre care amintim: International Cultural Diploma of onor-SUA 1988 sau Man of the year-1990. A trecut la cele veșnice pe 27 februarie 2006.

https://biblioteca-digitala.ro

Personalitatea sa se defineşte prin calităţi intelectuale, morale şi umane, însoţite de o conştiincioasă şi susţinută muncă, care i-au adus o înaltă recunoaştere ştiinţifică şi didactică.

DIACONU, Vasile

Născut la 16 noiembrie 1982, în satul lui Creangă, urmează școala generală din Humulești, Liceul „Ștefan cel Mare” din Târgu-Neamț, Facultatea de Istorie a Universității „AL. I. Cuza” din Iași, (absolvită în 2005) și Masterul în istorie la aceeași universitates, în 2007.

Pentru o scurtă perioadă (2005-2007), a fost profesor de istorie la Colegiul Naţional „Ştefan cel Mare”, Târgu Neamţ, pentru ca, din 2007, să lucreze la Muzeul de Istorie şi Etnografie Târgu Neamţ, fiind și șef de secție muzeală (2008-2018, 2019-prezent). Din 2014, este doctor în ştiinţe istorice.

În perioada 2014-2016, a fost cercetător ştiinţific în cadrul Centrului Internaţional de Cercetare a Culturii Cucuteni (Piatra Neamț) (2014-2016).

Din 200,8 figurează ca arheolog specialist în Registrul Arheologilor din România, iar din 2017, este arheolog expert, arheologie preistorică.

Este membru a numeroase asociații naționale și internaționale dintre care amintim: Societatea de Ştiinţe Istorice din România din 2010; Asociaţia Naţională a Tinerilor Istorici din Moldova din 2013; Comisia de Istorie a Oraşelor din România din 2016; European Association of Archaeologists din 2018; Comisia Națională de Arheologie de pe lângă Ministerul Culturii și Identității Naționale din 2018.

Domeniile sale de interes și de competențe privesc Preistoria spaţiului est-carpatic, în special epoca bronzului, arheologia sării, epoca bronzului în spațiul sud-est european, industria litică a comunităților preistorice și arheologia experimentală. Este membru în colegiul de redacţie al revistei „Memoria Antiquitatis”.

A realizat numeroase cercetări arheologice de suprafață în Depresiunea Neamţ (Târgu Neamţ şi zonele adiacente -2000-2020), Valea Bașeului, Botoșani (2004-2009), Valea Moldovei la Moțca, Cristești, Forăști și Drăgușeni (2010), contribuind la identificarea a peste 200 de situri arheologice noi în judeţele Neamţ, Iaşi, Botoşani, Suceava.

A desfășurat campanii arheologice în șantierele arheologice de la - Siliştea - Pe

https://biblioteca-digitala.ro

cetăţuie (com. Români, jud. Neamţ), campaniile 2002, 2003, 2004; Târgu Neamţ - Dealul Pometea, campaniile 2003, 2017; Ţolici - Hălăbutoaia (com. Petricani, jud. Neamţ), campaniile 2008, 2010; Cetatea Neamţ, campania 2007, 2008; satul Ştefan cel Mare - Conacul şi Biserica Sf. Gheorghe (com. Ştefan cel Mare, jud. Neamţ), 2009; Poduri - Dealul Ghindaru (com. Poduri, jud. Bacău), campania 2009; Piatra-Neamţ - Curtea Domnească (mun. Piatra-Neamţ), campaniile 2010, 2011, 2014; Roman - Arhiepiscopie (mun. Roman), campania 2015; Roşiori - Dulceşti (com. Dulceşti), campania 2015, 2016, 2017; Răuceşti - Munteni (com. Răuceşti), campaniile 2015, 2016, 2017, 2018; Izvoare - La izvoare (com. Dumbrava Roşie), campania 2016, 2017; Moreni - Biserica Sf. Parascheva (com. Văleni), campania 2018 și Topolița - Nord-vest de sat (com. Grumăzești), campania 2019 și 2020.

A participat la numeroase manifestări ştiinţifice internaţionale de la Leuven, Belgia (2012), Piatra-Neamț (2013, 2014, 2018), Suceava (2014, 2015); Chișinău (2015, 2018), Iași (2015, 2019); Odessa (2018), Barcelona (2018); Cahul (2018, 2019), dar și naţionale, la Iaşi (2008, 2011, 2018), Târgovişte (2009), Sibiu (2011, 2019), Cluj (2018), Bacău (2010, 2011, 2014, 2017, 2018, 2019, 2020), Suceava (2010, 2011, 2013, 2016) și București (2019).l

A obținut premiile ,,A. D. Xenopol" ale Societăţii de Ştiinţe Istorice din România în 2013, pentru volumul „Depresiunea Neamţ. Contribuţii arheologice" și, în 2017, pentru volumul „Repertoriul descoperirilor atribuite epocii bronzului din județul Neamț".

Este autor a peste 160 de articole științifice, rapoarte arheologice, rezumate, recenzii și note bibliografice iar până în prezent a publicat lucrările: „Hăneşti-Botoşani. Mărturii arheologice şi istorice", 2010; „Depresiunea Neamţ. Contribuţii arheologice", 2012; „Repertoriul descoperirilor atribuite epocii bronzului din judeţul Neamţ", 2016; „Izvoarele sărate din microzona Agapia-Bălțătești-Ghindăoani" (coordonator), 2017.

În septembrie 2019, a primit titlul de Cetățean PRO URBE din partea Consiliului Local al orașului Târgu-Neamț.

Sursa imaginii:
https://www.youtube.com/channel/UCISUIb_kSwrZV9IatdiStQQ

DUMITRAȘCU, Aurel

Aurel Dumitrașcu s-a născut pe data de 21 noiembrie 1955 în satul Sabasa din comuna Borca, județul Neamț. Este de remarcat sonoritatea sadoveniană din numele satului Sabasa, situat

https://biblioteca-digitala.ro

aproape de Crucea Talienilor, locul în care are deznodământul drama din romanul *Baltagul*. Părinții au fost Petru, funcționar forestier și Maria, casnică. Tatăl moare în ianuarie 1970. În paginile jurnalului, Aurel Dumitrașcu mărturisește că moartea tatălui „a constituit prăbușirea a ceva rău în tine”, iar mai apoi regretul că acesta nu a știut că fiul său care „nu era bun de nimic” în copilărie, deși citea toată ziua, a ajuns scriitor.

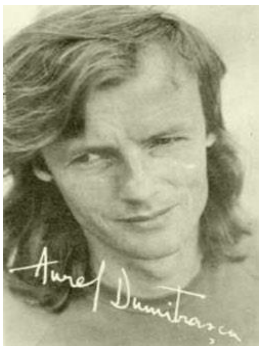

Anii primei școlarități îi petrece și îi absolvă la școala din satul Sabasa, din comuna Borca. Ciclul al doilea, gimnazial, îl parcurge la școala din Borca. Studiile liceale le face la Liceul „Mihail Sadoveanu”, tot din comuna natală. Sunt trei etape de formare, care lasă o puternică amprentă în evoluția copilului și tânărului Aurel. În această perioadă își dezvoltă aptitudinile de filatelist, de numismat și de cinefil.

Începe, din perioada liceului, din 1970, să scrie jurnal, o modalitate de a observa lumea din jur, cu ingenuitate, cu acuratețea amănuntului. Nu e întîmplător faptul că începe scrierea jurnalului după moartea tatălui, e o trezire la realitate, e un mod de a acepta și înțelege o nouă realitate. Acest exercițiu de traducere a faptelor de peste zi în cuvinte i-a conferit disciplina scrisului de mai târziu, puterea de concentrare a unui eveniment într-un text. Deși necercetate încă, paginile din acea perioadă, 1970-1975, pot constitui probe ale viețuirii din epocă, într-o familie și într-o colectivitate din Munții Neamțului.

Stagiul militar, obligatoriu în epocă, și-l satisface la Sulina, la grăniceri, arma „radiolocație”, în perioada septembrie 1974 – februarie 1976, având mai puțin de 19 ani la înrolare. La Sulina frecventează cenaclul „Jean Bart”, al Casei de cultură, condus de Noel Laszlo, loc în care era editată și „o foaie”, *Freamătul Deltei*, în care Aurel Dumitrașcu publică primele sale versuri.

După întoarcerea din armată, se angajează, începând cu data de 1 martie 1976, la „Cooperația orașului Bicaz” ca „agent contractări și achiziții”, funcție în care rezistă până la începutul lunii august, când renunță „la cerere.

Din septembrie 1976 se angajează, „cu contract de muncă pe perioadă nedeterminată”, la „Intreprinderea de Piele Sintetică din București”, în calitate de „muncitor formare.” Rezistă în București până după cutremurul din 4 martie 1977, pe care îl descrie în

https://biblioteca-digitala.ro

jurnalul din acea perioadă. Îngrozit efectiv de ceea ce a trăit în acele momente, părăsește Bucureștiul și se întoarce în Borca natală, departe de „furia orașului.” Într-o scrisoare spune că „... nu mai suport București-ul, fabrica, răul. Revin acolo unde e totuși, atât de bine și frumos.”

Din 15 septembrie 1977 începe „o carieră” de profesor suplinitor la școlile din comună, de la Liceul „Mihail Sadoveanu” din Borca, la școlile generale din comuna natală, unde predă, de la an la an, limba și literatura română, limba franceză, educație fizică dar și agricultură. Este perioada unei susținute corespondențe cu scriitori din Generația ’80, cât și cu scriitori din generațiile anterioare. În această perioadă, în anul 1984, debutează cu volumul *Furtunile memoriei*, deși cartea trebuia să apară din anul 1982, după ce câștigase „concursul de debut” al Editurii „Albatros” din București. Al doilea volum, în aceleași condiții vitrege, de cenzură și interminabile discuții cu redactorii de carte, *Biblioteca din Nord*, apare, în anul 1986, la Editura „Cartea Românească.”

Din martie 1988 se transferă la Complexul Muzeal Neamț, unde este asimilat funcției de „muzeograf” la Muzeul de Artă Piatra Neamț. În perioada 1982 – 1987 este student la Facultatea de Filologie a Universității „Al. I. Cuza” din Iași (limba și literatura română-limba franceză, cursuri la fără frecvență). Lucrarea de licență o susține cu profesorul Nicolae Crețu, cu tema *Imagine și discurs poetic la poeți din deceniul 7. Virgil Mazilescu, Daniel Turcea, Vasile Vlad*.

În anul 1989, în 22 decembrie, participă la „evenimentele revoluționare” de la Piatra Neamț, vorbește mulțimii din balconul județenei de partid iar în seara aceleiași zile scrie un articol pentru primul ziar în libertate din județul Neamț, ziarul „Ceahlăul”.

De la data de 1 martie 1990 îndeplinește funcția de inspector la Inspectoratul de Cultură Neamț.

După Revoluție iese pentru prima dată în afara granițelor țării, la Chișinău, de unde scrie câteva pagini patetice despre românismul de pe cele două maluri ale Prutului. Prima și ultima călătorie în Europa de vest se petrece în luna august a anului 1990, însoțind un ansamblu folcloric din județul Neamț în Franța și în Belgia. Nu a apucat să își consemneze impresiile, starea de oboseală cu care s-a întors era, de fapt, ireversibilă. Moare la data de 16 septembrie 1990, într-o duminică dimineața, la Spitalul Fundeni din București.

În anul 1991, la comemorarea unui an de la moartea lui Aurel Dumitrașcu, pe casa din Borca a fost plasată o placă memorială. Între anii 1994-2003, la inițiativa și în organizarea scriitorului Adrian Alui Gheorghe, la Neamț s-a desfășurat Concursul național de poezie, debut în volum,

https://biblioteca-digitala.ro

„Aurel Dumitrașcu.” Câștigătorii, în cea mai mare parte, sunt nume care au rămas în literatura de azi: Florin Oancea, Vasile Baghiu, Mihai Ignat, Ana Maria Zlăvog, Cristian Galeriu, Sorin Gherguț, Daniel Moşoiu, Constantin Virgil Bănescu, Cătălin Chelaru, Elena Vlădăreanu, Dan Coman, Mihai Curtean. O ediție „omagială”, în anul 2015, când Dumitrașcu ar fi împlinit 60 de ani, a desemnat-o câștigătoare pe Ana Donțu.

Din anul 1996 devine cetățean de onoare post mortem al orașului Piatra Neamț, iar din 1997 al comunei natale, Borca. Din anul 1995, o stradă din Piatra Neamț îi poartă numele. Un bust al poetului, realizat de sculptorul Vasile Negru, este amplasat la Borca, în incinta casei în care sunt păstrate biblioteca și fondul documentar care conține corespondența, manuscrisele, jurnale, fotografii.

Volume de poezie antume: *Furtunile memoriei* (1984) și *Bibiotecaa din Nord (*1986). Volume de poezie postume: *Mesagerul* (poeme inedite, 1992, stabilire sumar volum de Adrian Alui Gheorghe, Ionel Dumitrașcu și Lucian Vasiliu; texte postfață de Lucian Vasiliu și Val Condurache; note bio-bibliografice de Adrian Alui Gheorghe). Volumele de poeme inedite *Tratatul de eretică* (1995), *Fiara melancolică* (1999), *Lebăda care închide infernul* (2006), *Cine merge în Paradis (2010)* au fost îngrijite (selecție, stabilire text, note bio-bibliografice) de către Adrian Alui Gheorghe. Antologii: *Mesagerul. Opera poetică* (1997), *Scene din viața poemului* (2004), *Divina Paradoxalia (2006), Cartea neterminată (2010), Prăvălia cu fete moarte (2012), O mie și unu de picioare verzi (2013), Malec (2015)* au fost îngrijite (selecție texte, note bio-bibliografice) de către Adrian Alui Gheorghe.

Jurnalul lui Aurel Dumitrașcu, ”Carnete maro”, a apărut, în îngrijirea lui Adrian Alui Gheorghe, în mai multe volume, ediția finală, definitivă, volumele I – II, cu peste o mie de pagini, a fost editată în anul 2019 la Editura Art – Cartea Românească din București. Corespondența lui Aurel Dumitrașcu se regăsește în romanul epistolar ”Frig. Epistolar 1978-1990” (corespondența față în față cu Adrian Alui Gheorghe) apărut în anul 2008, *Scrisori către T. Corespondență inedită 1988 – 1990* (apărut în anul 2015, ediție îngrijită de Adrian Alui Gheorghe), *Epistole inedite (1979 – 1990)*. Scrisori către Gellu Dorian și Lucian Vasiliu (2015, note și stabilire text de Lucian Vasiliu; prefață de Luca Pițu), *Haimanaua singurătate. Epistole inedite 1979 – 1988* (2017, îngrijire ediție și stabilire text de Lucian Vasiliu), *Corespondență inedită cu Liviu Antonesei și Nicolae Sava* (2019).

Prezent în antologii de poezie din țară, tradus în limbile engleză, franceză, italiană, germană, rusă.

https://biblioteca-digitala.ro

FLOREA, Ion

Despre Ion Florea a scris și Mihail Sadoveanu, cei doi fiind contemporani.

Sadoveanu, licean fiind, a fost fascinat de personalitatea acestuia și intenționa să-i dedice o povestire vânătorească - „La poale în codru”, proiect nerealizat, înlocuit cu o odă formată din zece versuri în care deplânge tragica sa moarte petrecută lângă mănăstirea Neamț. Despre faptele sale au scris ziarele sfârșitului de secol al XIX-lea, iar în 1976, Nestor Vornicescu, fost stareț la Neamț, publică un studiu dedicat haiducului „În afara legii-Ion Florea”.

Originar din satul Drăgănești, un răzeș sărăcit și deposedat de pământ de către moșierii zonei, Frunzetti, Șvarț, Mihalache și Safta, decide să-și facă dreptate cu arma în mână. Este arestat și condamnat la muncă silnică la ocnele Telega. Ion Florea reușește o evadare spectaculoasă împreună cu alți 14 deținuți, spărgând peretele de sare și trecând prin opt metri de pământ. Doar 12 reușesc evadarea, ceilalți doi fiind împușcați de către gardieni.

Avea în jur de 40 de ani când a evadat și luă calea munților, devenind haiduc în munții Stânișoarei, Rarău, Giumalău. Ducea o viață de pusnic, evitând numeroasele poteri, dar cobora și prin sate, unde avea numeroase gazde, deghizat fiind în cioban, țăran, poteraș, pădurar și chiar femeie. La un moment dat spune unei cârciumărese din Bogdănești, încercând să justifice faptele sale, că „eu nu fur, ci iau”.

Cu două poteri pe urmele sale, una din Neamț și a doua din Suceava, și după mai multe tentative nereușite, este surprins alături de alți trei tovarăși în pădurea Cărbuna. În confruntarea cu jandarmii, Florea este împușcat de jandarmul Nicolae Herța din Târgu-Neamț. Au găsit un țăran, cu opinci, cu ițari, flanelă de lână roșie și o pușcă marca Lefoucher.

La înmormântarea sa a fost multă lume, unii din curiozitate, alții din admirație. Arhimandritul Narcis Crețulescu a scris pe inscripția de pe monumentul său funerar de la biserica Bogoslovu: „Eu, Narcis, am esaminat pe Florea pe când stătea mort în biserica Bogoslovu, de față cu tatăl și toate rudele lui și s-a constatat că Florea n-a fost nici tâlhar, nici bandit, ci un om nenorocit căzut în năpaste.”

Amintirea morții sale a rămas peste ani, el fiind cunoscut ca haiducul-martir, al carui portret sugereaza intoarcerea spre „înlăuntru, ar reprezenta, din punct de vedere filosofic și moral, prototipul omului ideal: „omul care își săvârșește faptele numai pe seama sa”. Omul de rând credea că haiducul este pedepsit pe nedrept și că cei care îl omorau erau pedepsiți și ei. Așa a fost pedepsit și jandarmul Herța, după cum afla un reporter de la ziarul „Dimineața” într-o discuție cu un bătrân din

https://biblioteca-digitala.ro

Crăcăoani. Acesta îi spuse reporterului că în urmă cu câțiva ani (era 1911 și poterile umblau după haiducul Pantelimon), jandarmul Herța a fost pedepsit de Dumnezeu. „Într-o vară se duce Herța cu nevasta și cu o fetiță de-a lor la Mănăstirea Neamțului. Dar fetița, cum se juca în munte, se uită o dată într-un fund de văgăună și venindu-i amețeala, a căzut jos și s-a prăpădit. Eu mă aflam pe acolo și am auzit pe doftor spunând că i-a venit un vârtej. Acum, vârtej o fi fost ori n-o fi fost un vârtej, de, lumea zicea că de la Florea i s-a tras (...) și pe urmă, să vedeți mata, că n-o trecut mult și s-a smintit la minte și bietu Herța, iar puțin mai încoace i s-o prăpădit și femeia”.

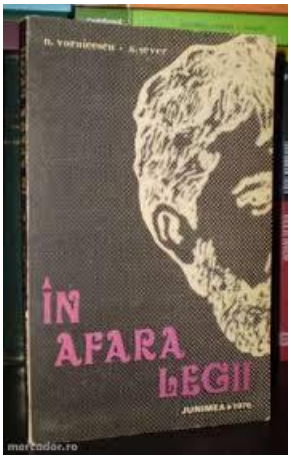

FLORIAN, Neculai,

S-a născut la 27 septembrie 1937, în Vânători Neamţ. A crescut fără tatăl concentrat, apoi participant la luptele din est și prizonier la ruși, de unde s-a întors în 1948. Face cursurile gimnaziale la școala din comună între 1949-1952, apoi Școala Normală din Piatra Neamț, absolvită în 1956 ca șef de promoție. Cariera didactică o începe în același an la Școala Păstrăveni, ca profesor suplinitor de limba română. După stagiul militar revine (din 1958) ca învățător la Şcoala Boiştea din comuna Petricani, iar din octombrie 1960 învăţător şi director al Şcolii din satul Lunca.

Acesta este momentul când începe să pună în practică pasiunea sa pentru istorie, adunând informații despre istoria comunei natale. Este numit, în 1968, director al Căminului cultural Vânători Neamţ, postură din care publică, în 1974, o scurtă istorie a comunei.

Din 1974 devine învăţător titular la Şcoala nr. 1 Vânători Neamţ, de unde se va pensiona la 1 ianuarie 2000.

Între 1990-1992 a îndeplinit funcţia de primar al comunei Vânători Neamţ și a fost ales consilier local în toate legislaturile din 1992 și până în 2008. În 2007, a fost desemnat Cetăţean de onoare al comunei Vânători Neamţ.

A colaborat în decursul timpului la revistele: „Revista

https://biblioteca-digitala.ro

pompierilor", „Munca de partid" şi „Apostolul". În 2006, publică împreună cu conf. dr. Mihai Lazăr şi Maria Petrariu *Monografia comunei Vânători-Neamţ,* iar în 2016, *Comuna Vânători-Neamț, file de monografie*.

FLORENS, Euschius Emanoil

Poet, pictor și jurnalist, s-a născut la 6 august 1916, la Păstrăveni. După cursurile primare în comuna natală, urmează Liceul „Roman-Vodă" din Roman absolvit în 1933. Lucrează ca pictor, desenator și redactor la revistele „Lumina", „Mioriţa", „Orizonturi", „Peisaj", „Analele Romanului".

Debutează literar în 1932, cu poezii în „Viața literară". A colaborat la „Curentul literar", „Cuget liber" și „Cetatea Moldovei".

Scrieri: *Denii* (eseuri, 1939), *Apelul visului* ș. a.

A decedat la Târgu-Frumos, la 6 octombrie 1986.

GĂMAN, Vasile

Meșterul popular Vasile Găman, cel care a scris istoria neamului cu dalta, s-a născut la 20 ianuarie 1936, în satul Lunca, comuna Vânători Neamț. Rămas orfan de tată de mic copil (părintele său, Gheorghe, a murit în luptele celui de-al doilea război mondial), a fost îndrumat să iubească lemnul de către bunicul său, Vasile Găman. Copilăria trăită alături de mamă și bunici a fost marcată de luptele conflagrației mondiale care s-au dat și pe dealurile din jurul satului său natal. Aceste momente le evocă și acum, ori de câte ori are oaspeți în bătătură. Le are și notate în cărțile sale. După ce a absolvit cursurile școlii din comună, a urmat cursurile Școlii de Artă și Meserii din Târgu-Neamț, absolvite în 1954 cu calificarea în industria lemnului.

A lucrat la Fabrica de mobilă din orașul de pe malurile Ozanei, dar și la o alta din comuna Vânători. În 1979, deschide porțile propriului muzeu, în casa bunicilor săi, pe care a mutat-o câteva zeci de metri, mai aproape de drum (demontând casa bucată cu bucată şi montând-o în noul amplasament). Acolo a adunat peste 3000 de exponate, obiecte şi unelte vechi, cărți, manuscrise, icoane, costume populare, măşti, medalii, monede etc. Mulțimea și diversitatea exponatelor ilustrează pasiunea pentru tradițiile oamenilor de pe aceste meleaguri binecuvântate. Timp de 22 de ani, a activat ca profesor la Școala Populară de Artă din Piatra Neamț,

https://biblioteca-digitala.ro

perioadă în care a calificat peste 60 de elevi în sculptură.

Cei peste 40 de ani de muncă sunt încununați cu numeroase distincții și diplome, dar și cu cele aproape 3.000 de piese confecționate, sau colecționate de-a lungul timpului. Pasiunea și talentul care i-au trasat conturul vieții au fost recunoscute și răsplătite cu titlul onorant de membru al Academiei Artelor Tradiționale din Romania și, din 2006, CETĂȚEAN DE ONOARE al comunei Vânători-Neamț.

De-a lungul anilor, a fost chemat de către mănăstirile Secu, Neamț, Agapia veche, Agapia nouă, Almaș, să realizeze şi să instaleze diverse obiecte de cult religios din lemn, dar şi să restaureze altele, în special catapetesme.

Obiectele lucrate de către meşterul Vasile Găman sunt piese bisericesti (strane, catapetesme, cruci, troițe) şi piese de mobilier casnice (blidare, scaune, fotolii, porți, uși și ferestre). Calitatea produselor realizate de meşter este de mare valoare artistică, prin bogăția simbolurilor religioase și laice folosite, dar și prin măiestria execuției.

GHEORGHIȚĂ, Corneliu I.

Profesor, artist și inventator, s-a născut la 28 septembrie 1942, la Târgu-Neamț.

După copilăria petrecută la bunicii din Pipirig, a urmat școala primară la liceul din Târgu-Neamț și Facultatea de Matematică-mecanică a Universității „Al. I. Cuza” din Iași. Profesor la Liceul „Ștefan cel Mare” din Târgu-Neamț, Liceul de Chimie, Liceul „C. Hogaș”, Liceul „Gh. Asachi”, Liceul de Informatică și Liceul de Artă, toate din Piatra Neamț. În domeniul literaturii a scris cărșile: *Tunelul timpului*, *Turnul Babel, Raze pe valuri, Coborînd spre Ierihon, Întoarcerea la Ierusalim.*

GHEOGHIȚĂ, Dumitru

S-a născut în 1880, la Pipirig, într-o familie de țărani înrudiți cu Creangă și patriarhul Nicodim Munteanu. A urmat cursurile primare în satul natal și Școala Normală „Vasile Lupu” din Iași, absolvită în 1911. S-a întors în satul natal ca învățător, lucrând aici timp de 23 de ani. Este unul dintre ctitorii bisericii din Pipirig.

Implicat în viața comunității, a înființat Cooperativa „Mihăietul” și a redresat cooperativele „Petru Vodă” și „Plăieșul”, a doua din Vânători-Neamț.

În 1922, este numit revizor școlar pentru zona Târgu-Neamț, contribuind la înființarea, în1924, a Băncii Corpului Didactic. În 1934, este ales primar al Târgului Neamț din partea PNL, fiind din același an și secretar general pe județ al PNL.

https://biblioteca-digitala.ro

A fost ales din partea PNL-Gh. Tătărescu, primar al orașului Piatra-Neamț, între 1946-1947.

Arestat, a fost condamnat la închisoare, murind în 1953, la Canal.

GHEORGHIȚĂ, Florin

De profesie inginer și specialist în proiectare, Florin Gheorghiță s-a născut la 24 august 1928, la Târgu-Neamț. Face studiile liceale la Liceul „C. Negruzzi" Iași (1939-1947), apoi Facultatea de electrotehnică a Institutului Politehnic din Iaşi (1947-1951). Devine inginer proiectant la D.S.A.P.C. Brașov (1960-1967), ing. pr. consilier la D.S.A.P.C. Cluj (1967-1975), ing. pr. consilier şi ing. şef. colectiv la I.C.P.R.O.M. Iaşi (1975-1988). Este membru al Asociației Oamenilor de Știință, filiala Iaşi (din 1982). Despre orientarea sa spre lumea paranormalului, declara într-un interviu că „mi-a atras atenţia un articol despre OZN şi, de atunci, am început documentarea deoarece nu concepeam ca anumite fenomene să rămână fără explicații".

Acesta a început să exploreze fenomenele aerospațiale neidentificate prin tehnica fotografică, dar şi problema raportului dintre tipurile de civilizații umană şi extraterestră. Florin Gheorghiţă este al doilea român care a scris vreodată despre „enigmele din Galaxie", într-o perioadă comunistă în care orice informație era considerată propagandă imperialistă. „Primul meu articol a fost publicat în 1969, într-o revistă din Anglia, denumită FSR. De la acest articol, mi-am atras o corespondență internațională".

La congresul internațional din Barcelona, din anul 1978, toată sala a fost impresionată de cercetările lui Florin Gheorghiţă.

El a ales să vorbească despre faptul că OZN-urile sunt corpuri care se bazează pe alte legi şi principii fizice. A prezentat 50 de diapozitive, fotografiile originale ale evenimentului de la Cluj. A învățat dintr-un manual de liceu gramatica limbii spaniole pentru a face prezentarea pe înțelesul celor prezenţi. „După ce am terminat prezentarea, toată sala, adică 200 de persoane din toată lumea s-a ridicat în picioare şi au strigat «Viva Romania», deoarece era pentru prima dată când explica cineva fenomenele OZN, după principiile fizicii", a spus autorul. În următorul an a primit o invitație de la

https://biblioteca-digitala.ro

Academia de Ştiinţe de la Belgrad pentru a participa la Federația Internațională de Astronautică din Iugoslavia.

Prezenţa la congresele internaționale sau „farfuristice“, aşa cum le numește el, i-au adus o recunoaștere pe plan European. A publicat peste 30 de cărţi (din 1973 până în 2012), a tradus în limba română alte şase cărţi şi a obţinut multe alte premii.

Debutează cu articole în revista *Cronica* (1972), unde deține rubrica *La limitele cunoașterii.* Colaborează la *Flyng Saucer Review* (Londra), *Cufor* (Duncan, BC, Canada), *Phénomènes Spatiaux* (Paris), *Lumières dans la nuit* (Le Vaudoué, Franţa), *Info Jurnal* (Arlington VA, SUA). Este autorul volumelor: *OZN - o problemă modernă* (Iaşi, Junimea, 1973), *Enigme în Galaxie* (Iaşi, Junimea, 1983), *Întrebările ştiinţei* (Bucureşti, Albatros, 1988), *Temponauţii Galactici* (Iaşi, Moldova,1993), *Straniile Inteligenţe invizibile* (Iaşi, Institutul European, 1993, ed. AII-a, Iaşi, Fides, 1996), *Comunicări cu Cealaltă Lume* (Iaşi, Big M, 1993,ed. a II-a, Bucureşti, Aldo Press, 1995, ed. a III-a, Iaşi, Fides, 1996), *Spirit şi Destin cosmic* (Iaşi, Mold-Hermes, 1994), *Lumi invizibile* (Iaşi, Polirom,1996, ed. a II-a, Iaşi, Sedcom Libris, 2003). În continuare, publică *OZN eterice* (Iaşi, Polirom, 1997), *Fenomenul Valentina* (Iaşi, Polirom, 1997), *Incursiuni în alte Lumi* (Iaşi, Polirom, 1999), *Seniorii Cosmosului* (Iaşi, Polirom, 2001), *Revenirea Zeilor* (Craiova, Obiectiv, 2003), *Karma şitaina reîncarnării* (Iaşi, Polirom, 2004, ed. a II-a, Bucureşti, Kullusys,2008), *Veghetorii Terrei* (Craiova, Obiectiv, 2005), *Nevăzuții de lângă noi* (Bucureşti, Cartea Daath, 2007), *Lumea de Dincolo* (Craiova, Obiectiv, 2008), *Dezvăluiri din Invizibil* (Iaşi, Polirom, 2008). Traduce: Charles Antoni, *Intangibilul* (Iaşi, Sagittarius, 1997), Bejamin Creme, *Misiunealui Maitreya,* vol. I-III (Iaşi, Invent-Terra Nova, 1998, 2003, Piatra Neamţ, Solteris, 2007), P.E. Cornillier, *Nemurirea Sufletului* (Iaşi, Polirom, 2001).

GHEORGHIȚĂ, G. V.

Sculptor, pictor, născut la 13 iunie 1913 la Doljești, Pipirig, a urmat cursurile primare și gimnaziale la Pipirig, Școala de arte și meserii la Târgu-Neamț și Facultatea de Belle-Arte din Iași. Refuză din motive familiale cele trei burse de studiu în Franța și Italia. A fost profesor de sculptură la școli din Iași și Târgu-Neamț.

Autor a numeroase lucrări expuse în expoziții din țară, dar și de la New-York, Berlin, Londra, Roma, Paris, Viena, Beijing, Moscova etc.

Odată cu instalarea regimului comunist în ţară, a fost închis din motive politice în

https://biblioteca-digitala.ro

temnițele de la Suceava, Jilava și Aiud. În acest timp, regimul din acea vreme se folosea de lucrările sculptorului pentru a le dărui delegaţilor străini ce vizitau România. Una dintre cele mai importante opere ale sale este ansamblul de sculptură a paraclisului "Sfinţilor Părinţi Ioachim şi Ana" (1960-1980)-mănăstirea Sihăstria.

A trecut la cele veșnice în 1984, la Târgu-Neamț.

GHEORGHIȚĂ, Ilie

Preot, profesor și istoric, s-a născut la 17 iulie 1897, la Pipirg.

După cursurile primare în satul natal, urmează Seminarul „Veniamin" din Iași și Facultatea de Teologie din Cernăuți (1919-1923).

În 1926, susține doctoratul în teologie pentru ca în perioada 1929-1930 să urmeze studii de specializare în Drept canonic la Strasbourg. După absolvirea facultății, este numit director al Cancelariei episcopale din Ismail (1923-1925) și profesor la Seminarul din Ismail (1923-1926), apoi la Gimnaziul „Regina Maria" din Târgu-Neamț și la Seminarul Teologic de la Mănăstirea Neamț (1926- 1927). A fost hirotonit diacon (1927) și apoi preot (1942) la Biserica „Sfântul Spiridon" din Iași.

Din 1927 și până în 1948 este Director al Cancelariei mitropolitane din Iași și profesor la Seminarul „Veniamin" din Iași, unde a fost și director între 1942 și 1945. În perioada 1930-1938 a fost profesor și la Liceul particular „Mihail Kogălniceanu" din Iași.

După război, în 1948-1949 este profesor la Școala de fete nr. 1.

O bună perioadă de timp, între 1949 și 1960, este bibliotecar la „sectorul carte rară" al Bibliotecii Universitare, „Mihai Eminescu" din Iași. A trecut la Domnul pe data de 3 octombrie 1976, în Iași.

Dintre lucrările sale amintim: *Din istoricul mai nou al clădirilor Seminarului „Veniamin" din Iași*, (Anuarul Seminarului „Veniamin Costachi', 1937-1941); *Un veac de la moartea Mitropolitului Veniamin Costachi* (1946). Publică numeroase articole de istorie bisericească în revista „Mitropolia Moldovei și Sucevei".

GHEORGHIȚĂ, Ștefan

S-a născut la 9 ianuarie 1920, la Pipirig Neamț. După absolvirea Liceului „C. Negruzzi" din Iași, în anul 1939, a urmat cursurile Politehnicii din București-Facultatea de Construcții, absolvită în 1944. Își începe activitatea inginerească ca ajutor de șef de șantier, la reconstrucția clădirii Monitorului Oficial din București.

A continuat ca șef de șantier la construcția blocului Rador, a

https://biblioteca-digitala.ro

blocului Creditul industrial și Halele Obor din București.

Din 1948, a activat la Centrala întreprinderilor de construcții din Ministerul de Construcții, ca șef de șantier la extinderea fabricii „Donca Simo", pavilioanele Institutului de Construcții și cartierul de blocuri Ferentari din București.

În 1950, este numit șef de secție în Ministerul Construcțiilor și apoi tehnolog șef la Trustul I Construcții București. În perioada 1951-1966, a lucrat la Institutul de Cercetări în Construcții-INCERC ca șef de laborator, șef de secție și director adjunct științific. Aici a eleborat o serie de lucrări de pionerat în domeniul introducerii prefabricatelor în construcții.

Între 1966 și 1974, a fost consilier la Consiliul Național pentru Știință și Tehnologie.

Activitatea didactică a început-o în 1951, ca asistent la Institutul de Arhitectură București, iar din 1954 la Institutul de Construcții București, ca asistent (1954-1962), șef lucrări (1962-1973), conferențiar din 1973 la Facultatea de Construcții Civile și instalații. În 1973 obține doctoratul.

Dintre publicațiile sale amintim: *Tencuieli uscate*, 1952; *Tehnologia prefabricatelor din beton, beton armat și ipsos*, 1954, *Productivitatea muncii în construcții,* 1978 sau *Prețul în construcții*, 1979.

A participat la numeroase schimburi de experiență în domeniul economiei și organizării construcțiilor, a prefabricatelor, cercetării în Cehoslovacia, RDG, RFG, Polonia, Suedia, Ungaria sau URSS.

GHEORGHIȚĂ Vasile A.

S-a născut la Pipirig, la 28 august 1886. După studiile primare în satul natal, urmează Școala Normală de Băieți „Vasile Lupu" din Iași. Remarcat de Spiru Haret, ministrul de atunci al educației, va fi trimis pentru desăvârșirea studiilor în Germania, la Munchen (1909-1913).

A fost, pe rând, profesor la Școala Normală de Băieți „Vasile Lupu" din Iași, la Gimnaziul Mixt din Târgu-Neamț (1917-1935), la Seminarul Teologic „Veniamin Costachi", Iași (1935-1944) și din nou la Gimnaziul din Târgu Neamț, unde a fost și director între 1945-1946.

La expoziția națională din 1906, prilejuită de sărbătorirea celor 40 de ani de domnie ai lui Carol I, primește medalia de bronz pentru sculptură. Participă la Salonul național din 1914, dar și cu expoziții la Viena, Berlin și Sofia.

A pictat numeroase biserici, printre care și cea din Răucești de Sus, fiind autorul bustului profesorului V.A. Trifu (director al Liceului „Petru Rareș").

A contribuit la editarea publicației „Vestitorul satelor", colaborând și la publicațiile

https://biblioteca-digitala.ro

„Albina”, „Năzuința” ș.a. A publicat culegerea de umor „101 glume de la Tîrgu-Neamț. Culese și pieptănate de sculptorul V.A. Gheorghiță”, „Filosoful satului”, piesă de teatru și „Glume de leac”. A avut doi copii, Mihai, devenit medic chirurg și Florin, inginer și părinte al fenomenului ufologic din România.

A murit la Târgu-Neamț, la 22 august 1966, bucurându-se în timpul vieții de aprecierile unor oameni de cultură precum Titu Maiorescu, Octav Băncilă, C. Meissner, Leca Morariu sau G.T. Kirileanu.

GHEORGHIU, Nicolae N.

S-a născut în familia preotului Nicolae Gheorghiu, la 10 ianuarie 1896, în satul Agapia, comuna Filioara, fiind al noălea copil. După absolvirea școlii primare în satul natal și a clasei a V-a la Școala primară de băieți, nr. 2 din Târgu-Neamț, continuă studiile la Seminarul Teologic „Sf. Andrei” din Galați (între 1911 și 1918) și Școala militară de Infanterie de la Dorohoi (1916-1917). Între anii 1919-1924, a urmat Facultatea de Teologie din Bucureşti, unde a fost coleg cu Iosif Gafton, viitorul episcop al Râmnicului și Argeşului, şi cu Melchisedec Dimitriu, viitorul stareţ al Mănăstirii Neamţ, cu ambii, ca şi cu alţii, păstrând bune legături colegiale.

Participă în prima linie în luptele de la Nămoloasa, Cosmeşti şi Mărăşeşti, ca sublocotenent comandant de pluton în Regimentul 55 Infanterie, fiind decorat cu „Crucea Comemorativă – Prinţesa Maria” şi „Coroana României” pentru faptele de arme.

După război, în timpul studiilor universitare, lucrează ca funcţionar la Ministerul de Finanţe – Direcţia contabilităţii (1 martie 1920-1 iunie 1921) şi Direcţia personalului (10 martie 1924- 1 septembrie 1925) și ca pedagog la Seminarul Central Bucureşti (1 mai 1921-31 octombrie 1923), fiind și secretarul revistei teologice „Solidaritatea” între anii 1922-1923.

În 1925, se căsătorește cu fiica preotului Sava Verșescu, având o singură fiică, Ana, căsătorită cu medicul Vladimir Carp. Este hirotonit diacon în noiembrie 1925 de Nicodim Munteanu, și preot pe seama parohiei „Adormirii Maicii Domnului” din Târgu Neamţ, în data de 13 decembrie 1925.

Implicat în viața religioasă și social-culturală a parohiei și orașului, pune piatra de temelie a bisericii din cimitirul orașului, la 14 septembrie 1934. În 1927, este numit președintele Cercului pastoral preoţesc din Târgu Neamţ, organizând diferite activităţi cu preoţii. A făcut parte Corpul didactic secundar care desemna consilierul de drept în Consiliul Comunal. A susţinut numeroase

https://biblioteca-digitala.ro

conferinţe în adunările preoţeşti, precum şi în adunările populare ale cetaţenilor oraşului. La 10 octombrie 1959, este arestat, judecat și condamnat la trei de închisoare conform sentinței 123/1960 a Tribunalului Militar Iași, pentru activitate contrarevoluţionară şi „uneltire împotriva ordinii de stat”. A cunoscut închisorile de la Bacău (octombrie 1959), Jilava (mai 1960) și Aiud (mai 1960). A fost eliberat la 8 octombrie 1962, revenind la Târgu-Neamț. A fost trimis la parohia Crăcăoani, iar comuniștii l-au decorat, în 1968, cu „Virtutea Ostăşească clasa I”, pentru meritele din Primul Război Mondial.

A trecut la Domnul la 3 iunie 1971, fiind înmormântat în cimitirul orașului.

GRIMBERG, Raimond

A fost profesor doctor, o autoritate necontestată în domeniul fizicii și tehnicii, o somitate recunoscută în țară și pe plan mondial. S-a născut la 27 septembrtie 1945. Primii ani din viață și pregătirea pentru cel ce avea să devină mai târziu, omul și profesionistul de înaltă ținută, au început în orașul Târgu-Neamț, unde a urmat cursurile gimnaziale la Școala nr. 2 și cele liceale la Liceul „Ștefan cel Mare”, absolvite în 1962 ca șef de promoție.

Urmează cursurile Facultății de fizică din cadrul Universității „Al. I. Cuza” din Iași, absolvite în 1967. Din 1969 va deveni cercetător principal I. În perioada 1998-2007, va preda ca profesor invitat la Universitatea „Al. I. Cuza” din Iași (1999-2006), Facultatea de Inginerie Mecanică din cadrul Universității Tehnice „Gh. Asachi” din Iași (1998-2006), la ENS DE Cachan-Franța (1998-2006) și MSU -SUA (2005-2007).

Cunoscut ca un cercetător desăvârșit, activitatea sa științifică este ilustrată în primul rând de cele peste 264 de publicații și comunicări științifice susținute la conferințe naționale și internaționale.

În 1977, obține doctoratul în fizică la Universitatea din Iași. A pus bazele și a condus activitatea Departamentului de Testări Nedistructive (Institutul Național de Cercetare și Dezvoltare în Fizica Tehnică din Iași) de-a lungul câtorva decenii. Grupul de cercetare al departamentului condus de prof. Dr. Raimond Grimberg este unul dintre cele mai mari și mai active din România, rezultatele obținute în acest departament aplicându-se în

https://biblioteca-digitala.ro

domenii precum: industriile aerospațiale și de automobile, apărare, construcții civile sau industria nucleară.

Raimond Grimberg s-a stins din viață pe 21 octombrie 2013.

Pentru toate acestea, i s-a conferit post mortem, titlul de Cetățean de Onoare al orașului Târgu-Neamț, în 2014.

Sursa imaginii:
http://mvlada.blogspot.com/
(accesat 23 octombrie 2015)

GHIMICESCU, Gheorghe

Chimist, creatorul Şcolii de chimie aplicativă în Centrul universitar Iaşi, s-a născut la 21 iunie 1906 la Pipirig. A urmat cursurile Liceului Internat din Iași (1923-1927) şi ale Facultăţii de Ştiinţe (secţia fizică-chimie) a Universităţii „Al. I. Cuza” (1927-1931), pentru ca, în 1933, să obțină diploma de inginer chimist la Institutul Politehnic din Iaşi, iar în 1934, devine doctor în chimie.

Imediat după absolvirea facultății, își începe cariera universitară la Facultatea de Medicină din Iaşi, unde s-a specializat în chimie analitică şi medicală. Pentru o perioadă, a condus laboratoarele de igienă din Oradea (1936-1938) şi din Craiova (1938-1943).

După război, revine la Iași ca șef de lucrări la Catedra de Chimie Generală şi Medicală. În această perioadă (1945-1952) a desfăşurat, concomitent cu activitatea didactică, şi o prestigioasă activitate ca director al Secţiei de Chimie şi Toxicologie în cadrul Institutului de Igienă din Iaşi.

În anul 1948, devine titularul Catedrei de Chimie Generală Medicală a Facultăţii de Medicină din Iaşi. În scurta perioadă de timp în care a funcţionat la Facultatea de Farmacie din Iaşi, profesorul Gh. Ghimicescu a condus şi Disciplina de Chimie Analitică. În anul 1971, profesorul Gh. Ghimicescu a devenit profesor consultant.

În anul 1968, a devenit conducător de doctorat. Preocupările ştiinţifice multiple au fost orientate spre cercetări în domeniul chimiei analitice, cu aplicaţii în chimia alimentelor, a băuturilor şi a apelor minerale, precum şi cercetări de biochimie şi toxicologie.

Dintre lucrările sale enumerăm: *Chimie Generală Medicală*, vol. I-III (1953); *Curs de Chimie Biologică* (1969); *Chimie Anorganică* (1971); *Chimia, analiza şi controlul vinului* (1971), *Chimia şi controlul poluării apei* (1974, în colaborare), *Chimia şi analiza alimentelor, băuturilor şi condimentelor* (1977).

Activitatea sa a fost recunoscută și prin obținerea unor premii precum: premiul “Gh. Lazăr” al Academiei Române, în 1935; Premiul I al Oficiului

https://biblioteca-digitala.ro

Internaţional al Viei şi Vinului, acordate pentru contribuţii valoroase aduse la dezvoltarea oenologiei naţionale şi mondiale, în 1935 și 1938. Profesorul Gh. Ghimicescu a fost iniţiatorul şcolii de oenologie din Iaşi.

Sub atenta sa îndrumare, s-au format specialişti recunoscuţi precum academicianul de mai târziu, Valeriu D. Cotea, oenolog de renume mondial. Profesorul doctor docent Gh. Ghimicescu a fost membru al Societăţii de Chimie din România, membru al Societăţii Franceze de Chimie şi colaborator al revistei "Mikrochemie".

A trecut în neființă la 5 ianuarie 1981, la Iași.

GRINŢESCU, Ernest,

Agronom, jurist și horticultor, s-a născut la 6 mai 1884, în comuna Petricani, fiind fiul învățătorului Petru Grințescu. După terminarea studiilor liceale la Piatra Neamţ, în 1905, se înscrie la Şcoala Centrală de Agricultură de la Herăstrău, pe care o absolvă ca şef al promoţiei sale, în anul 1908.

În parallel, urmează și cursurile Facultății de Drept din București, devenind licențiat în 1907. Încă din anii tinereţii, Ernest Grinţescu a fost activ în expunerea legilor privitoare la agricultură, pe înţelesul larg al celor interesaţi, căutând să valorifice pregătirea sa de jurist. Astfel, în perioada 1916-1927, publică lucrarea *Jurisprudenţa rurală*, unde trece în revistă toate legile publicate în acest interval cu privire la agricultură, iar în 1931, *Noile legi rurale*.

Ernest Grinţescu este cel care a obţinut legiferarea statutului de învăţământ agricol superior pentru Şcoala Superioară de Agricultură de la Bucureşti şi cea de la Cluj. Una dintre lucrările sale de referinţă este *Legea randamentelor descrescânde din agricultură* (1930).

Își obține doctoratul în științe economice la Strasbourg, în 1931, și în drept la București, în 1936.

Încă din 1933, devine preşedinte al Societăţii de Horticultură. Aceasta a fost înfiinţată în anul 1910 de Ion Haşeganu, Dumitru I. Ştefănescu şi fraţii Faraudo. El rămâne în continuare preşedinte şi după fuzionarea societăţii cu „Asociaţia Naţională de Horticultură".

Pe această linie, în 1941, era primit ca membru al Academiei de Agricultură. Profesor la Şcoala Superioară de Horticultură, a fost director general în Ministerul

https://biblioteca-digitala.ro

Agriculturii şi al Cadastrului şi autor a numeroase studii şi articole de economie agrară.

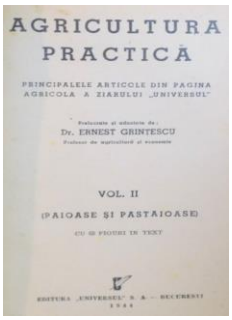

A condus pagina agrară a cotidianului „Universul" şi a înfiinţat Biblioteca Agricolă Populară. Cele mai importante lucrări ale sale sunt: *Manual elementar de economie politică şi rurală, drept, legislaţie şi contabilitate* (1929), *Noile legi rurale* (1931), *Le probleme du redressement agricole en Roumanie* (1931), *Mijloace pentru mărirea recoltei la hectar* (1933), *Probleme agrare* (1934), *Cadastrul, cartea funciară şi comasarea* (1936), *Consolidarea proprietăţii agricole ca mijloace de ridicare a agriculturii* (1937), *Organizarea gospodăriei plugarului* (1937), *Sporirea producţiei* (1939) şi *Agricultura practică* vol. I-II (1944).

Ernest Grinţescu a încetat din viaţă în anul 1972.

GRINȚESCU, Gheorghe

S-a născut la 26 decembrie 1878, la Petricani. După absolvirea Liceului „Petru Rareș", în 1899 se înscrie la Școala Superioară de Farmacie din București, iar în 1900 intră în armată, primind gradul de sublocotenent. La Expoziția Regală din1906, care marca 50 de ani de la urcarea pe tron a regelui Carol I, a obținut medalia de aur pentru ierbarul său. În armată, a făcut serviciu în mai multe garnizoane, iar în 1911, se afla la Spitalul militar din Craiova, pentru ca în 1915, să îl găsim la Depozitul Central Sanitar din București.

În timpul Primului Război Mondial, a fost șeful Secției de Tranzit. Pentru că nu suporta dezordinea și nedreptatea, a intrat în conflict cu colegii, motiv pentru care, în 1924, este considerat ca temperament violent, dar ministrul Alexandrescu, apreciind valoarea sa profesională, îl propune la avansarea în gradul de general.

În 1928, a fost numit șeful farmaciei Spitalului Militar Central din București, iar la 1 august 1929, este numit farmacist șef al Armatei, funcție îndeplinită vreme de opt ani. În 1933, este avansat la gradul de general de brigadă, fiind trecut în rezervă pentru limită de vârstă, la 20 aprilie 1937.

https://biblioteca-digitala.ro

Specialist în plante medicinale, este autorul unui *Tratat de botanică farmaceutică*, publicat în 1923 și premiat de Academia Română în 1926.

Încă din 1915, a fost ales membru al Academiei de Geografie Botanică, al Societăţii de Geografie, al Societăţii Farmaceutice din România, membru corespondent al Academiei Internaţionale de Botanică din Paris, fiind membru al mai multor societăți științifice.

A decedat la 8 septembrie 1956, la vârsta de 78 de ani.

Printre cele mai importante studii ale sale amintim: *Contribuţiuni la flora judeţului Neamţu. Plante rare recoltate pe muntele Măgura* -1907, *Corex China Calisaya. Studiu chimic-farmacologic*- 1903, *Flora şi distribuţiunea ei în regiunea bradului, fagului şi stejarului din Judeţul Neamţ* – 1908, *Genul Soldanella şi Soldanella Hareţii pe muntele Ceahlău (1900 m.) Jud. Neamţu*- 1908, *Heliosperma-silene-auriculata pe Muntele Ceahlău (1100 m) Jud. Neamţu* - 1908 sau *O nouă staţiune preistorică pe Muntele Cozla în Jud. Neamţ şi Farmacia la Daci*- 1907.

HUMULESCU, Evghenie

Născut pe 14 octombrie 1870, în Humuleștii lui Creangă, Dimitrie (după numele de botez) a avut parte încă din copilărie de o viaţă religioasă. Şi-a petrecut cea mai mare parte a copilăriei la Varatec, iar vocea sa la slujbele religioase l-a făcut pe mitropolitul Calinic să-l cheme la Bucureşti în 1882, pentru a urma cursurile Seminarului „Nifon”. În tot acest timp, mitropolitul a intuit valoarea acestui tânăr, îngrijindu-se în mod

special de el; în toţi anii de şcoală, până la absolvire, în 1889, Dimitrie a fost premiant. Fiindcă era calm şi supus, dar mai ales dedicat studiului muzicii, mitropolitul Iosif Gheorghian l-a remarcat, considerându-l de viitor pentru Biserică.

În 1889, pe când avea 19 ani, l-a tuns monah cu numele de Evghenie şi l-a hirotonit ierodiacon, pe seama catedralei mitropolitane din Bucureşti. La vârsta de 24 de ani, mitropolitul Ghenadie Petrescu i-a acordat

https://biblioteca-digitala.ro

distincţia de arhidiacon şi l-a numit predicator al Mitropoliei. În 1898, arhidiaconul Evghenie a absolvit Facultatea de Teologie din Bucureşti.

A fost hirotonit ieromonah în 1900, iar în scurt timp, înălţat la rangul de arhimandrit. Predicile sale au fost publicate în volumul *Păşune duhovnicească*, publicat în 1901.

Activitatea pastoral-misionară deosebit de fructuoasă a arhimandritului Evghenie a determinat Sfântul Sinod să-l aleagă, în 1910, ca arhiereu-vicar, cu titlul „Piteşteanul", pentru Episcopia Argeşului. A oficiat, o vreme, slujbele şi la Biserica „Domniţa Bălaşa" din Capitală. Timp de mai mulţi ani, a fost locţiitor de episcop în mai multe eparhii.

A fost un susţinător şi apărător al şcolilor de cântăreţi bisericeşti, în calitate de preşedinte al Congresului cântăreţilor bisericeşti din România şi al Comisiei pentru examenul de capacitate al cântăreţilor bisericeşti (alături de vestiţii D.G. Kiriac şi I. Popescu-Pasărea).

În 1912, a fost ales membru de onoare al Societăţii cântăreţilor bisericeşti, „Părintele Macarie", condusă de I. Popescu-Pasărea. A fost autorul a numeroase compoziţii muzicale psaltice: a alcătuit troparul Sfântului Spiridon pe glasul I, a pus pe note şi „Iubite-voi Doamne", pe glas V, pentru slujba cu arhiereu, publicat în multe culegeri de cântări, inclusiv în „Cântările Sfintei Liturghii" în care au mai apărut şi „Am văzut lumina cea adevărată", pe glas V sau „Sfinte Dumnezeule", glas I. Alte compoziţii mai sunt: **„**Veniţi de primiţi lumină", glas V, „Sfinte Dumnezeule", glas II, în Nifon Ploieşteanu, „Carte de muzică bisericească", Bucureşti, 1902; în Anton Uncu, „Cântările Sfintei şi Dumnezeieştii Liturghii", Bucureşti, 1943. Nu putem trece cu vederea „Viaţa şi slujba Sfântului Cuvios Dimitrie cel Nou", publicată în 1904 etc.

În anul 1930, în urma unor situaţii defavorabile, a fost nevoit să se retragă la Mănăstirea Turnu. Îmbolnăvindu-se, s-a înapoiat la reşedinţa sa din Curtea de Argeş, unde a şi închis ochii, pe 23 martie 1931, la vârsta de 61 de ani. A fost îngropat la Mănăstirea Turnu, lângă ctitorul acesteia, episcopul Gherasim Timuş, căruia îi fusese vremelnic vicar.

Părintele Gala Galaction, care primise diaconia prin arhiereul Evghenie, îl invoca, la moartea acestuia, astfel**: „**A adormit arhiereul Evghenie Humulescu Piteşteanu. Podoaba de altădată **a** sfintei Mitropolii, mândria şi nădejdea mitropoliţilor… înzestrat cu inimă darnică, lipsită de orice avariţie, cu admiraţie pentru măreţul nostru trecut pravoslavnic şi împărătesc, cu evlavie către Biserica străbună".

https://biblioteca-digitala.ro

IAŢEŞEN, Mihai-Cosmin

S-a născut la 9 martie 1978, la Vânători-Neamț. După studiile primare și gimnaziale în satul natal, urmează Colegiul Naţional de Artă „Octav Băncilă”, absolvit în 1997, și mai apoi cursurile Facultății de Arte Plastice, Decorative și Design din cadrul Universității de Arte „George Enescu” din Iași, absolvite în 2002. Imediat după absolvire, între 2002 și 2004, urmează masterul în cadrul aceleiași universități, obținând și o bursă de studii la Universidad de Bellas Artes, Salamanca, în 2002.

După absolvirea facultății, în perioada 2002-2004, a fost professor de desen și educație plastică la Școala „Garabet Ibrăileanu”, Tîrgu-Frumos, Clubului Copiilor din Târgu-Neamţ, Şcoala Nr. 14 „Gh. Mârzescu”, Iași, Liceul Teoretic „Miron Costin”, Iași și Liceul Teoretic „Vasile Alecsandri”, iar între 2004 -2005, profesor de sculptură la Colegiului Naţional de Arte „Octav Băncilă” din Iaşi.

Din 2004, îndrumă pașii studenților ca asistent și este lector, din 2008, în cadrul Facultății de Teatru a Universității de Arte „George Enescu”, Iași.

A obținut numeroase premii la concursuri și festivaluri naționale și internaționale: Premiul I la Festivalul Naţional de Arte Plastice al liceelor de artă, Iaşi, 1996; distincţia „Testimonius Laboriorum”, Simpozionul „George Apostu”, Bacău, 1996; Premiul II la concursul de arte plastice „Nicolae Tonitza”, UA Iaşi, 2003; Premiul II la „Epaminonda Bucevschi”, concursul naţional de arte plastice organizat de Centrul Judeţean de Cultură al municipiului Suceava şi Muzeul „Ion Irimescu”, Fălticeni, 2003; Premiul UAP, Bienala naţională de artă plastică „Lascăr Vorel”, 2005; Premiul pentru Tineret acordat în cadrul Salonului Oficial al Profesorilor de Arte Vizuale organizat de U.A.P.R. – Filiala din Iaşi, I.S.J. Iaşi, Societatea Vizual informal Prof. Art Iaşi şi Galeria de Artă „N. Toniza”, 2009; Premiul pentru sculptură acordat de U.A.P.R. – Filiala Iaşi şi Fundaţia AXART, în cadrul Salonului Tinerilor Artişti Atelier 35 la Galeriile Hotelului Europa, 2010 sau Premiul Special la Sculptură în Metal, Expoziţia Internaţională de Arte Vizuale Simpozion A.R.T.E., ediţia I, Organizatori U.A.P.R. Filiala Iaşi, I.S.J., Galeriile W.T.C, 2011.

A avut atât expoziții personale: *Spectacolul Mileniului – Les Batiseurs du Siecle*, Mably, Franţa, 2000; Galeriile de Artă

https://biblioteca-digitala.ro

U.A.P. Cupola, Iaşi, 2004; *Metamorfozele zborului*, Galeriile U.A.P. N. Tonitza, Iaşi, 2008 și 2010, 2012, cât și de grup: Salonul Naţional de Sculptură „Constantin Brâncuşi" de la Târgu Jiu, M.C.C.R., C.J.C.P.C.T.- Gorj, Centrul de Cultură şi Artă „C. Brâncuşi", ediţiile V-VII, 2007, 2011; Salonul ARTIS al Filialei U.A.P. Iaşi, ediţiile IV-XVI, Palatul Culturii, Iaşi, Galeriile Cupola, „N. Toniza", World Trade Center – Hotelul Europa, 2000-2012; Bienala Naţională de Artă Plastică „Lascăr Vorel", Muzeul de Artă din Piatra Neamţ, 2005, 2009, 2011; Salonul Metalului, Galeria Orizont a U.A.P.R. Bucureşti, ediţia a X -a, 2012 sau Saloanele Moldovei, Bacău, Galeriile Alfa /Chişinău, Muzeul de Artă, Centrul expoziţional „Constantin Brâncuşi", ediţiile XII-XXIII, 2001-2013.

A realizat lucrări monumentale de sculptură: Bustul Domnitorului Ștefan cel Mare şi Sfânt la Colegiul Național „Ștefan cel Mare", Târgu-Neamț, 1997; Bustul Domnitorului Ştefan cel Mare şi Sfânt, la Şcoala Profesională Vînători-Neamţ, 1998; Bustul scriitorului Ion Creangă, la Colegiul Tehnic „Ion Creangă", Târgu-Neamţ, 1999; Toreadorul, Spania, 2002; Bustul scriitorului şi criticului literar Garabet Ibrăileanu, Şcoala Nr. 1, Târgu-Frumos, 2003; Portret pe placă comemorativă Gheorghe Mârzescu, Şcoala nr. 14, Iaşi, 2003 și Trofeul Festivalului studenţesc „Festudis" 2004, bustul lui Ștefan cel Mare din incinta Cetății Neamțului, 2013.

Lucrările sale se află în colecții muzeale și particulare din Piatra Neamț, Bacău, Fălticeni, Galați și particulare din România, Bulgaria, Republica Moldova, Franţa, Spania.

Este membru al Uniunii Artiştilor Plastici din România-Filiala Iaşi din 2003 și al Fundaţiei Culturale Franceze „Amitie France – Roumanie" din 2000.

Lucrările sale sunt suma unor permanente căutări de simboluri şi semnificaţii, transpuse într-o mare diversitate de soluţii compoziţionale. „Sincer și fără modestie, cred că această meserie m-a ales pe mine. Este efectiv un domeniu fascinant. E vorba desigur și de pasiunea pe care am moștenit-o și am cultivat-o ulterior de la tatăl meu, Mihai Iațeșen, artist plastic, absolvent al Facultății de Arte la clasa prof. Adrian Podoleanu. Eu am crescut practic printre pânze, palete de culori, pensule și mese de proiectare specifice desenului tehnic, bancuri de lucru profesionale și argilă și caolin de vreo trei tipuri. Pe tatăl meu îl pasionau ceramica și sculptura", povestește lector univ. dr. Mihai Cosmin Iațeșen.

https://biblioteca-digitala.ro

IDEL, Moshe

Idel Moşhe s-a născut în anul 1947, la Târgu-Neamt. Aici și-a trăit copilăria și adolescența. În anul 1963, la vârsta de 16 ani, Moshe Idel a emigrat în Israel. În perioada 1967-1970, a studiat literatura ebraică și engleză la Universitatea din Haifa.

Din 1971, a fost acceptat ca doctorand la Universitatea Ebraică din Ierusalim, direct în domeniul Cabalei (interpretare evreiască ezoterică și simbolică, în limba aramaică, a Vechiului Testament), ceea ce reprezenta un traseu universitar cu totul particular.

Doctoratul l-a susținut cu aprecieri deosebite în anul 1976. Teza de doctorat despre „Scrierile și învățătura lui Rabbi Avraham Abulafia" a pregătit-o sub îndrumarea profesorului Shlomo Pines. Dupa ce în anii 1972-1976 a fost cadru didactic la Universitatea din Haifa, în 1974 a fost primit ca asistent la Universitatea Ebraică din Ierusalim. Din 1977, a devenit conferențiar la Universitatea Ebraică. A mai predat o vreme și la Universitatea Ben Gurion din Beer Sheva și la Academia de arte plastice Betzalel din capitală.

Începând din 1987 este profesor ordinar de gândire iudaică și șef al departamentului de gândire iudaică de la Universitatea Ebraică. Din anul 1989 este și cercetător principal la Institutul Shalom Hartman, de asemenea din Ierusalim. În prezent, este profesor de Gândire Iudaică și șeful Departamentului de Gândire Iudaică al Universității Ebraice din Ierusalim și cercetător la Institutul *Shalom Hartman*. În anul academic 2009/2010 Moshe Idel, predă la recent înființatul Tikvah Center for Law & Jewish Civilization al Universității New York.

După ce s-a făcut cunoscut în America, la începutul anilor '80, Idel a devenit o somitate internațională. Cartea sa: *Cabala: noi perspective* (în engleză Kabbalah: New Perspectives) a fost publicată mai întâi în engleză (Yale University Press, 1988) și s-a bucurat de o recenzie elogioasă în New York Times, dar a fost primită la început cu răceală în Israel.

În afara sarcinilor ca profesor universitar, Moshe Idel îndeplinește actualmente numeroase alte funcții în domeniul academic: este președintele mai multor comisii academice: cea a Centrului de muzicologie al Universității Ebraice, a Centrului de studiu al iudaismului din România și a Institutului Ben Tzvi.

A fost vreme de câțiva ani redactorul șef al revistei „Tarbitz",

https://biblioteca-digitala.ro

este membru în comitetul de redacție al revistei românești de specialitate „Studia hebraica", de asemenea al „Revue d'histoire des religions" editată de Collège de France etc.

A lucrat ca Visiting Professor și cercetător la universități și instituții din întreaga lume, printre care Yale, Harvard și Princeton din SUA și *Ecole des Hautes Etudes en Sciences Sociales* din Paris. Dintre lucrările publicate în reviste și presa de specialitate amintim: *Kabbalah: New Perspectives*, *Hasidism: Between Ecstasy and Magic si Messianic Mystics*.

În 1999, Moshe Idel a primit Premiul de stat al Israelului pentru excelență în domeniul filosofiei iudaice, și anume pentru contribuția sa la cercetarea Kabalei, iar în 2003, a câștigat și Premiul Koret pentru filosofie evreiască pentru cartea *Absorbing Perfections*. Moshe Idel este membru al Academiei Americane pentru studii iudaice, director al Academiei Institute of Advanced Studies Judaica - Hartman Institute, Ierusalim. În anul 2009, a primit „Meritul cultural în grad de comandor". Moshe Idel este Doctor Honoris Causa al Universității din Haifa, Institutului Spertus din Chicago, Universității din Cluj Napoca, Universității București sau a celei de la Yale.

În 2014, a primit titlul de Cetățean de Onoare al orașului Târgu-Neamț.

Studiile lui Moshe Idel sunt consacrate istoriei misticii iudaice așa cum se reflectă ea în Cabala, în hașidism, în magie, și legăturile ei cu ritualul religios și cu filosofia evreiască. El a studiat evoluția gândirii mistice evreiești începând din antichitate și până în epoca contemporană, dar mai cu seamă cea din secolele XII-XVII. Cărțile și articolele sale au fost editate și traduse în numeroase limbi: ebraică, engleză, franceză, cehă, română, italiană, polonă, spaniolă, portugheză, rusă și catalană.

sursa imaginii: Marcel Grinberg

ILIOAEA, Mircea

Inginer mecanic și pilot de raliu, s-a născut în 1938, la Târgu Neamţ. Absolvent al Facultăţii de Mecanică a Politehnicii din Bucureşti, debutează ca pilot de raliu la prima ediție a campionatului național, cea din 1969, ediție pe care a câștigat-o alături de Gelu Man cu o mașină Dacia 1100. Inginer la fabrica Dacia de la Colibași, este cel care a pus bazele echipei de raliuri, lucru care se va întâmpla și după ce

https://biblioteca-digitala.ro

pleacă la nou înființatul Institut Naţional de Motoare Termice din București, unde pune bazele unei echipe de raliuri.

În Campionatul Naţional de Raliuri, pilotul Mircea Ilioaea s-a impus de opt ori în clasamentul general de etapă: 1969-„Raliul Sucevei”, navigator Gelu Man; 1969- „Raliul Narciselor” navigator Gelu Man; 1978-„Raliul Unirea Tricolor” navigator Paul Geantă; 1978-„Raliul Castanilor” navigator Paul Geantă; 1979- „Raliul Zăpezii” navigator Mihail Marinescu; 1980- „Raliul Zăpezii” navigator Nicolae Nicolau; 1980- „Raliul Iaşului” navigator Paul Geantă; 1981- „Raliul Bucovinei” navigator Paul Geantă. În 1980, a fost campion naţional absolut, la raliuri. A trecut în neființă în 2012.

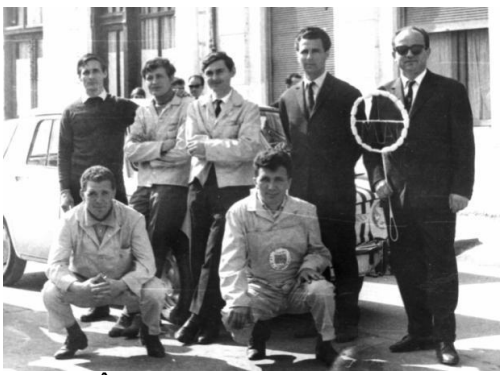

În salopete, de la stg. la dr, sus: Gelu Man și Mircea Ilioaea. Jos: Florin și Gheorghe („Gigi”) Morassi
Sursa: https://conipress.wordpress.com/2016/09/01/legendele-raliurilor-iv/ accesat 10 iunie 2021.

ILIOI, Radu

Sportiv de performanță, cel mai titrat jockeu român s-a născut în 1967, în Târgu Neamţ. Și-a început cariera sportivă la baza hipică de la Dumbrava în anii 1981-1982, iar între 1987 și 1998, a purtat tricoul clubului „Steaua” București, unde a obținut 11 titluri de campion la obstacole și proba completă, 7 la individual și 4 la echipe. Câștigă de 8 ori Cupa României. Participant, în 1994, la CM/ CISM obstacole, ocupă locul III la echipe și la 4 ediții ale Jocurilor Balcanice.

În 1999, este transferat la Clubul „Tracus” Transilvania din Sibiu. Despre debutul său, acesta declară: „La 11 ani am mers la acest deposit (Dumbrava, n.n.). Aşa a început totul. Acolo am avut primul meu antrenor, pe Mihai Jovmir, un om cu suflet care a început o echipă de sport. Nu mai avusese nimeni acestă iniţiativă până atunci. După un an a adus un antrenor de la Steaua, pe Virgil Bărbuceanu, cu care am început practic sportul de performanţă. Aveam 13 ani”.

Palmaresul său numără peste 20 Grand Prix internaţionale, dintre care 12 etape de Cupă Mondială şi 5 Cupe ale Naţiunilor.

https://biblioteca-digitala.ro

A fost campion naţional de peste 15 ori, de peste 20 de ori a fost numit sportivul anului la echitaţie, de patru ori a fost între primii trei în Liga Centrală Europeană. Ultimele două titluri din palmaresul său sunt Grand Prix România 2012 şi Cupa României 2012. Este singurul călăreţ român în clasamentul oficial al FEI, pe locul 243. A sărit înălţimea de 2,10 m. Este Maestru al Sportului.

IONEL, Adrian

Adrian Ionel, agronom, doctor în științe agronomice și politician, s-a născut la 11 februarie 1936, în comuna Urecheni, Neamț.

După absolvirea cursurilor primare și gimnaziale în comuna natală și a celor liceale la Liceul „Ștefan cel Mare” din Târgu-Neamț, urmează studiile la Facultatea de Agronomie și Zootehnie din cadrul Institutului de Agronomie din Iași. A urcat, pe rând, treptele carierei universitare, de la asistent și până la profesor universitar. În perioada 1984-1990, a fost rectorul Universității de Științe Agricole și Medicină Veterinară „Ion Ionescu de la Brad“. A lucrat și în producție, fiind inginer șef și președinte de CAP în județul Iași, iar după 1989, director general adjunct la Direcţia pentru Agricultură şi Industrie alimentară județeană Iaşi. A fost reprezentantul FPS în cadrul Adunarii Generale a Acționarilor (AGA) la SCA „Bucium” SA si la SC „Comtom” SA Tomesti.

În 1992, intră în politică ca membru al PDAR, iar în 1994, trece la PDSR. A fost ales deputat din partea PDSR în legislatura 2000-2004, activând în grupurile parlamentare de prietenie Republica Elenă și Republica Bulgaria.

Este membru al Asociaţiei Oamenilor de Ştiință filiala Iaşi, fiind autor și colaborator la pestre 100 de lucrări științifice. A fost distins cu „Ordinul muncii” clasa a III-a şi „Meritul Agricol” clasa a IV-a.

IRMIA, Mihai

Mihai Irimia arheolog și cercetător, s-a născut la 24 octombrie 1942, la Urecheni.

După ce a urmat cursurile gimnaziale în satul natal și pe cele liceale la Liceul „Ștefan cel Mare” din Târgu Neamț, se înscrie, în 1960, la Universitatea „Al.I. Cuza” din Iaşi, la Facultatea de Istorie-Filosofie, secţia Istoria României, pe care o absolvă în 1965.

https://biblioteca-digitala.ro

Încă din studenție, participă la șantierele arheologice de la Târpeşti, Gârbovăţ, Stănceşti şi Cucuteni, sub îndrumarea renumiților arheologi Vladimir şi Hortensia Dumitrescu, Silvia Marinescu-Bâlcu, Adrian Florescu şi Mircea Petrescu-Dîmboviţa.

După absolvirea facultății, este angajat ca muzeograf la Muzeul Regional de Arheologie Dobrogea, devenit ulterior Muzeul Naţional de Istorie şi Arheologie Constanţa, unde a lucrat până la pensionare. În 1985, obține titlul de doctor în istorie, fiind specializat pe epoca fierului și istoria geților.

A inițiat și a participat la mai multe șantiere, precum cele de la Bugeac, Gura Canliei, Rasova, Corbul de Jos şi Satul Nou, participând la peste 150 de manifestări științifice din țară și străinătate (Sofia, Veliko Târnovo, Roma, Berlin, Moscova şi Chişinău), fiind membru al Comisiei internaţionale pentru promovarea studiilor indoeuropene şi trace, membru al Comisiei Naţionale de Arheologie (1986–2004), vicepreşedinte al Comisiei zonale a Monumentelor istorice (1996–2006), secretar şi preşedinte al Asociaţiei de Studii Clasice, filiala Constanţa (din 1982), preşedinte al Institutului Român de Tracologie, filiala Dunărea de Jos (din 2000). A participat, în calitate de referent oficial, la aproximativ 40 de comisii de doctorat la Universităţi şi Institute de cercetare ale Academiei Române.

Între 1979 și 1992, a fost director adjunct, respectiv director al Muzeului de Istorie Naţională şi Arheologie Constanţa, dar și cadru didactic (între 1992-2008) la Universitatea „Ovidius" din Constanţa, unde a fost şef de catedră (1992–1995) şi apoi decan (1995-2004).

Chiar şi după pensionare, a continuat să desfăşoare activitatea de arheolog la Muzeul de Istorie Naţională şi Arheologie din Constanţa. În 200,3 a creat Centrul de Studii şi Cercetări a Istoriei şi Civilizației Zonei Mării Negre, în cadrul facultății.

În anul 2004, a fost decorat de către preşedintele Ion Iliescu cu Ordinul „Meritul Cultural" în gradul de Ofiţer.

A trecut la cele veșnice la 26 februarie 2011, la Constanța.

Dintre volume sale amintim: *Bronzuri figurate*, 1967; *Dobrogea. Album*, 1978 (coautor); *La nécropole gète de Ve–Ive s. av. n. è. de Bugeac*, Inventaria Archaeologica, 13, 1986; Marius Belc, Mihai Irimia, *Analiza prin activare neutronică a unor piese antice, 2004* (2008); Mihai Irimia, Niculae Conovici, Anca Ganciu, *Sondajul arheologic de la Satu Nou – „Vadu Vacilor" (com. Oltina, jud. Constanţa)*, 2011.

https://biblioteca-digitala.ro

ISPIR, Eugen

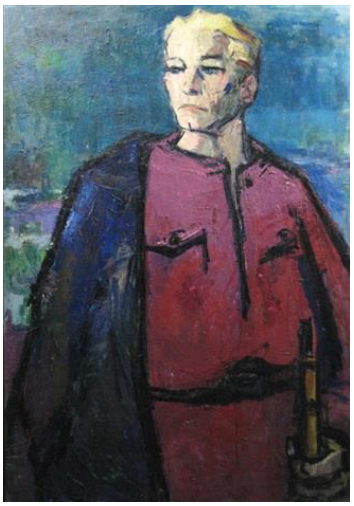

S-a născut la Văratic, pe 9 septembrie 1909. Urmează studiile gimnaziale la Tîrgu Neamt, Școala Normală din Botoșani și Academia de Arte Frumoase din Iași, absolvită în 1932 la clasa maeștrilor Ștefan Dimitrescu și Octav Băncilă.

După terminarea studiilor, predă în învățământul liceal la Bucureşti şi Giurgiu și a deținut funcția de inspector în Ministerul Artelor din 1932, iar după începerea războiului a devenit pictor de război.

A îndeplinit şi după 1944 funcţii de răspundere în Ministerul Artelor. S-a remarcat ca „un pictor laborios prin picturi în ulei şi tempera, apropiat de maniera fovistă: culori vii, spontane, contrastante, subiectiv interpretate".

Debutează, în anul 1932, cu articole şi caricaturi la „Cuvântul liber", dar colaborează şi la alte publicaţii precum „Curajul", „Veghea", „Naţionalul Nou", „Ogorul", „Cuvântul Românesc", „Porunca Vremii", „Viaţa literară", „Sfarmă Piatră", „România", „Curentul", „Frontul", „Neamul Românesc", „De strajă" ș. a.

Participă la Saloanele Oficiale din perioada 1935 – 1947, precum cele de la Veneţia (1972), unde expune alături de Picasso, Chagall, Max Ernest, Cocteau ș. a.

Are expoziţii personale la Bucureşti (1955-1969), Belgrad (1947), Veneţia şi Roma (1970).

A călătorit mult desăvârșindu-și studiile în Italia (1937), Franța (1938, 1973), Ungaria, Iugoslavia (1947), Turcia (1970) și Anglia (1974). Este un artist complex, polivalent, excelând în pictură, sculptură și artă decorativă (ceramică și sticlă).

Suprapunerile de volume aparent la întâmplare și contrastele cromatice inedite creează impresia de haos ordonat după anumite legi ştiute doar de pictor şi rup monotonia cu care ochiul nostru este obişnuit, dând un farmec lucrărilor sale.

S-a afirmat şi în arta monumentală şi decorativă, lucrând ceramică şi mozaic, iar pe sticlă a realizat opere de mare valoare artistică. Printre creațiile sale se numără și lucrări de artă decorativă publice, cum sunt Complexul Țiglina din Galați sau Spitalele din Slobozia și Târgu Neamț.

Eugen Ispir a publicat cărţile *Zdroboleanca* (roman), la

https://biblioteca-digitala.ro

Editura Cugetarea, în 1932, şi *Străjerul din Cuibul doi*, în 1935.

Unele articole ale lui Eugen Ispir au fost publicate sub pseudonul Eftimie Isochie. Pictorul a murit, în 1974, la Bucureşti.

ISPIR ,Vasile G.

S-a născut la 18 decembrie 1886, la Târgu-Neamț. Absolvă seminarul „Veniamin Costachi" din Iași, în 1906, iar mai apoi, în 1910, Facultatea de Teologie de la București, urmând studii de specializare la Berlin (1910-1911) și Oxford (1911-1914), unde obține titlul de *Bachelor of science*. Își ia doctoratul în teologie la București, în 1919.

A fost ofiţer combatant în primul război mondial, profesor la Liceele „Mihai ViteazuI" şi „Spiru Haret" din Bucureşti (1918-1922), docent (1920), apoi profesor titular la noua catedră de *Îndrumări misionare şi Sectologie* (1922-1938 şi 1942-1946), un timp la catedra de *Catehetică şi Pastorală socială* (1938-1942), de la Facultatea de Teologie din Bucureşti, decan al Facultății (1944-1946), secretar general în Ministerul Cultelor şi Artelor (1922-1926), deputat.

A înfiinţat *Asociaţia Misionară Ortodoxă*, *Institutul de îndrumări misionare* și Cercul social-creştin „Solidaritatea", organizând cursuri de vară în mănăstirile Neamţ şi Cozia.

A susţinut şi întemeiat atenee populare, biblioteci parohiale, şcoli duminicale în diferite localități din țară.

A fost deputat, membru în Congresul național bisericesc și director la revistei „Misiunea creștină". A participat la lucrările *Congresului mondial pentru înfrățirea popoarelor prin Biserică*- Copenhaga, 1922, ale *Conferinței internaționale a creştinismului* – Stockholm, 1925 și ale *Congresului profesorilor de teologie ortodoxă* – Atena, 1936.

Este senator numit de regele Carol al II-lea, în 1939. A publicat mai multe lucrări din domeniul istoriei religiilor şi misiologiei, fiind un adevărat „părinte" al acestei ultime discipline în teologia românească. Publică: *Introducere în studiul religiunii comparate*, Bucureşti, 1915; *Îndrumarea misionară a Bisericilor Ortodoxe* Bucureşti, 1922; *Curs de îndrumări misionare*, Bucureşti, 1929; *Sectele religioase din România*, Arad, 1928; *Manuale de Religie pentru clasele I-V de fete şi I - IV de băieţi pentru liceele industriale* (în colaborare). A fost apreciat pentru studii, articole, note, recenzii publicate în „Neamul Românesc", „Viitorul", „Revista Ortodoxă", „Biserica Ortodoxă Română", „Raze de Lumină", „Solidaritatea", „Misiunea Creștină", revista de cultură spirituală şi socială (din 1939, întemeiată şi condusă de el).

A murit la 5 iulie 1947, la București. Înmormântarea a avut

https://biblioteca-digitala.ro

loc la Biserica „Radu Vodă” din Bucureşti (Internatul Teologic), în prezenţa reprezentanților Bisericilor şi reprezentanților diplomatici, a Ministerelor Educaţiei Naţionale şi Cultelor, a Universității şi a corpului profesoral de pe lângă Facultatea de Teologie din Bucureşti. Slujba a fost oficiată de un sobor de preoți, în frunte cu Episcopul Antim Nica.

ISTRAIL, Sorin

Istrail Sorin s-a născut la Târgu-Neamț. După absolvirea Liceului „Ștefan cel Mare”, urmează cursurile Facultății de Matematică la Universitatea „Alexandru Ioan Cuza” din Iaşi, pe care le absolvă în 1975 cu distincția *Summa Cum Laude*.

După obținerea doctoratului, în perioada 1979-1983, a fost cercetător în cadrul Institutului de matematică „Alexandru Myller” din cadrul Universității AL I. Cuza Iași. Între 1985 și 1991, este profesor asistent în cadrul departamentului de matematică al Wesleyan University, Middletown. Din 1992 și până în 2000 lucrează la Sandia National Laboratories, Albuquerque, ocupând diverse funcții, de la cercetător până la șeful colectivului de cercetare.

Din 2000 și până în 2003 a lucrat la Celera Genomics & Applied Biosystems, Rockville, pentru ca, din 2003, să lucreze la Brown University, ca profesor de științe computaționale și matematice.

În perioada 1986-1992 a fost visiting profesor la Massachusetts Institute of Technology, iar între 1998 și 2000, profesor asociat la University of New Mexico, Albuquerque. Între 2002 și 2010 a fost profesor de biochimie și biologie moleculară la George Washington University, Washington, DC, iar din 2004 este visiting profesor la California Institute of Technology, Pasadena. A fost membru al consiliului director al centrului de biologie informatică al University of Colorado at Boulder, între 2001 și 2005. Este co-fondator al RECOMB Conference – The Annual International Conference on Research in Computational Molecular Biology din 1997 și până în prezent. Editor din 2006 al „Journal of Computational Biology”, a publicat zeci de articole ân reviste de specialitate, fiind autor a peste 10 capitole din lucrări de referință și coeditor a peste 20 de lucrări.

https://biblioteca-digitala.ro

A participat la numeroase conferințe internaționale la Amsterdam, Washington, Standford, Boston, Iași, Bangalore, Atlanta, Los Angeles, Shanghai, Sankt Petersburg, etc.

Conducător de doctorat și post-doctorat, a obținut numeroase premii și distincții: 1995: Sandia National Laboratories Award for Excellence; 1998: Scientific American "Best of 1998"; 2001: Lucrul la complexitatea computațională a modelului de identificare tridimensională a fost clasat în top 10 cele mai distinse realizări la „Advanced Scientific Computing Research" și în top 100 cele mai importante descoperiri ale Departamentul Energiei din SUA în cei 25 de ani de existență, sau 2010: Professor Honoris Causa, „Alexandru Ioan Cuza" University, Iasi, Romania

În 2000, a rezolvat una dintre cele mai faimoase probleme, propusă în 1923, şi anume cea legată de modelul tridimensional pentru „Ising" în statistica mecanică. În 2000, la Celera Genomics, grupul lui de 14 cercetători, între care şi un alt român, şi-a adus o contribuție esențială la crearea primei construcţii computaționale a secvenței de ADN a omului, „the human genome", publicată în lucrarea: J.C. Venter et al. *The Sequence of the Human Genome*, „Science (2001), precum şi a metodelor de analiză „genome-wide", publicate în lucrarea: S. Istrail et al. *Whole-genome Shotgun Assembly and Comparison of Human Genome Assemblies*, „Proc. National Academy of Sciences" (2004).

sursa imaginii:
https://ndtiasi.wordpress.com/
(accesat la 8 august 2015).

JITARU, Petru

Biologul Petru Jitaru s-a născut la 11 mai 1905, în satul Drăgănești, unde a și urmat școala primară, apoi studiile secundare la Liceul „Nicu Gane" din Fălticeni, obținând bacalaureatul în 1924.

Urmează studiile superioare la Facultatea de Științe Naturale din Iași și face o specializare, între anii 1938-1939, la Gottingen, cu celebrul fiziolog H. Rein. Cariera didactică a început-o în 1930, ca asistent universitar în Laboratorul de fiziologie generală și comparată al Universității „Al. I. Cuza" din Iași, fiind apoi numit profesor titular în 1947. A fost profesor universitar emerit în 1969 și decan al Facultății de Științe naturale-Geografie al Universității „Al.I. Cuza" timp de 13 ani.

https://biblioteca-digitala.ro

Timp de 30 de ani, predă cursuri de fiziologia animalelor şi a omului. A organizat Laboratorul de fiziologie animală din universitate. A înființat și organizat Centrul de cercetare și de practică a studenților la Stațiunea „Stejarul" de la Pângăraţi, Neamţ. A condus câţiva ani şi Staţiunea "Prof. I. Borcea" din Agigea. Activitatea sa științifică a fost axată pe studii de fiziologie: fiziologia mediului intern, îndeosebi rolul fibrogenului în realizarea tensiunii superficiale a sângelui; fiziologia cardio-vasculară; fiziologia hepatică; fiziologia sistemului nervos la animale și om; fiziologia metabolismului animal.

Rezultatele cercetărilor sale în domeniul fiziologiei umane sau animale sunt adunate în peste 120 de lucrări și studii. De numele său se leagă introducerea în biologie a conceptului de biocuantă. Vasile Petre Jitariu a fost ales membru a numeroase societăți științifice din ţară: membru titular, din 1974, al Academiei Române; membru al Asociației oamenilor de știință din România; membru fondator al Comitetului Național Român de Științe Biologice; președintele Societății de Biologie-Geografie, Filiala Iași; președinte al Filialei Iași a Academiei Române; director al Centrului de Cercetări Biologice din Iași; membru în comitetul de redacție al revistelor *Fiziologia normală și patologică* din București şi *Analele Universității „Al. I. Cuza" din Iași*. Membru al mai multor societăţi ştiinţifice din România, Franţa, S. U. A.

Academicianul Petru Jitaru a trecut în veşnicie la 15 iulie 1989, la Iaşi.

LAYTON, Irving

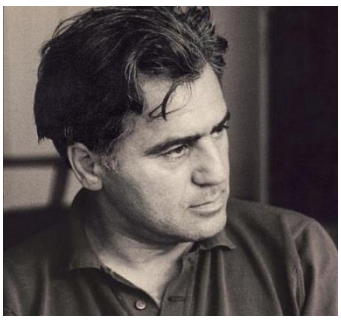

Layton Irving s-a născut la 12 martie 1912, primind numele de *Israel Pincu Lazarovici* (numele de fată al mamei sale fiind *Flamplatz)*. Familia sa a emigrat în 1913, în Canada și s-a stabilit la Montreal. Pe când avea 13 ani, tatăl său murea. Totuși, Layton s-a identificat nu ca un evreu observator, ci mai degrabă ca un liber-gânditor.

După cursurile școlii primare, a urmat liceul „Baron Byng", descoperindu-i pe poeții Tennyson, Walter Scott, Wordsworth, Byron și Shelley; romancierii Jane Austen și George Eliot; eseiștii Francis Bacon, Oliver Goldsmith, Samuel Johnson și Jonathan Swift; și, de asemenea, Shakespeare și Darwin. Începe să fie atras de filosofie (în special Marx si Nietzsche) și se declară socialist, pentru ca, mai târziu, să

https://biblioteca-digitala.ro

devină un adept al Partidului Democratic din Canada. Îl cunoaște între timp pe A. M. Klein, profesor de latină, cel care îi publică prima poezie în „The McGilliad", jurnalul studenților de la Universitatea „McGill" .

În ciuda unei situații financiare precare, se înscrie, în 1934, la Colegiul Macdonald (McGill), reușind să obțină o diplomă în științe agricole. În această perioadă, se face cunoscut în cercurile artistice pentru atitudinile sale anti-burgheze și criticile sale față de politică. Devine prieten cu poeții John Sutherland, Raymond Souster și Louis Dudek.

Deja începuse să scrie tot mai multe poezie sub numele Irving Layton și colaborează la ziarul studențesc „Failte Ye Times" cu articole ce șochează și plac, marcate de ideile radicale de stânga. Un bun orator, scrie în timpul liber și se întreține din slujbe anonime și mizere, fără a-și dori cu adevărat să fie scriitor. Câștigă cu una dintre povestirile sale Premiul *McGill Daily* și se mută la New York, unde va rămâne pentru un an. Se căsătorește, în 1938, cu Faye Lynch, iar tânărul cuplu se mută la Halifax.

Fiind scârbit de viața pe care o ducea și furios din cauza ororilor săvârșite de Hitler, s-a înrolat, în 1942, în armata canadiană. În timp ce se antrena la Petawawa, Layton a întâlnit-o pe Betty Sutherland, pictoriță și poetă, sora vitregă a actorului Donald Sutherland. Layton a divorțat curând de Faye și s-a căsătorit cu Betty, împreună având doi copii, Max Reuben, născut în 1946 și Naomi Parker, născută în 1950.

Lăsat la vatră în 1943, se întoarce la Montreal unde, împreună cu John Sutherland, editează revista *Northern Review.* Activitatea sa la Liga Socialistă a Tinerilor i-a atras interdicția de a intra în SUA timp de două decenii, astfel că, după anii '50 devine anticomunist și un susținător al războiului din Vietnam.

Enciclopedia canadiană îl descrie ca fiind poetul „cel mai deschis și mai flamboyant. Satira sa era în general îndreptată împotriva trăiniciei burgheze, iar celebrele sale poezii de dragoste erau erotice explicite". În 1946, Layton obținute diploma în economie și științe politice la McGill (cu o teză despre Harold Laski). La Montreal, editează săptămânalul „Northern Review", iar în 1945, îi apare și prima carte, *Neere and Now*, la First Statement Press, editura cumnatului său, John Sutherland.

Devenind unul dintre liderii tinerei generații de scriitori, Irving Layton militează pentru dimensiunea socială a poeziei, frecventează cercurile artistice în vogă și, din 1946, se dedică profesoratului. Începe ca profesor de engleză, istorie și științe politice la liceul evreiesc Herzliah, unde îl are ca elev pe Leonard Cohen.

https://biblioteca-digitala.ro

Începând din anii '50 este un scriitor tot mai cunoscut, mai ales după apariția cărții *The Black Huntsmen* în 1951. Călătorește foarte mult, ajungând în Italia, Israel și Grecia, este un bun prieten al lui Cohen (căruia îi va semne o parte din versurile cântecelor sale) și, în 1969, publică volumul *The Whole Bloody Bird*, inspirat de aceste călătorii.

A predat poezie modernă engleză și americană la Universitatea „Sir George Williams" (acum Universitatea Concordia) și ca profesor titular la Universitatea York din Toronto din 1969 până în 1978. Spre sfârșitul anilor '50, o cunoaște pe Aviva Cantor, cu care are o relație, deși rămâne legal căsătorit cu Betty. Din relația cu Aviva, se naște, în 1964, David. Leonard Cohen, cu care a rămas prieten pe viață i-a dedicat lui Layton cartea din 2007, The *Book of Longing*. Layton a fost, de asemenea, admirat de artiști și scriitori foarte diferiți precum Allen Ginsberg sau Bob Dylan.

În 1978, se căsătorește cu Harriet Bernstein, după o relație de circa patru ani, din căsătorie rezultând o fiică, Samantha Clara, născută în 1981. Viața sa amoroasă tumultoasă continuă, Layton o întâlnește pe Anna (Annette) Pottier care-i devine cea de a cincea soție. Aceasta era artist plastic și poetă, și o cunoaște în urma unui schimb de scrisori. Admiratoare necondiționată a poetului, Anna îi ceruse sfaturi pentru propriile sale poezii.

Cuplul se mută la Notre-Dame-de-Grâce, în zona Montreal unde și-a scris memoriile *Waiting For the Messiah* și, cu sprijinul lui Pottier s-a ocupat de publicarea cărților și traducerilor sale. Cei doi se vor despărți însă la jumătatea anilor '90.

În 1981, este nominalizat la Premiul Nobel pentru Literatură, dar câștigătorul din acel an este Gabriel Garcia Marquez, eșec ce îl marchează pe poet.

Printre numeroasele sale premii din carieră a fost *Premiul guvernatorului general pentru un covor roșu pentru soare* în 1959. În 1976, a fost numit ofițer al Ordinului Canadei. El a fost primul non-italian care a primit Premiul Petrarca pentru Poezie.

Este considerat mentorul literar al lui Leonard Cohen. Leonard Cohen a spus odată despre Layton: „L-am învățat cum să se îmbrace, el m-a învățat cum să trăiesc pentru totdeauna".

Poeziile lui Layton, cu ton liric și romantic și cu formă clasică, s-au dezvoltat din poezia descriptivă timpurie în *Here and Now* (1945) și *Now Is the Place* (1948) în expresiile dure și denunțătoare ale urii sale față de burghezie și nedreptățile vieții în *In the Midst of My Fever* (1954) și The Cold Green Element (1955).

Adesea controversat, el credea că poeții ar trebui să „deranjeze și să disconforteze"

https://biblioteca-digitala.ro

cititorii. Ulterior scrierile sale s-au transformat din satira socială în preocuparea pentru condiția umană universală în volumele *A Red Carpet for the Sun* (1959), *The Swinging Flesh* (1961), *Balls for a One-Armed Juggler* (1963), *For My Brother Jesus* (1976), *For My Neighbours in Hell* (1980) și *Europe and Other Bad News* (1981). De asemenea, a publicat volume de proză care conțineau eseuri, povești și scrisori, precum *Engagements* (1972) și *Taking Sides* (1978).

A primit numeroase distincții de-a lungul vieții: Premii: Bursa Fundației Canadiene, 1957; Premiul Consiliului Canadei, 1959, 1963, 1967, 1968, 1973, 1979; Premiul guvernatorului general, 1959; Medalia Universității „Western", Ontario, 1961; Medalia Centenarului, 1967; Francesco Petrarca Premio Letterario Nazionale, Ofițer, Ordinul Canadei, 1976.

A fost primul poet non-italian care a primit Premiul „Petrarca" pentru poezie. Este considerat mentorul literar al lui Leonard Cohen, care a spus odată despre Layton: „L-am învățat cum să se îmbrace, el m-a învățat cum să trăiesc pentru totdeauna".

LAZĂR, Mihai

S-a născut la 8 aprilie 1946, la Vânători-Neamț, fiind al 10 copil din cei 13 frați. Între anii 1953-1960, a învățat la Școala din sat, apoi la Liceul „Ștefan cel Mare" din Târgu Neamț, între 1960-1964, pentru ca mai apoi să continue la Universitatea „Al. I. Cuza", Facultatea de Istorie-Filosofie, între 1964-1969, de unde a fost repartizat la Institutul Pedagogic din Suceava. După înființarea Universității din Suceava, ocupă pe rând diverse funcții în cadrul Facultății de Istorie și Geografie: șef de catedră (1996-2001), prodecan (2001-2004), decan (2004-2011).

Contribuie la reapariția revistei „Codrii Cosminului" serie nouă din 1995. A fost membru al comisiei centrale de organizare a Olimpiadei naționale de istorie din 1990, 1997 și 2010. Din 2003, a fost conferențiar univ. dr. Deși s-a înscris la doctorat în 1973, abia în 1999 reușește finalizarea tezei, cu titlul *Creșterea vitelor în Moldova din secolul al XV-lea pân la mijlocul secolului al XVIII-lea. Dări și taxe*, conductor științific: prof. univ. dr. Ion Toderașcu. Între 1991-1996, a fost membru al Comisiei Naționale Consultative de Istorie din cadrul Ministerului Educației Naționale. În 2000, vede lumina tiparului lucrarea sa de

https://biblioteca-digitala.ro

doctorat *Realităţi fiscale din Ţara Moldovei (dări de cotitate în sfera economiei păstoreşti din secolul al XV-lea şi până la mijlocul secolului al XVIII-lea)*, pentru ca, ulterior să publice *Izvoarele istoriei medievale universale*, în 2003 (coautor cu Florin Pintescu) și *Monografia comunei Vânători-Neamț*, în 2006.

Tot în același an, 2006, primea titlul de Cetățean de onoare al comunei Vânători-Neamț. A publicat peste 200 studii de istorie în reviste de specialitate, participând la peste 85 de conferințe și simpozioane naționale și peste 20 de conferințe internaționale la Budapesta, București, Hotin, Cernăuți, Chișinău sau Augsburg.

De-a lungul carierei sale didactice, a primit numeroase premii și distincții: *Cetățean al Europei,* în 2007, premiu oferit de Liga Culturală pentru Unitatea Românilor de Pretutindeni, *Diploma de onoare* a Senatului Universității din Suceava, în 2008, *Diploma și Trofeul de onoare* al Colegiului Național „Ștefan cel Mare" din Târgu Neamț, în 2011, Medalia de Aur a Universității din Suceava, în 2012.

S-a stins din viață la 4 ianuarie 2018, la vârsta de 71 de ani, după o grea suferință și după o viață închinată istoriei și vieții universitare sucevene.

LĂMĂȘANU, Daniela Iuliana

Procuror, născută la 24 iulie 1972, la Târgu-Neamț. A studiat în perioada 1992-1996, la Facultatea de Drept a Universității de Vest din Timișoara, urmând studiile doctorale în drept la aceeași universitatea între 1997 și 2004.

Între 1994 și 1996, a fost jurist la „Mectrans" SA, apoi, din 1996, cadru universitar la Facultatea de Drept din Timișoara, asistent preparator, 1996 și lector din 2002. Din 1996, este avocat în Baroul Timișoara.

În februarie 2004, avocatul Lămăşanu intră în rândurile magistraţilor şi devine procurer, iar după o scurtă perioadă petrecută la Parchetul de pe lângă Judecătoria Darabani, s-a transferat la Parchetul de pe lângă Judecătoria Suceava (martie 2004 - ianuarie 2005), apoi la Parchetul de pe lângă Tribunalul Suceava (2005 - august 2006), iar din 2006 lucrează la Parchetul de pe lângă Curtea de Apel Suceava, unde, la finele lui 2010, a fost delegată ca procuror general

https://biblioteca-digitala.ro

adjunct, iar din ianuarie 2011 numită pe aceeași funcție. Între 2014 și 2020 a fost procuror general al acestui parchet.

A publicat lucrările: *Elementul material al conținutului generic obiectiv al infracțiunii*, 2006.

Este membru al Asociației Internaționale de Științe Penale de la Paris, și al Asociației Magistraților din România.

LUCANU, Petre

A fost un artist plastic, născut la 13 iunie 1957, la Vânători Neamt. După cursurile școlii primare din satul natal, și cele ale Liceului „Stefan cel Mare" Târgu-Neamț, absolve în 1982 Institutul de Artă Plastică „Ion Andreescu".

Participă cu lucrări la expoziții naționale organizate UAPR. Are și lucrări în colecții particulare din Spania și Franța.

LUCHIAN, Constantin

Născut în 1898, în Răucești, a fost institutor, documentarist, publicist. După absolvirea cursurilor în satul natal, urmează cele ale Școlii Normale de băieți „Gh. Asachi" din Piatra-Neamț. A fost învățător la școlile din Dobreni, Piatra-Neamț și București. A fost revizor școlar în județele Neamț și Târnava Mare, inspector școlar la Inspectoratul Școlar al Regiunii București și inspector general în Ministerul Educației. În perioada cât a fost inspector școlar la Neamț, a fost cofondator al revistei „Apostolul" (noiembrie 1934), a înființat o bibliotecă a învățătorilor și chiar o bancă a cadrelor didactice, ambele cu sediul la Piatra Neamț.

A colaborat la publicațiile: „Avîntul", „Preocupări didactice", și „Târnava Mare". A lăsat în manuscris o lucrare de referință pentru istoria învățământului nemțean, *Locuri, oameni lşi şcoli pe plaiuri nemțene*, publicată abia în 1996.

LUCHIAN, Ion

Medic și om politic, s-a născut la 18 ianuarie 1951, la Orțăști, Drăgănești. Absolvent al Facultății de Medicină Generală a Universității „Gr.T. Popa", din Iași, în 1982, devine medic specialist în 1987 și medic primar în 1992. Specializat în urologie, profesează la Spitalul județean Prahova între

https://biblioteca-digitala.ro

1987 și 2012, fiind și șef al Secției de Urologie între 2004 și 2012.

În perioada 1997 – 2000, a fost director al DSP Prahova. Este membru al Asociaţiei Române de Urologie și al Asociației Europene de Urologie. A fost și președinte al Sindicatului Medicilor între 1993 și 1997. Este membru fondator al Fundaţiei RECIPIO. A participat anual şi bianual la congrese naţionale, europene şi internaţionale medicale.

A fost membru PNL, președinte al organizației județene între 2001 și 2003 și vicepreședinte al acesteia între 2003 și 2012. A fost deputat PNL de Prahova în legislaturile 2000-2004 și 2004-2008 și senator în legislatura 2008-2012. În timpul primului mandate, a fost membru al grupului de prietenie Turcia, Maroc și Japonia.

În cel de-al doilea mandat, a fost secretar al comisiei pentru sănătate și familie din Cameră și membru al grupului parlamentar de prietenie cu Japonia și Egipt.

Președinte al comisiei de sănătate publică din Senat și membru al grupului parlamentar de prietenie cu Malta, Suedia și Regatul Unit. Brevet Medalia Jubiliară, PNL, 2000. Diplomă de excelenţă, CJ Prahova, 2012.

A fost onorat cu numeroase premii și distincții, precum: Ordinul „Meritul Sanitar” în grad de Cavaler, 2004 - acordat de Preşedintele României.

MARINO-MOSCU, Constanţa

S-a născut la Filioara, la 17 aprilie 1875, într-o familie moldovenească. Și-a petrecut copilăria la Pașcani și a terminat conservatorul din Viena. A fost căsătorită cu magistratul Gheorghe Moscu. Deşi foarte dotată, nu va avea o carieră muzicală, fiind deja căsătorită şi mamă a trei copii, dar mulţi ani va da lecţii de pian. Stabilită pentru o perioadă mai lungă la Buzău, cultivă relaţii din ce în ce mai întinse, în special în lumea literară şi muzicală (Nicolae Tonitza, Ştefan Dimitrescu, C. Stere, G. Ibrăileanu, George Topârceanu, Mihail Sadoveanu, Gala Galaction, Eugen Lovinescu sau N.D. Cocea).

Impusă de G. Ibrăileanu în paginile revistei „Viaţa Românească”, unde a şi debutat, publicând, apoi, permanent, în „Sburătorul”, „Adevărul literar şi artistic” şi „Rampa”, se bucură de aprecierea lui E. Lovinescu şi G. Călinescu. Autoare a câtorva cărţi, „Ada Lazu” (1911), „Nataliţa” (1916), „Tulburea” (1922) şi „Făclii în noapte” (1930), Constanţa Marino-Moscu a stimulat interesul lui G. Topîrceanu, Hortensiei Papadat-Bengescu, Otiliei Cazimir şi Luciei Mantu pentru epica sa extrem de valoroasă, estetic vorbind, întrucât se constituie, de fapt, într-un incitant jurnal al unei existenţe traumatizante. Epistolele sale, nepublicate, conţin note, precizări,

https://biblioteca-digitala.ro

mărturii şi comentarii privitoare la itinerariul fizic şi spiritual al prozatoarei, care, în casa din Mănăstirea Văratec, a scris unele dintre cele mai frumoase pagini din literatura română. Aici, în liniște și singurătate, a scris şi trimis confraţilor săi un impresionant număr de epistole ce cuprind, unele dintre ele, autentice pagini de literatură. Relevantă e şi epistola trimisă prozatoarei Sandra Cotovu (1898–1987), una dintre prietenele sale cele mai apropiate şi, în acelaşi timp, confidentă.

Scrisorile către G. Ibrăileanu, G. Topârceanu, Otilia Cazimir, Hortensia Papadat-Bengescu vibrează de pasiunea comunicării şi dau măsura adevărată a talentului său. De numele ei se leagă însă o poveste cu iz romanesc, un caz de istorie literară ceva mai ciudat. În noiembrie 1906, în primul an de apariţie al revistei "Viaţa românească", Constanţa Moscu îi trimite lui G. Ibrăileanu (cu care nu făcuse cunoştinţă, dar cu a cărui soţie, Elena, fusese colegă de şcoală) o scrisoare, solicitându-i sprijinul „într-o chestiune foarte delicată". Îi cerea, nici mai mult nici mai puţin decât, să nu mai publice în revistă romanul lui Mihail Sadoveanu, "Mariana Vidraşcu", din care deja apăruse în numărul din octombrie un prim episod.

Constanța Moscu se regăsește în personajul lui Sadoveanu și constată că textul publicat în revista „Viaţa românească" era o traducere a unui text scris în franceză chiar de către ea, de fapt amintiri din tinerețea ei, pe care le dăduse spre lectură tânărului Sadoveanu, aşadar ar fi fost un plagiat. Jurnalul său, pentru că era un jurnal scris în franceză sub titlul „A travers la vie", conținea amintiri triste din copilăria și adolescența sa.

Lui Sadoveanu i s-a părut interesantă viața acesteia și un posibil subiect de nuvelă. Constanţa Moscu îl acuză de „găteală cu pene străine" şi dă de înţeles că îl va ierta dacă Sadoveanu va fi de acord ca ea să scrie continuarea la episodul publicat în revista literară: „Cine ştie… poate în alt chip, pieptănând adaosurile Dtale şi scoţând o parte din adevăr, ai fi putut publica o nuvelă, nu un roman".

Pentru că Izabela Sadoveanu refuză să o sprijine, autoarea apelează, astfel, la arbitrajul lui G. Ibrăileanu. Rezultatul nu a avantajat nicio tabără, deoarece continuarea prozei „Mariana Vidraşcu" nu va mai fi publicată niciodată. Peste „cazul" Mariana Vidraşcu se va aşterne praful pentru mai mult de o jumătate de veac. Abia în 1960, într-un număr omagial dedicat lui Mihail Sadoveanu, revista „Luceafărul" publică nişte fragmente inedite din acest roman cvasi-necunoscut. Dosarul e redeschis în 1970, deci după moartea scriitorului, când în revista

https://biblioteca-digitala.ro

„Manuscriptum”, sub titlul „Un roman uitat. Mariana Vidraşcu”, se tipăreşte cea mai mare parte a scrierii cu pricina, împreună cu un preambul istorico-literar lămuritor semnat de Perpessicius şi de Corin Grosu.

În ultimul deceniu al vieţii, este directoarea unui azil la Vălenii de Munte, unde predă şi limba franceză. Moare la 20 septembrie 1940, la Bucureşti.

Despre aceasta, Eugen Lovinescu nota: „Copil superior înzestrat, pe care mizeria, nefericirile familiale şi îndeosebi boala îl sensibilizează extrem, Nataliţa vădeşte o maturitate precoce, cam moralizatoare şi prea exaltată”. Din volumul *Tulburarea* (1923) se remarcă nuvela *Moştenirea*, în care banul dezlănţuie în familia lui Costache Marian interese şi pasiuni puternice. Deşi abordează cu predilecţie subiecte duioase, romantice, sentimentale, proza autoarei evită excesul lacrimogen datorită, în primul rând, unui „stil ferm şi mat.

MIHĂILESCU, Ioan

Ioan Mihăilescu, sociolog și profesor univeristar, s-a născut la Agapia, la 24 martie 1949. După terminarea facultății de filozofie a Universității din București, în 1971, rămâne în cadrul facultății, la catedra de sociologie, fiind „adoptat” ca discipol de către profesorul Henri H. Stahl.

A fost secretar ştiinţific la Centrul European UNESCO pentru Ştiinţele Sociale din Viena (1974-1979), prorector (1992-1996) şi apoi rector al Universităţii din Bucureşti (1996-2004), preşedintele Consiliului Naţional de Evaluare Academică şi Acreditare, preşedintele Consiliului de Administraţie al Universităţii din Bucureşti (2004-2006), Presedinte al Consiliului National al Rectorilor, Director al Programului pentru Reforma Învățământului Superior (1996); Președinte al Institutului Social Român, Director al revistei „România Socială”, vicepreședinte al Asociației Internaționale de Sociologie Rurală.

A coordonat proiectele de cercetare comparativă internațională pe teme semnificative ale momentului: „Viitorul colectivităților rurale în societățile industrializate” (1976-1982), „Internaționalizarea în domeniul agriculturii și alimentației” (1977-1979), „Transformarea modelelor familiei în Europa” (1977-1979), „Viitorul familiei în Europa” (1980-1981),

https://biblioteca-digitala.ro

„Situația femeii în societățile rurale ale țărilor europene (1977-1983), „Consecințele modernizării agriculturii" (1987-1992), „Aspecte juridice și administrative ale învățământului superior în Europa" (1994-1998) (Șt. Costea, coord., „Sociologi români", București, Editura Expert, p. 323).

Rapoartele acestor cercetări au fost publicate la edituri din Italia, Austria și Marea Britanie.

A publicat și pot fi studiate: *Sociologia familiei* (1983), *Sociologie* (1985), *Organizarea și conducerea unităților economice* (1988), *Higher Education Reform in Romania* (1994), *Sociologie. Manual pentru clasa a XI*-a (2001/2006) ș.a., dar și cărți tipărite ca unic autor: *Introducere în sociologia juridică* (1992), *Sociologie generală. Concepte fundamentale și studii de caz* (2003).

Lucrarea reprezentativă este „Sociologie generală. Concepte fundamentale și studii de caz" (2003), lucrare în care spune că „Starea generală a României s-a degradat; guvernele care s-au succedat nu au reușit să scoată țara din criză; instituțiile europene ne privesc în mod critic; diferite clasamente ne plasează pe ultimele locuri în Europa la indicatorii pozitivi și pe primele locuri la cei negativi".

În anul 2000, profesorul Ioan Mihailescu a primit „Marea Cruce a Ordinului National pentru Merit", pentru contribuția sa la propășirea educației în România.

Fostul rector al Universităţii Bucureşti şi unul dintre marile nume ale sociologiei româneşti, profesorul doctor Ioan Mihăilescu, a murit în urma unui stop cardio-respirator.

Evoluția sociologiei în România după evenimentele din Decembrie 1989 ar fi cunoscut sincope dacă profesorul Ioan Mihăilescu nu ar fi sprijinit, prin autoritatea sa, înființarea Facultății de Sociologie și Asistență Socială și publicarea fără întrerupere a revistei „Sociologie Românească".

„A slujit cu abnegaţie şi dăruire învăţământul românesc, profesie în care a excelat, facultatea şi Universitatea din Bucureşti. A fost un om generos, apropiat de colegi şi studenţi, pe care i-a ajutat şi îndrumat întotdeauna cu competenţă, prietenie şi căldură".

MOSOR, Dumitru

Născut la 1 octombrie 1961, în satul lui Creangă, după cursurile primare în satul natal, urmează cursurile Liceului de Arta „N.Tonitza" București fiind, între 1986 şi 1995, „ucenic" la Şcoala de pictură murală şi de restaurare a monumentelor de patrimoniu din Bucureşti, obţinându-şi atestatul şi autorizaţia de pictor de la Patriarhia Română. Între 1995 și 2000, urmează cursurile Universității de

https://biblioteca-digitala.ro

artă „G. Enescu” Iasi, fiind licențiat în artă murală.

Din 2000, este membru al Uniunii Artiştilor Plastici din România.

Din 1985, participă la numeroase manifestări artistice la Bucuresti, Cluj, Iași, Timișoara, Slatina, Craiova, Piatra Neamț, Roth – Germania, Padova – Italia, Barbizon, Paris, Lyon, Strasbourg – Franta, Dendermonde, Bruxelles – Belgia, Saint Remy de Provance – Franța. Are expoziții personale de pictură la Iași (1978, 1995), București (1985, 1997, 2006), Târgu-Neamț (1990, 1993, 1997, 2000, 2001) și Piatra-Neamț (2001-2005), dar și la Roth (1997), Dendermonde (2000-2002), Paris (2001), Sainte-Foy des Lyon (2004), Villefranche sur Saone și Salon de Provance, ambele în 2005.

Execută lucrări de pictură și restaurare de mari dimensiuni la mai multe biserici din România- restaurarea catedralei catolice „Sf. Iosif” din Bucureşti, realizarea de noi picturi interioare (fresce) la un număr important de biserici ortodoxe din România, Brebu (Prahova) - restaurare, Pipirig (Neamţ)-frescă, Catedrala Mitropolitană Iaşi-mozaic exterior, Varatec (Neamţ)- frescă, Timişeşti (Neamţ)-frescă, Mărăşeşti (Vrancea)- frescă, Humuleşti (Neamţ)-acrylic sau iconostase la mai multe biserici din România, Germania și Statele Unite.

A obţinut Premiul Bienalei „Lascăr Vorel” pentru pictură în 2003. Operele sale, laice sau religioase, se află în multe colecţii private din România, Franţa, Belgia, Germania, Norvegia, Italia, Canada, Statele Unite. Uleiurile trădează, în ciuda subiectului ales, formaţia de bază a artistului.

MOVILĂ, Gheorghe

Profesorul și poetul Gheorghe Movilă s-a născut în satul Poiana, Brusturi, la 31 august 1937, într-o familie de țărani. După absolvirea școlii în satul natal, a urmat cursurile Școlii elementare de 7 ani și a celei medii din Târgu-Neamț, absolvită în 1955. În 1960, obține licența în litere la Iași, având colegi de grupă la facultate pe Ioan Apetroaie, Mihai Drăgan, Dan Mînucă sau Marin Sorescu. După absolvire și până la pensionare, a fost profesor de limba și literatura română la Liceul din Comănești. A debutat publicistic în 1958, cu proză scurtă în revista „Viața studențească”, iar cu volum în 1972, cu povestiri în volumul *Pe cuvîntul nostru de pionier*, destinate copiilor și tinerilor.

https://biblioteca-digitala.ro

Urmează, în 1975, romanul *Poveste contemporană* ș, în 1982, romanul *Băieții de la apa Moldovei*, socotit de critică scrierea sa cea mai bună.

În 2003, publică monografia *Liceul Comănești la 50 de ani 1953-2003*. Proza sa scurtă a fost publicată și în volumul *Semnul că nu cunoaștem eclipsa* din 1978.

MUNTEANU, Mircea

Profesorul Mircea Munteanu s-a născut la 12 iulie 1913, la Păstrăveni jud. Neamţ, dar primii șase ani i-a petrecut la bunicii din Târgu-Neamț. Urmează școala primară la Războieni, Liceul „Petru Rareş" din Piatra Neamţ şi apoi Liceul „Costache Negruzzi" din Iaşi, unde obţine o bursă prin concurs. După absolvirea liceului, în 1931, se înscrie la Facultatea de Medicină a Universităţii din Iaşi. A făcut cursuri de specializare în igienă şi medicină preventivă (1942), dermato-venerologie (1945) şi balneologie (1947), dând examenele de specialitate la Bucureşti. A dat concurs de medic de circumscripţie CFR şi a lucrat la Policlinica CFR în perioada 1941-1957; a dat concurs de medic secundar la Epitropia Spitalelor „Sf. Spiridon" (1941) şi examen de specialitate în dermatologie, ambele încununate de succes.

Ca profesor, a parcurs toate etapele: asistent (1944), şef de lucrări (1949), lector (1957), conferenţiar (1966) şi profesor (1967). În 1965, a efectuat un stagiu de 6 luni la clinici de dermatologie din RDG (Jena, Berlin, Rostock, Dresda) şi a funcţionat ca profesor timp de 4 ani la Clinica Dermatologică a Facultăţii de Medicină de la Universitatea din Alger (1972-1976), fiind şi şeful Clinicii Dermatologice a Spitalului „Mustapha" din Alger.

Activitatea sa ştiinţifică s-a concretizat în peste 300 lucrări, din care mai mult de 200 publicate, efectuate singur sau în colaborare.

A participat cu studii la: Congresul Naţional German de Dermatologie, din 1981, de la Berlin, Săptămâna Medicală Balcanică, Istanbul (1976) şi Congresul Academiei Europene de Alergologie şi Imunologie Clinică de la Praga (1977).

În 1971, a devenit doctor docent în ştiinţe medicale. A obţinut un certificat de inovator împreună cu farm. Anita Verbuţă, ing. Const. Filipovici şi ing. Didina Hurduc pentru un unguent

https://biblioteca-digitala.ro

antiparazitar, antimicrobian şi fungicid.

A fost colaborator al Grupului Internaţional de cercetare a dermatozelor de contact şi al Grupului Internaţional de cercetare a psoriazisului. A fost membru al Academiei de Ştiinţe Medicale, al Societăţii de Medici şi Naturalişti din Iaşi, al Societăţii Române de Dermatologie, al Uniunii Medicale Balcanice, membru de onoare al Societăţii Germane de Dermatologie (RDG), membru al Academiei Europene de Alergologie şi Imunologie clinică, al altor societăţi ştiinţifice medicale din străinătate. A fost membru al Comitetului Societăţii Române de Dermatologie şi membru al Colegiului Ştiinţific al Revistei „Dermato-Venerologia".

A contribuit la organizarea Congreselor Naţionale de Dermatologie, a Conferinţelor anuale de dermatologie, a unor consfătuiri regionale şi simpozioane.

A primit mai multe distincţii, printre acestea aceea de cadru didactic de onoare al UMF Iaşi, membru de onoare al Societăţii Române de Dermatologie, distincţii militare (Meritul Sanitar clasa a III-a şi a II-a, Crucea Regina Maria clasa a II-a şi Steaua României clasa a V-a, pentru activitatea desfăşurată pe front în cel de-al II-lea război mondial, ca medic de batalion şi regiment), fiind veteran de război.

Date referitoare la activitatea profesorului Munteanu au apărut în cinci publicaţii ale Centrului Internaţional Biografic de la Cambridge. A trecut la cele veșnice în 2002.

MUNTEANU, Nicodim,

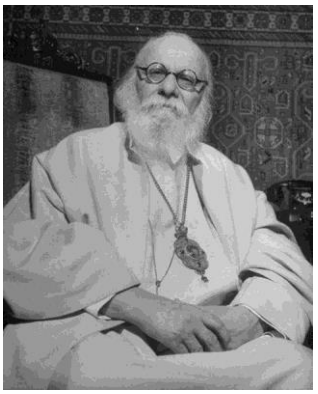

Viitorul Patriarh Nicodim s-a născut în satul Pipirig, la 6 decembrie 1864, cu numele de Nicolae Munteanu.

A intrat la Seminarul Veniamin Costache din Iași în 1882, iar când l-a terminat, în 1890, a devenit ucenicul Mitropolitului Iosif Naniescu, fiind trimis să-și continue studiile la Academia Teologică „Petru Movila" din Kiev, unde va fi coleg cu viitorul Primat al Greciei, Hrisostom al Atenei.

Imediat după terminarea studiilor, în 1894, la 29 de ani, intră în monahism la mănăstirea Neamț, moment în care își schimbă numele de Nicolae în Nicodim. După cinci zile de la tunderea în monahism, este hirotonit ierodiacon.

https://biblioteca-digitala.ro

Întors de la Kiev la Iași, în 1896, e hirotonit preot-ierodiacon, iar în 1900, atinge culmea cea mai înaltă la care putea spera un călugăr de mănăstire, arhimandrit mitrofor.

În 1903, este numit „arhimandrit de scaun" pe lângă Mitropolia Dunării de Jos și i se încredințează conducerea Seminarului teologic din Galați. Aici rămâne până în 1912, când este numit Episcop de Huși, calitate în care, în anul 1917, primește misiunea de a reprezenta Biserica Ortodoxă Română la lucrările Sinodului Bisericii Ortodoxe Ruse, care a hotărât reînființarea Patriarhatului rusesc. Păstorește la Huși până în 1923, anul în care hotărăște să se întoarcă la Mănăstirea Neamț, unde, ca stareț, va da o nouă strălucire mănăstirii. Iată cum descrie scriitorul Mihail Sadoveanu activitatea pe care a desfășurat-o cel care avea să devină Patriarhul Nicodim: „De la Paisie mănăstirea Neamțu nu se mai bucurase de asemenea conducător vrednic. Trecerea părintelui Nicodim pe la Neamțu a însemnat renașterea acestei vechi și frumoase ctitorii".

Datorită operei sale cărturărești, a fost ales membru de onoare al Academiei Române la data de 15 octombrie 1918. Universitatea din Cernăuţi l-a proclamat "doctor honoris causa" în 1920. Pe 23 ianuarie 1935, a fost ales mitropolit al Moldovei, cu sediul la Iaşi, ca urmare a morţii mitropolitului Pimen. În urma morții Patriarhului Miron Cristea, survenită în anul 1939, a fost chemat să ia în primire Locotenența de Patriarh. A refuzat să candideze la Patriarhat, dar la 30 iunie 1939, cu două luni înainte de izbucnirea celui de-al Doilea Război Mondial, Marele Colegiu Electoral Bisericesc l-a ales Patriarh cu aproape unanimitate de voturi, după ce consimțise să-și depună candidatura. Cuvintele rostite de I. P. S. Sa la investitură arată programul său de activitate: „Voi evangheliza poporul, voi vesti legea Domnului cu timp și fără timp, voi creștina mereu poporul și-l voi sfinți, până vor deveni toți, dacă e cu putință, cetățeni destoinici ai Împărăției Cerești și prin aceasta, cetățeni destoinici ai împărăției pământești, ai Patriei".

Cei nouă ani de patriarhat au fost unii dintre cei mai grei din epoca contemporană, şi de aceea, în decurs de doi ani, şi-a dat demisia de trei ori. Astfel, în toamna lui 1940, când la guvernarea țării a venit Antonescu, păstorirea i-a fost pusă la grea încercare de noua conducere a Ministerului cultelor, care a încercat să intervină în treburile Bisericii, încălcând atribuţiile patriarhului şi dându-i de înţeles că, în noile împrejurări, ar fi mai potrivit să se retragă. În aceste condiţii, la 30 septembrie 1940, prin două scrisori adresate regelui Mihai şi generalului Ion Antonescu, vlădica Nicodim, judecându-se aspru, şi-a mărturisit dorinţa de a se retrage la

https://biblioteca-digitala.ro

Mănăstirea Neamţ, aducând ca argumente vârsta înaintată şi starea sănătăţii. Cererea i-a fost respinsă, trimiţându-i-se scrisorile înapoi, fără nici o rezoluţie. O va repeta de două ori, la 29 şi 30 ianuarie 1941, dar cu acelaşi rezultat, încât, neavând de ales, a rămas la locul său, dăruindu-se Bisericii şi neamului. Nicodim a avut un rol benefic în ceea ce priveşte situaţia evreilor, intervenind pe lângă mareşalul Ion Antonescu de a nu-i deporta din Basarabia şi Bucovina în Transnistria.

Presiunile uriaşe la care a fost supus patriarhul i-au agravat boala, în iunie 1946 fiind la un pas de moarte. Epuizat, el îşi înainta demisia regelui, pe 3 octombrie 1947, respinsă, însă, de acesta care scria: „Prezenţa Înalt Prea Sfinţiei Voastre în fruntea Bisericii este de cel mai mare folos, astfel că socotesc că este bine să rămâneţi Patriarhul României pentru binele şi bucuria tuturor“. Bătrânul Nicodim acceptă, dar pentru că starea sa de sănătate se agrava, a fost adus de la Neamţ la Bucureşti.

Din palatul patriarchal, a aflat la sfârşitul lui decembrie 1947, vestea abdicării regelui. Atunci bătrânul patriarh a rostit: „Dacă a plecat el, eu nu mai am nici un rost“.

Nu va mai trece mult timp şi tristul eveniment al morţii patriarhului se va petrece vineri, 27 februarie 1948, la ora 17:45. Lovitura fatală a constituit-o o pneumonie pe care a contactat-o în ultima sa deplasare făcută la Curtea de Argeş, în încercarea disperată de a arăta că este activ. Înmormântarea patriarhului Nicodim a avut loc în data de 4 martie. Doar Patriarhia Ecumenică şi Bisericile Ortodoxă Rusă şi Bulgară şi-au trimis reprezentanţi la eveniment, cel mai înalt în rang fiind trimisul Moscovei, arhiepiscopul de Praga, IPS Elefterie.

A fost înmormântat în partea dreaptă a pronaosului Catedralei Patriarhale, alături de primul patriarh al României, Miron Cristea.

MUSCALU, Vasile

Născut la 23 iulie 1927, la Timișești, a fost un poet care a creat pe înțelesul tuturor, așa cum îl caracterizează critica. După absolvirea a zece clase și a unei școli de meserii, a lucrat ca electrician, miner, la Hidrocentralele de la Bicaz, Lotru, Tismana și la Intreprinderea Minieră Rovinari-Rogojelu. A fost director al Clubului *81 Construcții* și al Clubului Pionerilor din Bicaz, al Clubului Săvinești, bibliotecar și activist sindical la Bicaz și redactor la ziarul „Flacăra” din Piatra Neamț (1945-1952).

A frecventat cenaclurile literare *Slova nouă*, *Calistrat Hogaș* și *Petrodava* din Piatra Neamț, *Crista*l din Târgu-Jiu, *Cărbune și lumina* din Rovinari sau *Păstorel* din Iași. A debutat în 1955

https://biblioteca-digitala.ro

cu poezii în revista „Tânărul scriitor”.

A publicat poezii în volumele editate de Casa Regională a Creației Populare Bacău – *Plaiurile Bistriței*, 1956, 1958; *Din toată inima*, 1959.

Debutul său a fost în 2001 cu poezii pentru copii, *Moșul nins și bun*, republicată în 2007 sub titlul, *Trei Crai de la Răsărit pe Iisus ni L-au vestit*. Au urmat, în 2008, volumele *Satire umoristice, epigram*e; *Carte plină de năzbâtii, cu viețuitoare zgâtii* și *Luceferii apelor vii*.

A colaborat în presă la „Ceahlăul”, „Ghiocelul”, „Luceafărul”, „Luminița”, „Ramuri”, „Șoimii Patriei” și „Transilvania”.

A trecut la cele veșnice la Piatra Neamț, la 21 martie 2011.

NANU, Constantin

Deși datele biografice lipsesc, totuși putem contura din rapoartele consulare, exact ca într-un puzzle, biografia acestui diplomat al cărui fiu, Frederic Nanu, a jucat un rol important în actul de la 23 august 1944.

Constantin Nanu s-a născut la 29 aprilie 1859, la Grumăzești.

Urmează cursurile primare, gimnaziale și liceale la Iași, unde absolvă și Facultatea de Drept, urmând apoi o perfecționare la Paris. La nici 22 de ani, în decembrie 1881, intră în diplomație ca atașat al Legației din Paris. În ciuda faptului că în primii douăzeci de ani a fost atașat, secretar I, secretar II, după 1900 a devenit ministru plenipotențiar în mai multe capitale europene: Atena, Belgrad, Roma, Petersburg și Berlin. În perioada 1906-1909, a fost reprezentantul României în Comisia Dunării și a Prutului.

Prima sa misiune diplomatică a fost la Paris ca atașat al Legației, între 1882 și 1884.

În 1884, este numit secretar II la Legația din Atena până în 1885, când revine la Paris ca secretar II, până în 1889. La Paris i se naște singurul fiu, Frederic Nanu, mama sa fiind Clara Verbeeck, fiica unui bancher belgian, pe care a cunoscut-o la Bruxelles în perioada 1889-1891, pe când era secretar I la Legația de aici. În 1899, este numit consul general la Constantinopol, misiune pe care o va îndeplini până în 1891, când revine la Paris în calitate de prim secretar al Legației, unde va rămâne până în 1902. În 1894, este decorat cu *Legiunea de Onoare* și va îndeplini pentru o scurtă perioadă, în 1895, funcția de prim secretar al Legației din Bruxelles și Haga.

În perioada 1904-1905, a fost ambasador la Belgrad, în 1909, la Roma, iar între 1911 și 1913, la Petersburg. S-a retras în 1928, ultima sa misiune fiind de ambasador la Berlin.

A murit în 1948.

https://biblioteca-digitala.ro

NEHORAI, Michael Zvi

Michael Zvi Nehorai s-a născut în 1931, sub numele de Mihael Tzvi Littman, într-o familie de evrei din Humulești. La vârsta de 10 ani, în vremea regimului antonescian, familia sa a fost deportată din Humulești. Nehorai a emigrat din România cu un vapor de refugiați evrei în cadrul așa-numitei „emigrații ilegale" organizate de organizații sioniste spre Palestina (ilegală, deoarece nu avea aprobarea autorităților mandatare britanice în Palestina, care limitaseră foarte mult cota de imigrare pentru evrei). Ajuns în apropierea coastei Palestinei, vaporul a fost capturat de marina britanica, iar Nehorai și ceilalți refugiați evrei au fost deținuți câteva luni în tabăra de arest de la Atlit.

După eliberarea din arest, Nehorai a fost primit în internatul religios evreiesc „Yakir" din satul Kfar Haroè. După trei ani, el și-a continuat studiile religioase la ieșiva din Kfar Haroè, în cadrul primei promoții a acestei instituții conduse de rabinul Moshe Tzvi Neryá. Apoi el a studiat la ieșiva Merkaz Harav din Ierusalim a discipolilor rabinului Kook. Acolo a obținut autorizația de rabin din mâinile rabinului Itzhak Halevi Herzog. După o dispută cu rabinul Kook, urmează doctoratul la Universitatea Ebraică din Ierusalim în domeniul gândirii lui Maimonide.

A fost profesor de filosofie iudaică la Universitatea Bar Ilan din Ramat Gan şi autor al mai multor eseuri şi studii dintre care amintim: *Kofin oto ad sheyomar rotze ani*, 1997; *Remarks on the Rabbinic Rulings of Rabbi Kook*, 1999; *Righteous Gentiles; Torah and Avodah – the idea and the way*, 1989; *Sin'at Hinam – Mashmautá uhashlahotèha*, 1996.

NICOLAU, Adrian

Profesor universitar doctor inginer, născut la 24 aprilie 1927, la Târgu Neamț. Absolvă în 1945, Facultatea de Drept din București și pe cea de Mecanică a Politehnicii Bucureștene, obținând în 1946 doctoratul în inginerie. Între 1946 și 1971, este cadru didactic la Institutul Politehnic București, pentru ca în perioada 1971-1981 să fie director în Ministerul Comerțului Exterior. În 1990, fondează Camera de Comerț și Industrie România-Elveția, devenind și președinte ale acesteia.

Autor a numeroase articole științifice și fondator al CCI România-Grecia, România-Cehoslovacia-Cehia, România-Spania.

https://biblioteca-digitala.ro

NICOLAU Teodor,

Teodor Nicolau s-a născut la Târgu-Neamț, la 9 februarie 1863. A fost o figură de seamă a geologiei într-o vreme când cercetările petrografice şi mineralogice erau la noi abia la început.

Face cursurile primare la Școala Domnească, apoi la Iași, unde urmează Seminarul „Veniamin Costache” și Facultatea de Științe, având-l profesor pe Gr. Cobălcescu. După terminarea studiilor, în 1889, devine profesor la Brăila şi la Liceul Internat din Iaşi. În 1896, primește o bursă din partea Academiei Române la Universitatea din Leipzig, specializându-se în mineralogie și petrografie. Activitatea sa ştiinţifică a fost puternic influenţată de geologul Gr. Cobălcescu. La început, cercetările sale se refereau la tratarea diferitelor probleme de petrografie, după care s-au restrâns în studii de cristalografie.

Doctor în mineralogie (1899), își continuă studiile la Heidelberg. Se întoarce în țară în 1901, ca profesor și director al Liceului Internat din Iași.

A fost membru de onoare al Societăţii de Mineralogie din Paris, membru în Societatea Ştiinţifică din Iaşi şi al Societăţii ştiinţifice şi literare *Arhiva*.

Dintre lucrările sale amintim: *Asupra minereurilor de mangan dela Şarul Bornei*. 1909, publicat în „Anuarul Institutului Geologie al României", Vol. III, 1909; Chlorit-Sericitschiefer und Phyllit von Delul Cetatzei Neamtz (Rumänien), Wien, 1899; Diabasporphyrit und Variolit von Ortakioi (Rumänien), Wien, 1899; Gneisul de la Rarău, Botoşani, 1905 în "Arhiva", Nr. 4 din Aprilie 1905; Recherches sur les roches avec fer natif de l`île de Disko, Jassy, 1901 în Annales scientifiques de l'Université de Jassy; Sur les couches argileuses traversées par Le Tunnel de Beresti (Roumanie), Jassy, 1909. în "Annales Scientifiques de L'Université de Jassy".

Moare la Bonn, la 28 august 1913, la doar 50 de ani.

OCEANU, Pavel

Paul (I.) Oceanu, medic și profesor universitar de medicină veterinară, s-a născut la 27 iunie 1854, la Topolița. Fiul diaconului Ion Oceanu și al Elenei Oceanu, a urmat cursurile școlii primare la Târgu-Neamț și gimnaziul „Alexandru cel Bun” din Iași.

https://biblioteca-digitala.ro

Urmează, din 1874, studiile de medicină veterinară la Școala Veterinară din București, care a fost închisă în 4 aprilie 1877 din cauza izbucnirii Războiului de Independență. Paul Oceanu a fost trimis în Basarabia pentru combaterea pestei porcine, de unde s-a întors în București în următorul an, pentru a-și continua studiile până la absolvire, în 28 septembrie 1879, când i s-a acordat diploma de medic veterinar. Lucrează ca medic veterinar în județele Fălciu și Vaslui. În 1883, obține o bursă de studii la Toulousse și mai apoi la Școala Națională de Medicină Veterinară din Alfort, Franța. Deși putea să rămână în Franța, a preferat să se întoarcă în țară, în 1885, fiind medic veterinar în județul Ialomița, apoi director al Târgului de Porci din Turnu-Seeverin, iar din 1888, director al abatorului din București. Este ales consilier comunal la București (1912-1913). Din 1888 devine profesor la Școala Superioară de Medicină Veterinară, la disciplinele de chirurgie veterinară (fiind considerat întemeietorul acesteia), anatomie topografică, obstetrică și arta potcovitului.

În 20 mai 1894, a fost primul medic veterinar din România care a efectuat operația de castrare la vacă, iar în 6 iunie 1895, primul din lume care a efectuat operația de castrare la bivoliță.

În 16 ianuarie 1905, la Academia de Științe din Paris, a fost prezentată comunicarea făcută împreună cu chimistul Aurel Babeș, *Efectele fiziologice ale ovariotomiei la capră*. Tehnica a fost repetată cu succes de către profesorul Dechambre la Școala de la Alfort, această confirmare traducându-se prin introducerea operației pe scară largă în Franța și Elveția datorită utilității sale economice.

Contribuția lui Oceanu și Babeș a fost recunoscută și de profesorul Alcide Railliet:

„Suntem fericiți să putem face dreptate colegilor noștri români care au avut meritul de a atrage atenția medicilor veterinari și crescătorilor de animale asupra acestui subiect important”

Inovațiile și studiile sale privind producția de lapte, au fost prezentate inclusiv în celebra revistă franceză *L'Illustration* din februarie 1905.

https://biblioteca-digitala.ro

În perioada 17-23 octombrie 1912, a făcut parte din delegația care a reprezentat România la Primul Congres Internațional de Patologie Comparată desfășurat la Facultatea de Medicină din Paris.

După o prodigioasă activitate profesională și administrativă în slujba comunității s-a stins din viață în urma unei lungi și grele suferințe, la 3 ianuarie 1920, la București.

A publicat numeroase numeroase lucrări precum: *Ovariotomia la Iapă, Vacă, Bivoliță, Scrófa și Cățea*, de P. I. Oceanu, profesor de medicină operatoare și de obstetrică la Școala Superioară de Medicină veterinară. Cu 27 figuri în text. Bucuresci (Inst. de Arte Grafice și editură Minerva, Filip, Moroianu, Popovici și Tălășescu), 1899; *Curs de hipologie*, de D. Medic Veterinar Oceanu, 1900. Bucuresci (Imprimeria Statului); *Epidemiologia febrei aftósă. Măsurile sanitare veterinare. Tratamentul higienic al boalei*, [de] Paul Oceanu, Profesor la Scóla de Medicină veterinară. Bucuresci (Inst. de Arte Grafice Eminescu),1903; *Epidemiologia febrei aftosă*, [de] Paul Oceanu. *Statistica animalelor îmbolnăvite în diferite țări și la noi în țară*, Bucuresci (Inst. de Arte Grafice Eminescu), 1903; *Noțiuni elementare de Poliție Sanitară Veterinară,* [de] Paul Oceanu, Profesor la Școala Veterinară. București (Inst. de Arte grafice Eminescu), 1904; *Les effets physiologiques de l'ovariotomie chez la chèvre*. Par MM P. Oceanu et A. Babes. Comptes rendus hebdomadaires des séances de l'Académie des Sciences (France), Tome CXL:172, Ed. Gautheir-Villars, Paris, 1905; *Considerațiuni generale asupra cărnei vitelor bovine și a bivolului. Calitățile și prețurile cărnei în comerțul de măcelărie la noi în țară*, [de] Paul Oceanu, Profesor Consilier comunal. București (Tip. Speranța), 1912.

OPREA, Marieta C.

Educatoare, poetă și publicist, s-a născut la 10 februarie 1910, la Bălțătești. După absolvirea cursurilor primare în satul natal și Gimnaziul „Regina Maria” din Târgu-Neamț, a urmat cursurile Școlii Normale de Fete din Iași, absolvită în 1929. Își începe activitatea didactică la grădinița de copii a fabricii de zahăr din Ripiceni, Botoșani. În 1931, se mută la Ileanda-Someș, acolo unde fratele mai mare era inginer agronom, și urmează cursurile Academiei de Muzică și Artă din Cluj.

În 1933, debutează editorial cu volumul *Picături de* rouă și publică articole pedagogice în revista „Școala someșeană”. Descoperită de Nicolae Iorga, care îi publică unele dintre poezii, își petrece o bună parte a vieții la

https://biblioteca-digitala.ro

școala de misionari de la Vălenii de Munte. Aici se va ocupa și de corectura lucrărilor editate de Iorga și va edita, în 1939-1940, două volume de poezii, *Toate poeziile lui Nicolae Iorga din anii 1917-1940*. Se pensionează în 1966.

Trece la cele veșnice în iunie 2000, fiind înmormântată în cimitirul satului Tătărani din Prahova.

PANTELIMON, Toader

Dacă la începutul secolului XX în Occident se vorbea de bande de gangsteri care îşi făceau de cap prin oraşe, în Nordul Moldovei, după reprimarea răscoalei de la 1907, autorităţile aveau încă mari probleme cu prinderea haiducilor. Documentele păstrate la Arhivele Piatra Neamț, dar și numeroasele articole din presa vremii conturează portretul haiducului Pantelimon.

Cel mai complet studiu închinat haiducului Pantelimon este cel al lui Mihai Stoian, *Reabilitarea unui haiduc*, publicat în 1968, ba chiar și un film din1983, în regia lui Dan Pița, „Dreptate în lanțuri". Dar de unde legenda și reputația, pentru că Pantelimon nu era singurul haiduc care dădea de lucru jandarmeriei? Putea să rămână unul dintre sutele de infractori ai epocii, anonim, dacă toate isprăvile sale nu ar fi fost popularizate de presă. Da, haiducul Pantelimon a fost și o afacere de presă, iar N.D. Cocea de la ziarul de stânga *Dimineața* l-a făcut celebru.

Acesta anunță în presă că se duce în nordul Moldovei să îl găsească și să îi ia un interviu. Sfida astfel autoritățile care nu reușeau să îl captureze, deși se pusese un premiu pentru orice informație care ar fi dus la arestarea lui. Povestea a stârnit reacția celorlalte gazete – „Universul", „Epoca", „Viitorul" – ceea ce a amplificat mult efectul. Subiectul nu a lipsit practic nicio zi din paginile gazetelor. Pantelimon a ajuns rapid o celebritate datorită știrilor, o parte dintre ele fanteziste, zvonuri false, trimise de N.D. Cocea. Pentru unii era un erou, ultimul haiduc, pentru alții un bandit sângeros. Istoria s-a derulat între ficțiune și realitate, între minciună multă și adevăr puțin.

Pentru Cocea și Constantin Mile, Pantelimon era un exemplu viu al „luptei de clasă", al „țărănimii care se ridica cu arma în mână împotriva exploatării moșierilor și arendașilor". Din prima întâlnire a lui Cocea cu Pantelimon, acesta descoperă nu imaginea unui erou, ci imaginea unui om simplu, un țăran, care prin haine și fizionomie, „emană toată tristețea, toată deznădejdea țăranului alungat, prigonit, jefuit, împilat, fără speranța unei soarte mai bune, decât în fugă sau în revoltă. Ghemuit lângă trunchiul unui copac, pare obosit și sfârșit. Dacă n-ar fi pușca cu două țevi – iar nu un Manlicher, cum susțineau autoritățile – culcată la picioarele

https://biblioteca-digitala.ro

lui, nimic n-ar spune că în fața mea stătea banditul temut, care de trei luni de zile poartă pe urmele lui corpuri întregi de soldați și de jandarmi. Vorbește într-un glas încet, cu glas tărăgănat și ostenit".

Haiducul Toader Pantelimon a Dumitroaiei, fiul ajutorului de primar şi, ulterior, perceptorului Dumitrache Pantelimon şi al Catincăi din Răuceşti, avea, în iulie 1914, când începea cea mai spectaculoasă urmărire a sa, patruzeci şi unu de ani (s-a născut în 22 ianuarie 1870), opt condamnări definitive, dintre care cinci executate, o mulţime de amante, inclusiv o văduvă din Boroaia, doi fraţi, Ioan – mai mare, dispărut de multă vreme de acasă, şi Neculai, un flăcău de vreo nouăsprezece ani, care locuia cu mama sa, o femeie de şaizeci de ani, inteligentă, „şireată şi rafinată", care le râdea în nas autorităţilor şi jandarmilor care îi tot călcau pragul. Conform documentelor din dosarul său de la Tribunalul Judeţean Neamţ (unde a fost judecat în 1913), avea două clase primare şi era de meserie lemnar. A ales haiducia, așa cum îi mărturisea ziaristului N. D. Cocea, după ce a fost acuzat de un furt de vite, o faptă pe care nu o făcuse. Cum nu s-a putut prezenta la proces pentru că citația nu a ajuns la el, a fost condamnat la un an și jumătate de închisoare. Îi declara lui N. D. Cocea că, pus în fața închisorii, „alege codrul, considerând că decât temniță, mai bine moartea". O caracteristică a lui Pantelimon era că îi ataca pe cei cu dare de mână. „Din puşca sa nu a plecat niciun glonţ omorâtor, iar cei spre care a îndreptat-o se supuneau de îndată". Printre păgubiţi s-au aflat negustori, cârciumari români sau evrei, un poliţist, un preot, administratori şi antreprenori de păduri. „Toţi aceştia, la vederea puştii ce întinsesem spre dânşii, pe dată ce le-am spus cine sunt nu mi-au opus nici cea mai mică împotrivire şi mi-au lăsat banii şi obiectele de preţ ce aveau la dânşii" este mărturia haiducului în procesul de la Botoşani, primul pe care l-a avut după ce a fost prins.

Ziarele „Dimineaţa" (unde activa scriitorul N. D. Cocea), „Universul", „Adevărul" sau chiar revista umoristică „Veselia" prezentau faptele haiducului şi luau în derâdere pățaniile jandarmilor şi poterilor care nu reușeau să pună mâna pe el.

În vara lui 1911, N. D. Cocea reușea primul interviu cu Pantelimon, găsindu-l pe acesta dând peste nas autorităților, jandarmilor, penibilului comandant Coroiu, soldaților Regimentului 15 și ai Batalionului 2, conduși de procurorul Floareș și căpitanul de jandarmi Sandu Chiriac, care nu reușeau să-l prindă. Premiul pus pe capul său de către Prefectura Neamț a crescut de la 500 de lei la 3000 de lei în câteva luni, fiind trimiși (pe lângă forțele existente) și 30 de agenți speciali ai Siguranței de la București.

https://biblioteca-digitala.ro

Datorită cetaşilor lui Toader Pantelimon, călătoriile se făceau „cu frică. Toţi călătorii care merg în trăsuri, precum şi ţăranii care parcurg calea pe jos sunt îngroziţi şi, la fiecare răspântie, aşteaptă apariţia lui Pantelimon. Comercianţii călătoresc înarmaţi". Cocea dă exemplul arendaşului moşiei Grumăzeşti, Leon Tarcauanu, care venise, în 31 iulie, la Piatra Neamţ, înarmat până în dinţi, ca şi vizitiul şi pădurarul care îl însoţeau, dar şi „în condiţiile astea, a făcut drumul până la Piatra tot cu frică (…). Frica e contagioasă. Ea a început să bântuie şi prin oraş, căci se lansase zvonul că autorităţile ar fi primit scrisori de la Pantelimon, prin care înştiinţează că vine, pentru câtva timp, şi la Piatra".

Ziarul „Universul" povestește o altă ispravă de-a lui Pantelimon, și anume cum a reușit să scape de poteră la Bozieni. „Pe când străbătea satul, apar deodată jandarmii. Pe drum trecea şi un bătrân cu o căruţă cu doi boi plină de strujeni, iar Pantelimon aruncă puşca şi geanta în car, îl împinge pe moşneag în şanţ şi porneşte agale în faţa boilor trăgându-i de funie.

După ce-au trecut jandarmii, Pantelimon se întoarce, îl ridică pe bătrân din şanţ, îl scutură şi-i dă 20 de lei, mulţumindu-i". Un alt ziar ce relata faptele sale prin intermediul unui corespondent din zonă era „Opinia", ce apărea la Iași. Titlurile din paginile acestui ziar erau sugestive: „Isprăvile lui Pantelimon"; „Pantelimon la mănăstiri", „Deghizamentul banditului"; „O scenă interesantă: Pantelimon în restaurantul gării Paşcani"; „Urmărirea".

În august 1911, se înteţiseră urmăririle, iar cercul poterilor se strângea în jurul lui Pantelimon. În 21 august 1911, sesizat de guardul Câmpeanu Bouleţ că Pantelimon s-ar afla în pădurea Coroiu, de lângă Răuceşti, autoritățile au organizat un impresionant cerc de poteri, cu o mie de oameni, cerc care s-a tot strâns ca un năvod, dar fără să-l poată captura pe haiduc, despre care s-a zvonit, imediat şi contradictoriu, că ar fi fost văzut îndreptându-se ba spre pădurea Chitele, ba în Poiana. În coliba părăsită de Pantelimon s-au găsit arma şi cartuşiera haiducului.

Interogat din nou, Neculai, fratele lui Pantelimon, a strâns din umeri. La fel au procedat şi fraţii Dumitru şi Gheorghe ai lui Toader Luca, din Răuceşti, pe care autorităţile i-au ademenit cu sume mari de bani. Ţăranii adunaţi în poteri râdeau pe seama incapacităţii autorităţilor, iar căpitanul Neculai Chiriac şi inspectorul Popovici, după ce i-a demobilizat, au rămas, peste noapte, la Mitocul lui Bălan, ultimele poteri rămânând cele din Hangu, care au fost demobilizate a doua zi, dar nu înainte de a se rechiziţiona toate armele din zonă. Înfrânte şi ironizate, autorităţile s-au năpustit asupra presupusele gazde ale lui Toader Pantelimon,

https://biblioteca-digitala.ro

începând cu Vasile al Catrinei, din Timişeşti, pe care îl presupunea drept apropiat al haiducului însuşi şeful secţiei de jandarmi din localitate.

În după-amiaza zilei de 28 august 1911, Pantelimon ospăta în fâneţele de lângă Răuceşti împreună cu consătenii lui, Teodor Gheorghe Ghiba, Gheorghe Vasile Cozma şi Gheorghe Vasile Alexandru, care avea să-l vândă autorităţilor. Numai că haiducul, cu formidabilele lui instincte, s-a făcut nevăzut la ora 2, după miezul nopţii, cu puţin timp înainte de sosirea jandarmilor, îndreptându-se spre mănăstirea Neamţ, unde s-a întâlnit cu călugărul Atanasie, apoi spre stâna de lângă stânca Hălăuca, de pe muntele Rusu. La stână se aflau doi ciobani şi zece ţărani, care veniseră să-şi aleagă oile și care s-au întins la pământ, după ce haiducul a tras un foc de pistol în aer. Când au sosit la stână şi jandarmii, ei nu au mai găsit decât sumanul cel vechi al lui Pantelimon, pe care haiducul îl abandonase, suman pe care l-au depus la primăria din Vânători. Primarul din Vânători, ambiţios, a plecat imediat împreună cu doi agenţi îmbrăcaţi ţărăneşte spre munţii Stânişoarei, bănuindu-se că spre judeţul Suceava s-a abătut Pantelimon.

Haiducul a fost descoperit într-o colibă între Crăcăoani şi Hangu, dar a scăpat de poteră la Mitocul Bălan. A plecat spre Tecuci, cu intenţia să treacă apoi în Basarabia, dar cel mai apropiat tovarăş al său, Iov, a fost arestat şi se spune că acesta l-ar fi trădat. Pantelimon a fost prins apoi pe lângă Focşani, înconjurat de jandarmi într-o casă. La închisoare au venit mulţi oameni să-i aducă bani, mâncare, ziare şi ţigări.

În procesul desfășurat în anul 1912 la Tribunalul Botoşani, haiducul a fost apărat de ziaristul N.D. Cocea. Păgubiţii n-au avut o atitudine prea ostilă, iar în faţa unei săli arhipline, verdictul a fost unanim: achitare. Haiducul a fost reţinut în arest şi a urmat un nou proces, cu alte capete de acuzare, la Piatra-Neamţ. Din cauza condiţiilor grele de detenţie şi pentru că judecata se tergiversa, în august 1913 Pantelimon a evadat împreună cu tovarăşii săi și un gardian.

A plecat spre munţi dorind să ajungă în Bucovina, dar a fost prins dincolo de Borca, într-o colibă părăsită. „A fost surprins în somn, în timp ce-şi usca hainele ude. Lume multă a venit să însoţească drumul său dinspre Borca spre Piatra şi au fost multe dovezile de simpatie”.

La procesul nou intentat la Piatra-Neamţ, lucrurile au fost din nou tergiversate, în condiţiile în care părţile civile nici nu s-au prezentat. Avocatul N. Calmuschi a adus în atenţia juriului vremurile haiducilor de odinioară, arătând că, spre deosebire de alți haiduci, Pantelimon, „n-a omorât nici-odată”.

https://biblioteca-digitala.ro

Pantelimon a fost declarat nevinovat la 7 octombrie 1914 (între anii 1900-1914 va fi condamnat în total la 10 ani, 10 luni şi 20 de zile închisoare). A venit la București în 1914, iar C. Mille i-a oferit un post de portar la ziar pe Sărindar unde „Dimineața” și „Adevărul” își aveau sediul. Nu s-a putut adapta vieții de oraș și s-a întors acasă, în 1915, în Răuceşti, căsătorindu-se în 1916 cu Maria, o fată de 22 de ani. Şi-a făcut gospodărie nouă, muncind cu ardoare, parcă pentru a recupera anii pierduţi, pentru a arăta că-şi ţine cuvântul dat. A dus o viață pașnică, deranjat din când în când de câte un gazetar curios care dorea să-i audă povestea.

Faima lui a scăzut după război, dar nu l-a părăsit complet niciodată. A murit de cancer în patul lui, la 30 mai 1929, şi a fost înmormântat cu trei preoţi, aşa cum a cerut.

PAPUC, Dan I.

Matematician, născut la 6 februarie 1930 la Pipirig, este fiul învățătorilor Ioan Papuc și a Mariei (născută Creangă) din satul Dolhești, comuna Pipirig.

Primii ani ai copilăriei i-a petrecut la Pipirig, iar din 1936 întreaga familie se va muta la Humulești, unde tatăl său era directorul școlii. După cursurile primare la Școala din Humulești urmează Liceul „Petru Rareș” Piatra Neamț ((1940-1941) și Liceul Internat „C. Negruzzi”, Iaşi (1941-1946, 1947-1948), iar între 1946-1947, Liceul „Papiu Ilarian”, Târgu Mureş. Se inscrie la Facultatea de Matematică -Fizică a Univertistății „Al. I. Cuza” din Iași, absolvită în 1953 ca șef de promoție.

În anul 1957, obține titlul de Doctor în matematică, sub conducerea științifică a Profesorului univ. dr. Octav Mayer, devenind ulterior primul matematician care a prezentat, în 1962, la Facultatea de Matematică și Mecanică Iași, primul curs de Topologie Algebrică, apoi un curs de Geometrie Diferențială Globală a Varietăților Diferențiale. După 1990 a fost profesor invitat la Universitățile Mulhouse (1990-1991) și Quebec (1994). A fost membru al Comisiei de Matematică din cadrul Ministerului Român al Educației.

Din 1966 se mută la Timișoara, unde își dedică restul timpului carierei didactice, fiind decanul Facultății de Științe ale Naturii la începuturile ei (1968-1972), iar apoi, șef al catedrei de geometrie din cadrul Secției de

https://biblioteca-digitala.ro

Matematică. Urmând tradiția școlii ieșene, pune bazele Bibliotecii de Matematică a Universitătii și se ocupă, în paralel, de editarea revistei „Analele Universității din Timișoara”, Seria Matematică si Informatică.

Opera sa științifică conține numeroase articole și cărți de referință în domeniul geometriei diferențiale și a topologiei algebrice, iar în anul 2003 primește premiul „Gh. Țiteica” al Academiei Române pentru una din cărțile sale de referință – *Universul matematic al civilizației umane* precum și premiul pentru întreaga sa operă științifică.

Publică studii în reviste științifice din țară: „Anale Științifice UAIC”, „Studii și cercetări -științe matematice, „Analele UVT, „Rev. Roumaine de math. Pure et appli, „Bull. Math de la Soc. Math de Roum, „Periodica Mathematica Hungarica, „Rivista Matematica di Parma”, iar dintre lucrările sale amintim: *Geometrie analitică şi diferenţială*, I, II (1969, în colab.); *Lecţii de geometrie diferenţială, I, II*, (1978, 1979); *Lecţii de geometrie*, (1968, în colab.); *Elemente de geometrie diferenţială globală,* (1973, în colab.); *Geometrie diferenţială*, (1982); *Universul matematic al civilizaţiei umane,* (2003).

S-a stins din viață la 8 iulie 2016, la Timișoara, fiind îngropat în cimitirul bisericii din Pipirig.

PETRARU, Gheorghe

Născut la 10 noiembrie 1957, în Vânători, a urmat cursurile Seminarului Teologic de la Mănăstirea Neamţ, absolvite în 1977, și pe cele ale Institutului Teologic de Grad Universitar din Bucureşti, absolvite în 1982. În 1999, susține doctoratul în teologie la Facultatea de Teologie a Universităţii din Bucureşti.

În 1996, obține o Bursă „Tempus” la Universitatea Catolică din Louvain, Louvain-la-Neuve, Belgia. În 2005, urmează un curs de limba germană la Institutul pentru Bisericile Orientale din Regensburg, Germania

Din 1991 devine cadru universitar la Facultatea de Teologie Ortodoxă din cadrul Universității „Al. I. Cuza”, Iaşi, urcând treptele didactice (lector în 1991, conferențiar în 2003 și profesor universitar din 2007).

Susține cursuri în străinătate, la Universitatea Catolică din Louvain-La Neuve, Belgia, în 2002 și 2007.

https://biblioteca-digitala.ro

Între 1985 și 1991 a fost redactor la revista Mitropoliei Moldovei şi Sucevei. A fost secretar ştiinţific (1993-1995) și cancelar ştiinţific (2004-2007) al Facultăţii de Teologie Ortodoxă din Iaşi.

Este membru al Societăţii Europene pentru Studiul Ştiinţei şi Teologiei (ESSSAT) din 2000, și al Asociaţiei Internaţionale pentru Studii Misiologice (IAMS) din 2007 și Vicepreşedinte al Central and Eastern European Association for Mission Studies (CEEAMS) din 2008.

Este membru al colectivelor de redacție a revistelor „Analele Ştiinţifice ale Universităţii «Al.I.Cuza» Iaşi", „Teologie", „European Journal of Science and Theology" și „Acta Missiologiae. Journal for reflection on missiological issues and mission practice in Central and Eastern Europe".

A publicat numeroase articole și studii în reviste de specialitate din țară și străinătate, susținând prelegeri la conferințe și simpozioane de la Cluj, Iași, Constanța, Tg. Mureș, Târgoviște, Suceava, București, Sibiu, Louvain la Neuve, Belgia, Tesalonic, Stavanger-Norvegia, Lyon, Nijmegen, Olanda, Moscova, Budapesta, Paris, Edinburgh-Angila, Utrecht-Olanda. Dintre volumele semnate de acesta, enumerăm: *Ortodoxie şi prozelitism* (2000); *Lumea, creaţia lui Dumnezeu. Perspective biblice, teologico-patristice şi ştiinţifice* (2002), *Teologie Fundamentală şi Misionară. Ecumenism* (2006), *Mergând învăţaţi toate popoarele…O istorie a misiunii creştine* (2012).

A fost membru în proiecte de cercetare CNSIS sau cu finanțare externă.

Este, din 1984, preot în parohia „Sfântul Nicolae" din satul Ciurchi, Iaşi.

În 1998, a primit titlul de Iconom stavrofor, distincție acordată de I.P.S. Daniel, Mitropolitul Moldovei şi Bucovinei.

PETRARU, Ion,

Pe jumătate intraţi în legendă şi pe jumătate în istorie, haiducii au fost personaje care au aprins imaginaţia populară, născând poveşti şi cântece cu care au crescut generaţii întregi de străbuni de-ai noştri. La începutul secolului al XIX-lea, bandele înarmate din Moldova își făceau de cap și pe fondul ocupației militare ruse de după 1806. După revoluția de la 1821, situația nu prea se schimbase în ciuda unor măsuri drastice luate de unii boieri pentru limitarea fenomenului. După venirea pe tron, în 1834, Mihail Sturdza a luat o serie de măsuri dure, pentru a limita și eradica acest fenomen. În acest sens, ispravnicii erau direct răspunzători pentru tâlhăriile din ținuturile pe care le

https://biblioteca-digitala.ro

administrau, fiind organizate și numeroase poteri.

Ion Petrarul, haiducul din prima jumătate a secolului al XIX-lea, a fost transformat de memoria populară, iar puținele documente și numeroasele legende din jurul său l-au transformat într-un haiduc darnic cu poporul și crud cu cei care îl asupreau.

Ion Pietrarul era originar din ținutul Neamţului, dar părerile asupra satului său natal diferă: fie este satul Bălţăteşti, fie Vânători Neamţ. Într-o legendă publicată în 1897, este amintit oraşul Târgu-Neamţ, iar Radu Rosetti află dintr-un document al rechizitoriului că era din Vânătorii Neamţului, fiu al lui Iftimie şi Safta Pietraru.

Despre Ion Pietrarul sursele scrise apar în a doua jumătate a secolului al XIX -lea, după moartea sa. Între cei care fac referire la faptele haiducului au fost Alecu Russo, Vasile Alecsandri, Alexandru Asachi, Mihail Kogălniceanu, Vladimir Ghica, Radu Rosetti sau Wilhelm de Kotzebue.

Documentele vremii păstrează și prima faptă „de arme": a furat o pereche de boi de la un sătean. O povestire populară publicată în perioada interbelică de Radu Rosetti aminteşte despre prădarea „Hanului lui Pătulă" din Târgu-Neamţ, han al unui proprietar evreu, iar Alexandru Asachi, în „Poveşti şi legende", aminteşte despre jefuirea unor orândari evrei (arendau „orânda" cârciumăritului în satele din Moldova) de către „haidăii" conduşi de Ion Pietrarul. A devenit cunoscut repede pentru faptele sale, fiind sprijin pentru nevoiaşi, cărora le dădea bani sau porumb din hambarul boierului, bani pentru vite la văduve, bani pentru schituri sărace iar pentru acestea oamenii îl protejau împotriva poterilor. În scurt timp și-a format o bandă din 40 de oameni, printre care și Gavril Buzatu, un ţigan fugit din robie, Vasile Mutu, un țăran căruia un boier îi tăiase limba pentru că se împotrivise abuzurilor. Pentru faptele sale oamenii i-au închinat și cântece. O astfel de baladă, publicată de Alecsandri sună astfel: „Cine trece-n lunca mare? /Ion Petreanul călare/ Cu cealmaua despre soare/ Cât o roată de car mare,/ Cu trei rânduri de pistoale /Şi-un baltag legat de şale".

Autoritățile au luat măsuri împotriva acestuia, iar în luptele cu căpitanul Belibou, conducătorul poterii din ținutul Neamţului, au fost prinşi trei dintre oamenii lui Pietraru şi duşi la Iaşi pentru spânzurătoare. Printre cei prinşi s-a aflat şi Gavril Buzatu, colosul ţigan, care a acceptat să fie călău pentru a scăpa de spânzurătoare.

După prinderea unora dintre tovarășii săi, s-a spus că, a încercat să scape, considerându-se vinovat pentru iminenta moarte a tovarășilor, apelând la Elena Cantacuzino, cea care stăpânea moșiile de la Bălţăteşti şi Hangu și care avea influență la Domnitor.

https://biblioteca-digitala.ro

Este prins însă într-o crâșmă pe Cracăul-Negru împreună cu ibovnica sa, de către prefectul (ispravnicul) Bodescu, după un document al vremii, sau la Movileni, în Ţara de Jos, de o poteră condusă de căpitanul Dodescu, conform unei alte surse. Cert este că a fost condamnat la spânzurătoare, aşa cum o arată un document al hătmăniei din iunie 1836, publicat de Radu Rosetti.

Mitropolitul l-a scăpat de ștreang, iar un document al „Logofeţiei Mari a Dreptăţii" din 21 iunie 1836 anunţă însă faptul că pedeapsa cu moartea a fost comutată în zece ani de „groapa ocnei". Totuși, ca urmare a intervenției mitropolitului Veniamin Costache, este eliberat și intră în slujba acestuia. Se spune că mitropolitul ar fi spus: „Am să-l călugăresc şi are să se stângă în liniște și în îndurarea Domnului… Acesta-i un om rătăcit.

Kotzbue e de părere că doar șase luni a stat Pietraru în slujba mitropolitului, fugind apoi peste Dunăre. Sursele care prezintă această perioadă sunt diferite și contradictorii. Contradictorii sunt și sursele ce relatează prinderea sa. Unii, precum istoricul Gheorghe Ungureanu, afirmă că a fost prins la Grințieș, iar Alexandru Asachi şi Radu Rosetti vorbesc despre o luptă cu un egumen grec ce luptase în trupele eteriste. Asupra morții sale părerile sunt unanime: a fost spânzurat la Frumoasa, lângă Iaşi, pe movila Saranda, de către Gavril Buzatu, ţiganul care-i fusese tovarăş. „Albina românească" din anul 1839 scria despre evenimentul cu mare răsunet în lumea moldavă a acelor vremuri. Wilhelm de Kotzebue scria, la 1850, că n-a mai fost alt mare căpitan de bandă după Pietraru.

Haiducii nu au dispărut, spre sfârșitul secolului al XIX-lea celebru fiind Ion Florea, iar în prima parte a secolului al XX-lea, Pantelimon Toader, Frații Baltă sau Gheorghe Coroiu.

PLOSCARU, Nelu-Cristian

Profesor universitar, istoric, s-a născut la 8 decembrie 1969, la Bălțătești. În 1988, absolvă Liceul „Petru-Rareș" din Piatra, apoi urmează cursurile Facultății de Istorie a Universității „Al. I. Cuza", absolvite în 1995, apoi cursuri de Studii Aprofundate în istorie, iar în 2006, obține doctoratul in istorie.

Este conferenţiar universitar doctor al Facultăţii de Istorie a Universităţii „Alexandru Ioan Cuza" din Iaşi, specialist în domeniul istoriei moderne, cu preocupări în ceea ce priveşte istoria culturală, politică şi socială

https://biblioteca-digitala.ro

a Principatelor Române în contextul tranziţiei la modernitate.

Participă la numeroase conferințe naționale și internaționale la Iași, Târgu-Mureș, București, Praga, Madrid, Mainz (Germania), Trieste sau Granada, Spania. Publică articole și studii de istorie în reviste de specialitate precum: „Memoria Antiquitatis, Xenopoliana, „AŞUI, History", „Social History Review", „Studies and materials of modern history", „Revista istorică" sau „Transylvanian Review".

Principalele lucrări publicate: *Originile „Partidei naţionale" din Principatele Române: sub semnul „politicii boiereşti": (1771-1828),* Iași, 2013; *Retorica politică modernă în spaţiul românesc: origini şi forme de manifestare (secolele XVII-XIX),* Iași, 2013 (coautor); *Elitele puterii-puterea elitelor în spaţiul românesc:(secolele XV-XX),* Iași 2018 (coautor) și *Social and administrative elite in the Romania space (15th-19th centuries)*, Konstanz, 2021(coautor).

Este membru fondator al Institutului de cercetări socio-umane „C.Ș. Nicolaescu-Plopșor" al Academiei Române.

În 2015, a obșinut Premiul „Nicolae Iorga" al Academiei Române, pentru cartea *Originile „partidei naţionale" din Principatele Române, I, Sub semnul „politicii boiereşti" (1774-1828)*. A susținut cursuri la Univeristatea din Zagreb în 2015, iar în perioada 2015-2017, a fost director de proiect de cercetare CNCS-UEFISCDI: *Elitele şi puterea. Conspiraţii boiereşti în Moldova în secolul al XVII.*

POPA, Damian Ion

Sculptor, s-a născut, în 1965, la Târgu- Neamţ. Studiază sculptura la Academia de Arte „George Enescu" din Iași, absolvită în 1990. Domeniile principale de creaţie sunt: sculptură, fotografie, video, icoane pe lemn. Are expoziții personale la Iași (1998, 2001 și 2007), Stord, Norvegia (2016), Bergen, Norvegia (2017) și Piatra Neamț (2018) și de grup la Iași (1994, 1997, 1998, 2000, 2008, 2009, 2011, 2016), Piatra Neamț (1997, 2008, 2017), Arad (1998), Bacău (1995, 1998, 2001), București (2001), Negrești-Oaș (2014, 2017), Chișinău (1992), Toulouse, Franţa (1997) și Dendermonde, Belgia (2000).

Este membru Uniunii Artistilor Plastici (din 1996) și membru al Fundației „Axart" (din 1999) și al "Liter Art XXI" (din

https://biblioteca-digitala.ro

2000). De-a lungul carierei, a obținut premii la Tabăra de la Slănic-Moldova (Premiul III, 1987), la Tabăra de la Pârâul Rece (Premiul II, 1988) și Premiul pentru sculptură al Salonului Anual al UAP, Iaşi, în 1998.

Lucrările sale, unele într-o viziune epurată, sunt concepute în forme şi volume ce au ca punct de pornire teme de inspiraţie biblică (Întoarcerea fiului risipitor) sau mitologică (Zeiţa, Ofrandă), mai curând pretexte pentru a da frâu liber imaginaţiei. Îmbină mai multe materiale pentru a-şi exprima mai pregnant gândul (piatră, metal, stuf, ceramică). A excelat și în artă publică: 1987, Casa Memorială „Ion Creangă", Humulești, Ion Creangă (bust); 1997, Târgu - Neamţ, Casa Memorială „Veronica Micle", Bust al Veronicăi Micle, bronz.

POPA, Natalia

Pedagog și publicist, s-a născut la 30 iulie 1928, la Crăcăul Negru, Crăcăoani. A urmat cursurile primare în comuna natală și, între 1942-1950, Școala Normală de Fete din Piatra Neamț.

Între 1950-1951, urmează cursurile Facultății de Filologie a Universității București și pe cele ale Institutului Pedagogic „A.I. Hertzen" din Leningrad (1951-1955). Întoarsă în țară, urcă treptele carierei didactice universitare până la cea de conferențiar în cadrul Universității din Cluj, Facultatea de Istorie-Filosofie, catedra de pedagogie-psihologie.

Domeniile sale de activitate au vizat pedagogia, sociologia și psihologia. Dintre lucrările sale amintim: *Educarea comportării*, 1967; *Drumul vârstei noastre*, 1969; *Probleme sociologice ale tineretului*, 1972; *Ergonomia, aplicații și perspective*, 1974 sau *Prelegeri de pedagogie*, 1975. A colaborat la revistele, „Forum", „Natura" și „Revista de pedagogie".

POPA, Nicolae

„Mi-am dat seama că numai păstrând tradiția putem dovedi că am existat ca popor!"

Nicolae Popa s-a născut la data de 13 august 1919, în satul Târpești din comuna Petricani, într-o familie plină de har. Între anii 1934-1938, urmează *"Școala de cântăreți bisericești*" din orașul Piatra Neamț, unde director era preotul Constantin

https://biblioteca-digitala.ro

Matasă (arheolog amator – fondatorul Muzeului de Istorie din Piatra Neamț), cel care probabil îl va inspira mai târziu. De mic copil, a învățat să confecționeze măști de Anul Nou, iar cu timpul, a început să sculpteze în lemn și gresie, iar în 1937, face primele sondaje arheologice în satul natal.

Se înscrie voluntar în armată și, în urma unei răni, în august 1944, este lăsat la vatră. A fost urmărit de către Securitate, a fost și întemnițat între 1952-1957, din cauză că a fost membru al P.N.Ț. și că a susținut rezistența anticomunistă.

Între anii 1961-1965 se realizează primele săpături arheologice de amploare în satul Târpești, perioadă în care are loc și debutul lui Neculai Popa ca sculptor naiv. Din anul 1972, grupurile de turiști străini încep să viziteze casa creatorului din Târpești, admirând lucrările sale și obiectele tradiționale adunate în cadrul colecțiilor muzeului organizat de el în localitate. Primul muzeu a funcționat din 1964 până în 1976, în vechea clădire de serviciu a învățătorului satului, pe care Nicolae Popa a reparat-o și reamenajat-o pentru a putea adăposti colecția sa de obiecte. În anul 1976, este inaugurată o nouă clădire a colecțiilor muzeului.

Începând cu această perioada va participa la numeroase expoziții personale, de grup, zonale și naționale, concursuri de artă naivă și festivaluri de folclor, din țară și străinătate.

Despre această preocupare a sa declara: „Din tinerețe mi-au plăcut datinile și obiceiurile strămoșești. De aceea am făcut muzeul. Mi-am dat seama că numai păstrând tradiția putem dovedi că am existat ca popor. Și Iorga spunea că o națiune care nu-și păstrează istoria poate să dispară! Regret că tinerilor le e rușine cu portul nostru tradițional. Port național mai frumos ca în România nu există nicăieri. Și Apostolul Pavel îi povățuia pe credincioși să păstreze ce este bun. Ai noștri însă, în loc să țină ce-am avut noi, tezaur și bogății, se leapădă de ele. Tinerii au început să îmbrățișeze ce vine din străinătate. În schimb, străinii apreciază mai mult decât noi ce avem noi aici“.

Din anul 1972, încep să vină primele grupuri de turiști străini care vor să viziteze casa creatorului din Târpești, lucrările sale și obiectele tradiționale adunate în cadrul colecțiilor muzeului organizat de el în localitate (acest lucru se datorează și unor documentare difuzate în afara țării, documentare ce vizau activitatea meșterului).

Meșterul Nicolae Popa este, la ora actuală, mai cunoscut în afara granițelor României decât în țară, iar lucrări ale sale au fost expuse în mari orașe ale lumii. Meșterul Nicolae Popa a murit la 20 octombrie 2010, la venerabila vârstă de 91 de ani.

https://biblioteca-digitala.ro

De-a lungul vieții sale a primit mai multe premii, dintre care amintim: premiul special al U.A.P., în 1967, *Meritul Cultural* clasa I, în 1968 și Premiul I la expoziția republicană de artă populară, precum și o mențiune de onoare la Trienala Internațională de Artă Naivă de la Bratislava, ambele în 1969. În 1974, a câștigat Medalia de aur la expoziția republicană, iar în 1982, a primit *Crucea de Onoare* a Societății Franco-Britanice.

Lucrările publicate în timpul vieții sunt culegeri de obiceiuri și tradiții populare: *Cartea vieții mele - roman autobiografic - în versuri* (1996); *Lumea satului - datini și obiceiuri pierdute*; *Târpeștii de altădată* (1998); *Din lumea văzută și nevăzută - cugetări, întâmplări și snoave - în proză* (2002) și *De la lume adunate - altfel de întâmplări, povestiri, glume și strigături - în versuri* (2006).

POPA, Nicolae N.

Profesor, publicist și traducator, s-a născut la 7 septembrie 1952 la Târpești. După absolvirea gimnaziului în satul natal, urmează cursurile Liceului „Ștefan cel Mare” din Târgu-Neamț și pe cele ale Facultății de istorie-filosofie a Universității din București, promoția 1978. Între 1982 și 1998 este muzeograf-custode la Muzeul memorial „Ion Creangă” din Humulești.

Debutează în 1985, în „Tribuna României”. Publică eseuri, studii critice și traduceri din Elena Văcărescu, Martha Bibescu, Emil Cioran, Mircea Eliade și Margueritte Vessereu în revistele „Ateneu”, „Asachi”, „Catedra”, „Acțiunea”, „Fântâna Blanduziei”, „Literatură și artă”. În anii '90 urmează stagii de studii în Franța și Belgia. Este membru al Asociației „Francois Mauriac”.

Dintre lucrările sale enumerăm: *Creangă sau arta fericirii,* 1993; *Eternul feminin de la Humulești la Paris*, 1995; *L'expression du bonheur chez Martha Bibescu*, 1997 sau *Povestea unei mari iubiri. Eminescu-Veronica Micle*, 1998.

POPEI, Ioan

S-a născut la 15 iulie 1954, la Agapia. După absolvirea cursurilor gimnaziale în comuna natală, urmează cele liceale la Liceul „Ștefan cel Mare” Târgu-Neamț. A fost metodist la Centrul de Creație Populară Neamț.

Debutul artistic a avut loc în 1975, la Piatra Neamț, iar prima expoziție personală a fost în 1985, în aceeași localitate.

Din 1987 participă la toate saloanele anuale, județene și municipale, organizate de cenaclul „Aurel Băeșu”. Până în 1989, a pictat doar peisaje și flori, devenind (după 1990) un specialist în pictura icoanelor și din acel an și membru

https://biblioteca-digitala.ro

al Asociației artiștilor plastici profesioniști – Neamț. Anul 1989, îi aduce „Marele premiu pentru pictură” de la Botoșani și Premiul I pentru portret la Concursul „A. Verona”. Aceste premii l-au încurajat să participe cu operele sale și peste hotare, expunând, în 1991, în King’s Linn, Anglia, iar în 1992 în Bayonne, Franța.

După anul 2000, renunță la a mai picta icoane, trecând la peisaje, naturi statice sau chiar nuduri. Expune la Piatra Neamț, Târgu-Neamț, Târgu-Mureș, Iași, București, dar și peste hotare la Bayonne, Rotterdam, Den Hag, Melbourne, Viena, Munchen, Londra sau Bratislava.

Despre creaţia sa, Maestrul aprecia: „Cred că a rezultat un portret expresiv, sobru, lucru subliniat şi de editori, în care se pare că am sesizat nuanţele şi caracterul personajului. E o caracteristică a pictorilor răsăriteni această capacitate de a zugravi, dincolo de chip, sufletul. Şi eu cred că, măcar în parte, am reuşit. Şi spun asta, pentru că toţi suntem perfectibili, nu perfecţi”, în timp ce Lucian Strochi aprecia că, „plecând de la câteva engrame și dezvoltări fractalice, (îndeosebi crucea), Ioan Popei găsește rezolvări inteligente, suprafețele picturale cresc, autorul tinde spre monocromii, dovedind o deplină stăpânire a mijloacelor de expresie”.

POPESCU-VĂNĂTORI, Gheorghe

S-a născut în 1878, la Bălțătești. Își începe studiile în satul natal, apoi urmează gimnaziul la Târgu-Neamț și Școala normală „Vasile Lupu” din Iași, fiind crescut și educat în spiritul școlii haretiene. După terminarea studiilor revine în zona natală ca învățător la Ghindăoani, iar mai apoi, pentru douăzeci de ani, la școlile primare „Chiriac Nicolau” din Vânători-Neamț și Școala nr. 1 din Târgu Neamț. Aici înființează Banca Populară „Ștefan cel Mare” și Cooperativa „Plăieșul”.

Înființează, împreună cu profesorul Ioan Bârliba și învățătoarea Emilia Teodoriu, „Comitetul pentru ridicarea Monumentului eroilor din Vânători-Neamț, căzuți în războiul de independență”. Este unul dintre cei 32 de învățători din Neamț care participă la luptele din Primul Război Mondial, fiind distins cu medalia *Cavaler al Coroanei României* și avansat în grad.

Descoperit de dr. C. Angelescu ca învățător de excepție, în 1923, a fost luat să lucreze ca

https://biblioteca-digitala.ro

inspector general în Ministerul Instrucțiunii Publice, aducându-și contribuția la dezvoltarea învățământului primar din postura de director și inspector general.

Publicist și autor de manuale școlare, în colaborare cu Mihail Sadoveanu și Simion Mehedinți, a scris și publicat mai multe lucrări de culegeri de folclor. Este autorul *Monografiei comunei Vânători-Neamț* (1907), pentru care a primit drept recompensă o călească cu doi cai și al culegerii *Cuza-Vodă, istorisiri pentru popor*, scrisă în colaborare cu Leon Mrejeriu și Simion T. Kirileanu.

Colaborează la revistele „Almanahul învățătorilor și învățătoarelor", Calendarul revistei de limbă, literatură și artă „Doina", „Calendarul gospodarilor săteni", „Ion Creangă", „Șezătoarea".

A fost membru al P.N.L. și deputat în timpul guvernării liberale.

Din cauza persecuțiilor comuniste, se mută, în 1947, la București, (după ce casa îi va fi ocupată de Securitate - actuala clădire a Cubului Copiilor din Tîrgu Neamț), unde a încetat din viață în 1959, la vârsta de 83 de ani. Soția sa, învățătoarea Elena Popescu, a încetat din viață la 104 ani.

POSESCU, Ion

Funcționar și om politic, născut la 28 aprilie 1858, la Târgu Neamţ, fiind cel mai mare dintre cei trei copii ai preotului Ioan Posa.

Primele clase le urmează la Şcoală Primară de Băieţi nr. 1 din Târgu- Neamţ după absolvirea căreia este trimis de părinţi să urmeze Seminarul de la Socola – Iaşi. Schimbarea numelui de familie din Posa în Posescu s-a petrecut în perioada când urma Seminarul Ortodox de la Socola - Iaşi, pentru a fi deosebit de un văr, care avea acelaşi nume şi prenume Ion Posa, care v-a ajunge mai târziu preot în oraşul Iaşi. Decesul timpuriu al tatălui, l-a determinat ca după absolvirea Seminarului de la Socola - Iaşi să se angajeze ca funcţionar la C. F. R. în anul 1880, avansând până la funcţia de subinspector la C. F. R. Bucureşti, unde se stabileşte cu serviciul. În 1896 este ales preşedintele „Cercului Impiegaţilor C. F. R.". din Bucureşti.

În 1897 este destituit din CFR acuzat că ar fi instigat muncitorii ceferiști la grevă, însă continuă lupta editând prima publicație a feroviarilor din România sub numele de „Calea ferată" (1897-1899).În anul 1898, Ion Posescu a publicat lucrarea *Chestiunea funcţionarilor căilor ferate ale statului*, socotită de critica de specialitate „cea mai documentată lucrare, în descrierea situaţiei sociale de la C. F. R. Prieten cu Ion Luca Caragiale, i-a oferit acestuia subiecte pentru numeroase schițe publicate de Caragiale având ca temă CFR.

https://biblioteca-digitala.ro

Părăsind CFR-ul se specializează în viticultură în Franța, în 1901, fiind reprezentantul viticultorii din România la Congresul Internaţional al viticultorilor desfăşurat la Lyon. În 1906 pune bazele Asociaţiei Regională a Viticultorilor din Argeş şi Muscel „Sfântul Ştefan“, redactând din 1907 revista lunară „Podgoreanul“, apărută până în 1912.

În 1911, devine membru al Ordinului „Coroana României“ cu grad de cavaler. În 1915 împreună cu Ion Mihalache înființează Cooperativa Viticolă „Cârcinovul“, pentru ca meritele sale în domeniu să fie răsplătite în 1918 prin alegerea ca preşedinte al Camerei de Comerţ Argeş. Imediat după război intră în politică, lider al Partidului Averescan este ales în anul 1921, primar al oraşului Piteşti, iar în anul 1926 devine deputat în parlamentul României din partea aceluiaşi partid. Fosta Asociaţie Regională a Viticultorilor din Argeş și Muscel „Sf. Ștefan“ se v-a transforma în anul 1923 în „Sindicatul viticultorilor din Argeş și Muscel, la conducerea căruia este ales Ion Posescu ca preşedinte.

Pentru că era chiabur, a avut de suferit după 1944, fapt ce ia grăbit sfârșitul la 1 martie 1951, la aproape 93 de ani, fiind înmormântat pe aleea principală în cripta familiei din cimitirul „Sf. Gheorghe“ de la Piteşti.

POSTOLICĂ, Vasile

Vasile Postolică s-a născut pe 15 februarie 1955, la Păstrăveni.

După absolvirea gimnaziului în satul natal, urmează cursurile Liceului „Petru Rareș” din Piatra Neamț, absolvite în 1974, apoi cursurile Facultății de Matematică/Informatică ale Universității „Al. I. Cuza” din Iași, absolvite în 1980. În 1987, își ia doctoratul în Științe matematice la aceaași universitate.

După absolvirea facultății este repartizat profesor de matematică la Colegiul „Gh. Asachi” din Piatra Neamț, unde va profesa până în 1991, când devine metodist al Casei Corpului Didactic Neamţ. Din 1994, devine conferențiar apoi profesor, din 1996, în cadrul Facultății de Științe și Litere a Universității „Vasile Alecsandri” din Bacău.

Autor a peste 200 de articole publicate în reviste de specialitate din țară și străinătate, susține la conferințe naționale și internaționale.

https://biblioteca-digitala.ro

Este membru titular al Academiei Oamenilor de Știință din România, Societății Române de Matematică, The American Mathematical Society, The Society for Industrial and Applied Mathematics (Philadelphia, PA,USA), The Association of European Operational Research Societies (EURO – EURO Working Group Multicriteria Decision Aiding (EWG – MCDA)),The International Society for Optical Engineering (U.S.A.), M C D M – Society (Univ.of Georgia, U.S.A.),The Planetary Society, Pasadena, CA, GAMM - The International Association of Applied Mathematics and Mechanics, Germany, EMS – The European Mathematical Society, Finland,The International Association of Mathematical Physics, The International Federation of NonlinearAnalysts.

Referent de specialitate la reviste științifice din Germania, România, SUA, Marea Britanie, Taiwan etc. A reprezentat România la reuniuni ştiinţifice internaţionale din Belgia (1998, 2002), Bulgaria (2003), Cehia (2009), Danemarca (2004), Estonia (2006), Finlanda (2011), Franța (1992, 2004), Germania (1993, 1994, 1995, 2000, 2008, 2016), Italia (1996, 1998, 2000, 2001, 2003, 2004), Olanda (2008), Polonia (1997, 2007, 2009, 2012), Spania (1996, 1997, 2016), Suedia (2005), Elveția (2007, 2017).

A primit numeroase disctincții și premii: Primirea diplomei și a Medaliei jubiliare din partea Societăţii de Ştiinte Matematice din România (1995), The American Medal of Honor (2003).

În 2005, a primit titlul de „Cetăţean de Onoare” al municipiului Piatra Neamţ.

A fost inclus în celebra carte Who’s Who in Science and Engineering (1998 și 1999) și în „ 2000 Outstanding Intellectuals of The 20 th Century” sau în „The Dictionary of International Biography”, ambele 2000, The Tenth Edition of The International Directory of Distinguished Leadership (2000), „500 Leaders of Science”(2003).

POTRIVITU BOCĂNEȚ, George-Cristian,

George-Cristian Potrivitu Bocăneț s-a născut în Humulești, în 1991. A absolvit Colegiului Național „Ștefan cel Mare” din

https://biblioteca-digitala.ro

Târgu-Neamț, urmând cursurile Academiei Tehnice Militare din București unde a fost șef de promoție.

A fost acceptat, în 2014, la un program internațional de dublu masterat în științe și tehnologii spațiale, „Space Master", coordonat de Universitatea Tehnică Lulea din Suedia. Programul i-a oferit șansa să studiez în Germania și în Suedia, dincolo de Cercul Polar de Nord, în lumea aurorelor boreale și a taigalei europene. A urmat apoi programul de masterat, obținând a doua diplomă în tehnici spațiale și instrumentație satelitară la Universitatea Paul Sabatier din Toulouse, Franța.

Din martie 2016, lucrează la Agenția Spațială Japoneză JAXA, unde desfășoară cercetarea pentru teza de masterat în domeniul propulsoarelor magnetoplasma-dinamice.

În present, își face doctoratul la Nanyang Technological University din Singapore (NTU), ca bursier al Institutului Național al Educației de acolo, și face cercetări despre propulsoarele electrice cu plasmă de mică putere, folosite în domeniul spațial. „Sunt aproape 100% un produs al şcolii româneşti şi al societăţii româneşti, traversând împreună anii tranziției ('90) şi ai redresării (primul deceniu al noului mileniu), terminându-mi studiile de licență în inginerie aerospațială la Bucureşti, în 2014. Am reuşit ca până la vârsta de 26 de ani să studiez, locuiesc şi să muncesc în şapte țări din Europa şi Asia, urmărind cu ardoare visurile copilăriei. Ultima escală, care va fi şi cea mai lungă de până acum, este în Singapore, unde mi-am început de curând doctoratul în fizica plasmei şi propulsie electrică spațială, domenii în care am activat în ultimii 4 ani, la Nanyang Technological University. Totul a început la grădinița din centrul Humuleştiului şi cu devotamentul unei educatoare minune. A urmat periplul prin băncile şcolii din acelaşi Humuleşti, îndrumat de o învățătoare cu har şi de profesori care ne-au oferit mie şi colegilor tot ce aveau mai bun de dat! Liceul l-am urmat în Tg. Neamţ, un mic oraş din iubita mea Moldovă. Multă teorie, puţin experiment.

Însă nu cred că asta a fost sau este principala problemă a sistemului nostru educaţional. Teoria este ca o pastilă, cel mai important lucru fiind dozarea ei după nevoile „pacientului". Cu alte cuvinte, impactul unui învățământ pur teoretic este diferit de la elev la elev, putând da naştere la extreme (performanță maximă-eșec catastrofic) şi o foarte subțire pătură de mijloc. Învățatul pe de rost este crucial în primii ani de şcoală, este sarcina cea mai simplă pe care un creier sănătos o poate face şi trebuie să o facă".

Munca de cercetare l-a purtat prin şapte țări numai în ultimii şase ani, în centre de

https://biblioteca-digitala.ro

cercetare importante din domeniul spațial și nu se va opri aici. Îi e dor de România, unde vine o dată pe an, dar acasă pentru George-Cristian Potrivitu este întreaga Planetă, declarând că: „Nu am fost un copil excepțional, dar am muncit mult”.

A fost distins cu Premiul Internațional de Excelență DEMOS-TN-2015 pentru educație.

PRECUPANU, Dan

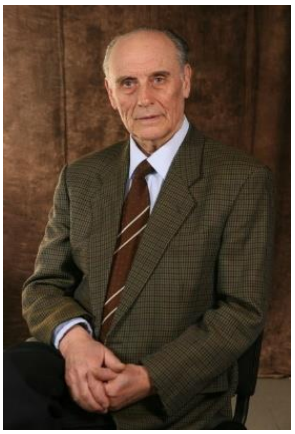

Dan Precupanu, profesor universitar doctor inginer, s-a născut la 22 iunie 1938, în Păstrăveni. După cursurile primare la școala din comuna natală și liceul la Târgu-Neamț, urmează Facultății de Construcții din cadrul Universității „Gh. Asachi”, absolvită în 1960.

Între 1960-1964, a fost inginer proiectant la IPROMET, după care, din 1964, îmbrățișează cariera universitară, devenind, în 1974, profesor universitar doctor inginer. A publicat peste 20 de cărți și 158 de articole științifice publicate în reviste de specialitate în România, Franța sau Belgia. A fost conducător de doctorat, membru în comisia de doctorat la École Nationale des Ponts et Chaussees de Paris 2001, expert şi verificator de proiecte, membru în comisiile ministerului de acordare a calităţii de expert şi de verificator de proiecte, (pentru exigenţele A1,A2, A3,A8 A10 A11, MLPAT) membru în Comisia Academiei Române de Stabilitate a Construcţiilor.

A efectuat peste 100 de expertize tehnice la construcțiile afectate de seismul din 1977. În 1989, obține premiul Academiei Române pentru monografia *Construcţii Metalice Pretensionate* (în colaborare cu acad. Dan Mateescu).

A fost visiting profesor la universităţile din Paris, Lyon, Montpellier, Milano, Atena, Nottingham, Scheffild, Colege d”Oxford. Din 2006, a devenit membru al Academiei de Ştiinţe Tehnice. În 2010, primește Diplomă de Excelenţă acordată de Univ.”Gh. Asachi” Iaşi la aniversarea a 50 de ani de la absolvire (2010) iar în 2018, Diplomă de Excelenţă acordată de Fac. Construcţii din Iaşi la împlinirea vârstei de 80 de ani.

A fost numit membru de Onoare al Comunităţii Academice conferit de Universitatea „Gh:Asachi” din Iaşi pentru activitate. A primit Medalia

https://biblioteca-digitala.ro

Aniversară -20 de ani de la înfiinţarea ASTR (2017) și Diploma de Excelenţă conferită de Arhiepiscopia Iaşilor pentru activitatea desfăşurată ca specialist (2017).

PRECUPANU, Teodor

Teodor Precupanu, s-a născut la Păstrăveni, la 2 septembrie 1941. Urmează cursurile primare și gimnaziale în comuna natală și liceul la Târgu-Neamț (1954-1957). În 1962, absolvă Facultatea de Matematică a Universității „AL. I. Cuza” din Iași.

Este doctor în matematică din 1971 (cu teza *Octogonalitate în spaţii local convexe*) şi colaborator al marelui matematician francez prof. Kirzitring de la Universitatea Clemont-Ferara.

În perioada 1962-2010, este profesor la aceeași facultate. A fost prodecan al Facultății de Matematică (1986-1990), director al Institutului de Matematică „Octav Mayer” (1986-1990), decan al Facultății de Matematică (1992-2000) și prorector al Universității „AL. I. Cuza” (2000-2004).

Între 2003-2009, este cercetător în cadrul institutului de matematică de pe lângă Academia Română, filiala Iași. A fost conducător de doctorat din 1990 și profesor visitor la Universitățile din Freiburg (1988), Pau (1994), „Blaise Pascal” din Clermant-Ferrand (1994, 1996), Limoges (1999), Bretagne Occidentale, Brest (2000, 2002) și Lille (2002).

A fost director și membru a mai multor proiecte de cercetare cu finanțare din partea CNCSIS, Ministerul Educației din România.

Domeniile sale de cercetare au vizat: clase speciale de spații topologice liniare; analiza convexă și proprietățile dualității în optimizarea dimensională infinită; cea mai bună teorie a aproximării; ortogonalitatea în spații liniare.

A fost distins cu titlul de Doctor Honoris Causa of "Ovidius" University, Constanţa, 2006 și Profesor Emerit al Universității "Al. I. Cuza" Iași, 2008. A fost membru în Consiliul Național de Cercetare Universitară (2003-2006); președinte al Comitetului de matematică și științe ale naturii (2003-2006), membru al aceluiași comitet (2001-2006) și membru al Consiliul Național de Acreditare Academică, Comisia de Matematică și Științe ale Naturii (1996-2005).

A participat la numeroase conferințe și congrese de matematică din țară și străinătate,

https://biblioteca-digitala.ro

fiind autorul a peste 60 de lucrări, articole și monografii. Prestigiul ştiinţific i-a adus lui Teodor Precupanu nominalizarea în Editorial Board a revistei „Journal of Convex Analysis", alături de profesorii R. J. B. Wets (SUA), C. Castaign (Franţa), G. Buttazzo (Italia) şi în comitetul redacţional al cunoscutei reviste „Analele Ştiinţifice ale Universităţii "Al. I. Cuza" din Iaşi", seria Matematică, al cărei redactor responsabil este din 1991.

Teodor Precupanu este un distins profesor al universităţii ieşene, iar de „la el au învăţat analiza matematică şi analiza funcţională multe generaţii de studenţi, pentru care a redactat, singur sau împreună cu alţi colegi, cursuri de referintă".

RĂSCĂNESCU, Gheorghe

S-a născut în Crăcăoani, la 30 ianuarie 1900, într-o familie cu 10 copii. Urmează școala primară din satul natal (1907-1911), după care face șase clase la liceul "Petru Rareș" din Piatra Neamț (1912-1918). Nu-și continuă studiile datorită dificultăților financiare și a faptului că guvernul român tocmai legalizase intrarea la școlile militare având numai 6 clase de liceu. Astfel, între anii 1920-1922 urmează Școala Militară de Ofițeri de Infanterie din Sibiu, absolvind-o cu grad de sublocotenent de infanterie. În 28 decembrie 1924, se căsătorește la Piatra Neamț cu Maria Iosub, iar pe 26 ianuarie 1926, se naște Magda Maria Răşcănescu. Nu au mai avut alți copii.

În 1926, avea să fie avansat locotenent, iar în 1935, căpitan. În 1940, primește comanda Batalionului I al regimentului 15 Dorobanți, fiind ridicat la gradul de maior și primește *Ordinul „Coroana României"* în gradul de Cavaler (8 iunie 1940). Ultimul grad obținut este cel de colonel, în 1945. Participă atât la campania din Răsărit, cât și la cea din Vest. În ambele este remarcat drept soldat excepțional, fiind propus (și primind pentru luptele din Răsărit) pentru decorare. Între numeroasele sale realizări, cele mai cunoscute sunt: ieșirea din încercuirea de la Cotul Donului, intrarea în Odesa, cucerirea prin încercuire a satului Pavlovka, cucerirea satului Frumoasa (jud. Harghita) etc. Maiorul Gheorghe Răscănescu a fost comandantul Batalionului 1 în Regimentul 15 Infanterie (Dorobanți) din cadrul Diviziei 6 Infanterie. El a acționat pe frontul germano-sovietic, aflându-se în compoziția Grupului de Armate "Don". Batalionul condus de el a fost singurul din componența grupului de divizii conduse de către generalul Mihail Lascăr care a scăpat din încercuirea de către armata sovietică în timpul Bătăliei de la Stalingrad, marșăluind, vreme de 3 nopți și o zi, o distanță de peste 140 km până să ajungă în

https://biblioteca-digitala.ro

dispozitivul aliat. Ca unelte de orientare a avut la dispoziție o busolă Bezard și un binoclu IOR. De la 26 noiembrie și până la 3 decembrie 1942, batalionul lui Răscănescu a luptat împotriva Corpului 8 Cavalerie al Armatei Sovietice, împiedicând capturarea aerodromului vital al armatei germane de la Oblivkavia, gest eroic pentru care, la 4 decembrie 1942, a fost decorat cu Ordinul militar german "Crucea de cavaler a Crucii de Fier", fiind unul dintre cei 18 militari români care au primit acest înalt ordin german și singurul ofițer străin cu gradul cel mai mic (maior) alături de maiorul Ioan Pelaghiță, care au primit această decorație germană.

De asemenea, a fost decorat cu *Ordinul Mihai Viteazul clasa a III-a* (prin Decretul regal nr. DR905/31 martie 1943) și avansat la gradul de locotenent-colonel.

A fost mutat apoi la Regimentul Motorizat 3 Vânători de Munte din cadrul Diviziei 1 Blindate. În cursul ofensivei sovietice din perioada 20-23 august 1944, el a comandat un detașament din cadrul aceluiași regiment care s-a luptat cu forțele Armatei Roșii pe linia Pașcani-Roman, pentru a apăra calea ferată ce lega cele două orașe.

Pe 23 august 1944, locotenent-colonelul Gheorghe Răscănescu a executat ordinul Regelui, formând din voluntari Detașamentul Motomecanizat român (cu următorul efectiv: 25 ofițeri, 34 subofițeri, 2 mecanici, 657 trupă) care a tăiat drum prin pădure, trecând cu tancurile Carpații și căzând în spatele liniilor de apărare germane, împiedicând astfel consolidarea trupelor germane pe Carpați, fapt pentru care a fost propus pentru cea mai mare decorație sovietică. Pentru o scurtă perioadă (în 1945) este directorul Arsenalului Moto-mecanizat Lăculețe, unde are în subordine peste 800 de muncitori. Reușește să reorganizeze Arsenalul și să-l facă profitabil. După demiterea sa, Arsenalul a falimentat.

La 26 iulie 1958, este arestat la orele 5 dimineața și ținut în anchetă până la sfârșitul lui februarie 1959. Este condamnat de un tribunal militar din Ploiești la 10 ani de muncă silnică și 10 ani de degradare civică, 900 de lei cheltuieli de judecată și confiscarea averii personale (sentința nr. 493/09.05.1959) pentru crime de uneltire contra ordinii sociale prin agitație. Este grațiat la 15 noiembrie 1960 (decretul Marii Adunări Naționale 406/1960), fără însă a primi pensia de militar de carieră. Este repus în dreptul de pensie printr-o decizie a Ministerului Armatei din 11.11.1964. Având probleme de sănătate cauzate de numeroasele lupte la care a participat, moare din pricina unui infarct mio-cardic la Ploiești, în data de 3.06.1967.

https://biblioteca-digitala.ro

În 1996, este declarat cetățean de onoare al comunei Crăcăoani.

RĂSCĂNESCU, Mircea

Cercetător, născut la 19 octombrie 1941, la Bălțătești, a urmat cursurile școlii generale în localitatea natală, apoi Liceul „Petru Rareş" din Piatra Neamţ, absolvit în 1959. În perioada 1959-1964, a urmat cursurile Facultăţii de Agricultură din cadrul Institutului Agronomic „Ion Ionescu de la Brad" din Iaşi.

După absolvire, a fost repartizat la Staţiunea de Cercetare și Dezvoltare Agricolă Secuieni Neamţ, unde a activat în perioada 1964-1981 în cadrul laboratorului de Protecţia Plantelor. În perioada mai 1972 - decembrie 1981, a îndeplinit funcţia de Secretar ştiinţific al Staţiunii de Cercetare-Dezvoltare Agricolă Secuieni. Cercetările sale au vizat combaterea bolilor produse de agenți patogeni la cultura grâului, orzului, cartofului şi sfeclei de zahăr.

În 1975, susține doctoratul cu tema „Contribuţii la studiul biologiei,ecologiei şi combaterea ciupercii Pleuospora cetae Björling C. Phoma cetae (ord) Frank care participă la putregaiul inimii sfeclei de zahăr". Din 1981 și până în 2001, a lucrat la Staţiunea de Cercetare şi Producţie pentru Cultura Sfeclei de Zahăr din Roman, ocupând funcţia de Director până în martie 2001. A parcurs toate gradele ştiinţifice (de la cercetător ştiințific și până la cercetător ştiințific gr.I), a participat la stagii de formare în Franța, Germania, Danemarca și Ungaria și a publicat peste 85 de lucrări ştiinţifice în revistele de specialitate în domeniul protecţiei plantelor. A fost coautor la șase volume omagiale, (aniversare) ce cuprind lucrări ştiinţifice ale Staţiunii de Cercetări Agricole Secuieni şi Roman.

Pentru activitatea depusă, colectivele din care a făcut parte au fost distinse cu Ordinul Muncii clasa a-III-a (în februarie 1974) şi Meritul ştiinţific clasa a-III-a (în 1984) dar şi cu numeroase diplome şi medalii.

În perioada martie 2001-martie 2005, a ocupat funcţia de Director general al Direcţiei pentru Agricultură şi Dezvoltare Rurală a judeţului Neamţ.

S-a pensionat în luna martie 2005, iar în aprilie 2017 a plecat dintre noi.

RĂVĂRUȚ, Mihai

S-a născut la Grumăzești, pe 11 octombrie 1907, într-o familie cu origini brașovene. Face clasele primare și gimnaziul la Tîrgu Neamț, studii întrerupte din cauza războiului și continuate cu Liceul „Petru Rareș" din Piatra Neamț, absolvit în 1927. Chemat de orginile familiei sale, este învățător în satul Fîtâna din județul Brașov,

https://biblioteca-digitala.ro

și după stagiul militar la Slatina, se înscrie, în 1929, la Facultatea de Științe a universității ieșene.

Fascinat de cursurile lui Ion Borcea, termină în 1933 secția de științele naturii rămânând în cadrul facultății ca asistent. În 1934, este trimis la specializare la Cluj, la școala lui Alex. Borza.

Din 1936 începe să publice note florisitice despre flora muntelui Ceahlău, iar în 1938 publică prima sa lucrare despre flora zonei orașului Iași, pentru ca lucrarea sa de doctorat din 1940 să-l confirme ca un botanist de excepției. Între 1949 și 1952, este decan al Facultății de Biologie, iar din 1952 este transferat la Institutul agronomic din Iași, unde va preda până la pensie. Aici obține titlul de profesor universitar, în 1957, devenind astfel decan (1957-1962), prorector (1962-1965) și rector (1965-1970).

În 1972, cere să se pensioneze rămânând profesor consultant și conducător de doctorat.

A contribuit la descoperirea a 10 specii noi pentru flora României, a 96 specii noi pentru flora Moldovei, aducându-și contribuția la legiferarea ca monumente ale naturii a rezervațiilor științifice de la Valea Lungă-Iași, Hanu Conachi-Galați și Todireni-Vaslui. A reprezentat România la Congresul Internațional de Botanică de la Edinburg din 1964.

A fost autor al mai multor tratate, manuale cursuri universitare și științifice, precum: *Noutăți din flora Muntelui Ceahlău* -1936, *Plante noi în flora Moldovei*- 1960, *Pășunile și fânațele din R.P. România*- 1963, *Monumente ale naturii din România*-1965 și a avut contribuții la monumentala lucrarea *Flora Republicii Socialiste România*. A publicat peste 50 de lucrări ştiinţifice în domeniul botanicii. A fost distins cu titlul de Profesor emerit.

A murit la 18 ianuarie 1981, la Iași.

RESMERIȚĂ, Ioan

S-a născut în 17 iunie 1907, în localitatea Grumăzești, într-o familie de țărani cu 10 copii. După ce a urmat școala primară în satul natal, a urmat gimnaziul în Târgu Neamț și a susținut bacalaureatul în anul 1931. În anul 1937, a absolvit cursurile Facultății de științe agricole de pe lângă Universitatea

https://biblioteca-digitala.ro

Mihăileană din Iași, iar un an mai târziu își începe cariera didactică ca profesor suplinitor la Școala Normală „Iosif Vulcan” din Oradea.

În perioada 1939 – 1951, deține diferite funcții în administrația agricolă locală de la șef de ocol agricol la director de cameră agricolă și șef al inspectoratului pajiștilor alpine pentru partea de nord a Ardealului.

În perioada 1952-1958, a lucrat ca cercetător științific la Stațiunea de ameliorare a plantelor din Cluj, având ca obiect de studiu principal pășunile și fânețele din Munții Apuseni. Din 1959 și până în 1966, a fost proiectant specialist în pajiști la DRIFCOT – ul regional Cluj. Începând cu anul 1967, prin concurs, este încadrat ca cercetător științific la Centrul de cercetări biologice Filiala Cluj a Academiei Române, până la ieșirea la pensie în anul 1973, activând însă ca cercetător până la trecerea la cele veșnice, în 19 mai 1987.

Activitatea sa de cercetare se concretizează în cele peste 330 de lucrări științifice și de popularizare din domeniile botanicii, geobotanicii, ecologiei și ocrotirii naturii, pratologiei, pratotehniei, pedologiei și silviculturii, din care amintim: *Îndrumări practice pentru producerea și colectarea semințelor de ierburi furajere*; *Agrotehnica pajiștilor degradate*; *Cultura trifoiului* (tradusă și în limba maghiară); *Valorificarea pășunilor și fânețelor slab productive*; *Împădurirea terenurilor nisipoase din nord – vestul țării*; *Pășunile și fânețele din Republica Populară Română*; *Vegetația, ecologia și potențialul productiv pe versanții din Podișul Transilvaniei*.

În 1969, își susține doctoratul cu teza „Pajiștile de pe Masivul Vlădeasa, flora, vegetația și potențialul productiv”, lucrare distinsă cu premiului ”Emil Racoviță” a Academiei Române.

RIPPEL, Yoel

Născut la Târgu Neamț, emigrează în 1961 în Israel, stabilindu-se la Petah Tikva. În timpul studiilor universitare de drept de la Universitatea Tel Aviv, începe să publice satiră în revista studențească „Mosquito”. Participă la războiul de Yom Kippur în urma căruia rămâne cu o traumă despre care nu a vrut să vorbească niciodată. Devine avocat, iar astăzi are unul dintre cele mai bine cotate birouri de avocatura din Israel. În paralel,

https://biblioteca-digitala.ro

Yoel Rippel a scris de-a lungul anilor versuri pentru melodii interpretate de cei mai mari cântăreţi israelieni precum: Gadi Yigil, Tuvia Tsafir, Dudu Dotan, Moti Giladi, Sephi Rivlin, Dubei Gal, Tzipi Shavit și Hannah Leslow, dar şi scheciuri pentru starurile teatrului comic. A scris, de asemenea, scenariile unora dintre cele mai reuşite programe de televiziune, emisiuni de mare succes, a participat la programe radio şi tv referitoare la subiecte artistice, umoristice, dar şi din sfera juridică, fiind distins cu „Premiul Radioteleviziunii” în 1977.

Cea mai cunoscută piesă pe care a scris-o este „Noapte fără stea” pentru compoziția lui Uzi Hitman de Shimi Tavori. În martie 2014, a fost publicată cartea sa plină de umor „Noi suntem romanele”, iar un an mai târziu, cartea „We Are Israeli”.

În 2016, îi aparea prima traducere în limba română, *De-abia ieri a fost alaltaier*i, care reunește o serie de povestiri amuzante şi totodată emoţionante despre viaţa comunităţii evreilor originari din România, despre educaţie, relaţii de familie, gastronomie, mama româncă, despre tradiţiile şi folclorul, pe care le-a cunoscut încă din frageda copilărie petrecută în România şi care au lăsat urme de neşters asupra sa.

„Iubesc Israelul din toată inima: am fost educat în Israel, am fost în armată în Israel, am sărutat pentru prima oară în Israel, toată viața mea este legată de această țară. În același timp, însă, nu pot să ignor legăturile sufletești pe care le am cu prima mea țară, România, și rădăcinile mele românești! Într-una dintre primele mele amintiri ale copilăriei, și cele mai dragi, mă revăd la Teatrul Idiș din București. Unchiul meu, Mano Rippel, și mătușa mea, Sidy Glück, se numărau printre «stelele» teatrului pe care îl vizitam atât de des!”, declara Yoel Rippel.

RÎPANU, Alina

Născută la 29 octombrie 1981, la Târgu-Neamț, urmează cursurile Școlii Generale nr. 2 din Târgu-Neamț, fiind decoperită de profesorul Gheorghe Neamțu. „Aveam 11 ani când m-au selecţionat ca să particip la un cross între şcolile din Târgu Neamţ. Atunci am câştigat prima medalie, iar în trei luni am devenit, după multă muncă, vicecampioană naţională“. A devenit astfel atletă specializată în probele de alergări, 400 și 800 m.

https://biblioteca-digitala.ro

În perioada 1995-1999, este legitimată la CSȘ Târgu-Neamț, participând și obținând medalii la concursuri naționale și internaționale.

În 1997, devine vice-campioană europeană de junior la Ljublijana, în Slovenia în proba de 400 m. În 1998, este selecționată în lotul olimpic al României. În perioada 2001-2003, a fost legitimată la SC Vila Bacău, pentru ca în perioada 2004-2007 să fie dublă legitimată a cluburilor SCM Bacău și Dinamo București, avâ nd antrenori pe Mihai Marinescu și Constantin Nourescu. Este absolventă a Facultății de Educație Fizică și Sport din Bacău.

Deține 12 titluri de campioană națională, dintre care: 5 titluri în aer liber - 4 la ștafeta 4x400 m (1999, 2004, 2005, 2007), 1 titlu la 800 m (1999);7 titluri în sală din care 4 titluri la ștafeta 4x2 tururi/360m (1999, 2005 - 2007), 3 titluri la 400 m (1999, 2004, 2005).

A stabilit 5 recorduri naționale, dintre care: 2 recorduri în aer liber la ștafeta 4x 400 m (3.27.24/1998, 3.25.68/1999), 3 recorduri în sală, la ștafeta 4x 400 m (3.26.28/2000, 3.32.45/2004, 3.30.06/2004). A fost selecționată de peste 20 de ori în loturile naționale, participând la: 1 la JO (2004 - Atena); 1 la CM în aer liber, 2 la CM de sală; 1 la CE în aer liber; 1 la CE în sală; 7 la Cupa Europei, în aer liber; 1 la Cupa Europei, în sală; 3 la JB în aer liber; 4 la JB în sală. Palmares: JO (2004 - Atena) locul 6, 4x400 m; CM sală - medalie de bronz, la ștafeta 4x400 m (3.30.06/2004); CE aer liber - loc 4, 4x40m (1998); CE sală – medalie de bronz, 4x 400 m (2000); JB aer liber – 2 medalii de aur, 4x 400 m (1999, 2002) și medalie de argint, la 400 m (53:64/1999); JB sală – medalie de aur, la 400 m (53:20/1999); CM junior - medalie de bronz, 4x400 m (3.34.39/2000); CE juniori – medalie de argint, la 400 m (53.10/1997); 4 clasări între primele 10 performanțe mondiale ale sezonului, la 4x400 m și o clasare între primele 5 performanțe mondiale ale sezonului - în sală 4x400 m (locul 4 3.30.06/2004).

Maestră a Sportului (1997), maestră Emerită a Sportului, decorată cu Medalia Meritul Sportiv - clasa I (2004).

Din 2006 este și Cetățean de onoare al orașului Târgu-Neamț.

ROATĂ, Toma

S-a născut în octombrie 1941, la Păstrăveni. În 1966, a absolvit Facultatea de Arte Plastice din București. Pictează peisaje și compoziții figurative cu inspirație folclorică, pentru ca mai apoi să treacă la evocarea atmosferei fantastice, ca să ajungă, după 1970-1971, la compoziții abstracte. Părăsește România în 1979, stabilindu-se la Bruxelles. Participă la expozițiile de grup de la Florența,

https://biblioteca-digitala.ro

1972; Cracovia și Ljubljana-1979; București-2005.

Are expoziții personale la Galeria Roder, Esling-1979; la Galeria L'Escalier, Bruxelles-1980; la Galeria Athena Merien, Bruxelles-1984. Participă la concursul „Joan Miro", Barcelona-1973 și Tinerilor Pictori, Paris-1984. În 1970 - Expoziţie de Grup (împreună cu Ion Sălişteanu, Toma Roată, Damian Petrescu, Constantin Nicolin), Galeria „Apollo", Bucureşti, România.

Are colecții în muzeele de artă din Bruxelles și Liege. În 2015, compoziția sa, o piesă din pliuri de hârtie de culoare albastru, cu o sugestie teribilă de catedrală strasburgică intitulată „Les éléments pour une cathédrale possible", s-a vîndut cu 12 mii de euro.

Celebra pictură *Les éléments pour une cathédrale possible*

Sursa: http://www.artmark.ro/catalog/index.php/licitatia-de-arta-postmoderna-si-contemporana-79-2013/toma-roata-fereastra.html

ROȘU, Emil Mina

S-a născut la 25 octombrie 1944, în familia preotului Iancu Roșu și a învățătoarei Maria Roșu, din Săvești, comuna Răucești. După cursurile primare în satul natal și cele gimnaziale la Târgu-Neamț, urmează cursurile Liceului Național din Iași, absolvite ca șef de promoție, iar între 1962 și 1967, cursurile Facultății de Electrotehnică, specializarea Electromecanică din cadrul Universității Tehnice „Gh. Asachi" din Iași.

După terminarea facultății, este angajat ca inginer proiectant la ICPPAM Galaţi (1968-1976), iar din 1976 și până la pensionare este profesor la Universitatea "Dunărea de Jos" din Galați.

Aici a trudit 34 de ani, fiind întemeietorul Școlii de Inginerie Electrică din Universitatea „Dunărea de Jos" din Galați și ocupând, pe rând, treptele academice, începând cu funcția de șef de lucrări, până la aceea de

https://biblioteca-digitala.ro

profesor universitar, iar după retragerea la pensie (în anul 2010), a continuat să lucreze în aceeași universitate, în calitate de conducător de doctorat şi cadru didactic asociat al departamentului de Automatică şi Inginerie Electrică din Facultatea de Automatică, Calculatoare, Inginerie Electrică și Electronică.

A fost șef de catedră între 1990-1992 și 2006-2007, prorector al Universității între 1992-1998 și decan al Facultăţii de Inginerie Electrică şi Ştiinţa Calculatoarelor (2004-2006). În 1990, a înființat specializarea Electromecanică, iar în 1992, pe cea de Acționări electrice. În timpul cât a fost prorector s-a preocupat de îmbunătățirea bazei materiale și didactice a universității, prin finalizarea clădiriii Facultății de Științe (în 1997) și a celei a Facultății de Nave și Inginerie Electrică, (în 1998).

A fost membru, în perioada 1992-1996 al Consiliului Național pentru Finanțarea Învățământului Superior, CNFIS, expert CNCSIS, iar din 2004 este și conducător de doctorat. Profesorul inginer doctor Emil Roșu are 3 brevete de invenţii şi un certificat de inovaţie. A fost director a 15 proiecte și granturi de cercetare, iar activitatea sa științifică editorială se concretizează în 11 tratate, manuale și aproape 100 de studii publicate în reviste de specialitate. A fost distins cu Medalia Universității Le Havre – Franța.

Domnul prof. univ. dr. ing. Emil Mina Roșu a arătat și dovedit de-a lungul carierei sale didactice o statură academic și morală de excepție, o dăruire pentru formarea tinerilor specialiști, o personalitate a lumii academice inginerești, motive pentru care, în semn de recunoștință și apreciere pentru toată munca depusă, în anul 2017 i-a fost acordat titlul de profesor emerit al Universității „Dunărea de Jos” din Galați.

ROȘU, Gheorghe

S-a născut la 9 octombrie 1917, la Grumăzești. După studiile la școala din comună, urmează Gimnaziul teoretic din Piatra Neamț, (absolvit în 1932) și Școala de elevi meseriași CFR din Pașcani (1933-1936).

După 1945, ca membru PCR, urmează cursurile de partid de la Constanța, Universitatea Serală de MarxismLeninism (doi ani), Școala Superioară de Partid de pe lângă C.C. al P.C.U.S. (1955–1958), Școala Superioară de Partid „Ștefan Gheorghiu“, curs fără frecvență; liceul, curs fără frecvență (1969) și Facultatea de Economie Generală, din cadrul Academiei de Studii Economice, curs fără frecvență.

A fost tâmplar la Atelierele CFR Pașcani (1936-1945), Panciu (1945-1946) și Roman (1946).

https://biblioteca-digitala.ro

Devenit membru de partid în 1946, ocupă diferite funcții la nivel zonal precum: responsabil al Secției organizatorice (iunie 1946–februarie 1948) și secretar (iunie 1948–iunie 1949) la Comitetul județean de partid Roman; secretar al Comitetului județean de partid Neamț (iunie–iulie 1949); prim-secretar al Comitetului regional de partid Iași (11 mai 1954–15 mai 1955); prim-secretar al Comitetului regional de partid Bacău (1959–28 noiembrie 1966); Membru al C.C. al P.M.R./P.C.R. (25 iunie 1960–23 noiembrie 1979); membru supleant al C.C. al P.C.R. (23 noiembrie 1979–22 noiembrie 1984);.

Începe să se ocupe de problemele cooperației din România. În perioada 1968-1969, este prim-vicepreședinte al U.N.C.A.P. fiind președinte al CENTROCOOP (11 septembrie 1979–24 martie 1981). Deputat în M.A.N., în perioda 1961-1985).

A primit numeroase decorații precum: Ordinul „Steaua Republicii Populare Române“ clasa a V-a (1948), clasa a III-a (1964); Medalia „A V-a aniversare a R.P.R.“ (1953); „Ordinul Muncii“ clasa a IIIa (1954), clasa I (1962); Medalia „10 ani de la înființarea primelor unități ale armatei R.P.R.“ (1958); Ordinul „23 August“ clasa a IV-a (1959), clasa a II-a (1971); Ordinul „Tudor Vladimirescu“ clasa a II-a (1966); Titlul de „Erou al Muncii Socialiste“ și Medalia de Aur „Secera și Ciocanul“ (1974); Ordinul „Apărarea Patriei“ clasa a II-a (1974).

A trecut în neființă la 17 ianuarie 1986, la București.

SABIN, Gheorghe C.

Născut la 16 februarie 1853 la Ghindăoani, medic, cercetător, om politic, memorialist, edil, ctitor.

A fost doctor în medicină al Facultăţii de Medicină din Bucureşti (26 martie 1881). În mai 1877, este încadrat la Ambulanța Diviziei de infanterie, ca subchirurg.

Erou al Războiului de Independenţă din 1877/1878, a fost decorat cu medalia „Trecerea Dunării” și cu „Virtutea Militară”. Medic de plasă la Horezu (1881-1884, perioadă în care va înfiinţa primul spital de aici) şi medic primar al judeţului (1883-1895) şi al Râmnicului (1894-1895), ocazie cu care se va stabili aici, introduce în Serviciul medical judeţean „unele reforme relative la constatarea epidemiilor”, care au fost aprobate de Consiliul sanitar superior. A intrat în viaţa politică „după stăruinţele fostului prefect Simulescu”, fiind de mai multe ori senator de Vâlcea (între 1895-1915, cu întreruperi), şi de două ori prefect al judeţului Vâlcea (1904-1907, 1910-1912). În vremea sa, se va construi clădirea Liceului „Al Lahovari” din Râmnicu-Vâlcea. Ca prefect şi parlamentar, a avut relaţii strânse cu vârfurile clasei politice

https://biblioteca-digitala.ro

româneşti (Al. Marghiloman, Petre Carp ş. a.).

Lucrarea publicată este: *Amintiri din Războiul Independenţei* (1912, prefaţată de B. Șt. Delavrancea); banii rezultaţi din vânzarea cărţii, i-a folosit pentru ridicarea Monumentului Independenţei, de la poalele dealului Capela (autor: Ion Iordănescu).

În timpul Primului Război Mondial, a fost mobilizat pentru a coordona activitatea spitalelor din Râmnicu-Vâlcea.

La alegerile din 1919, obține un loc de deputat independent, fiind votat de către 3. 434 persoane.

Și-a pus amprenta asupra celui mai cunoscut şi preţuit monument din Vâlcea, *Statuia Independenţei* de pe dealul Capela, ridicată la 17 mai 1915, prin subscripţie publică, la iniţiativa prefectului Gheorghe Sabin, participant la război. Această lucrare din piatră aparţine sculptorului craiovean Ion Iordănescu. Independenţa este întruchipată de o tânără femeie care reprezintă simbolic România modernă şi care ţine în mâna stângă stindardul naţional, în dreapta - o cunună de lauri, deasupra unei cărţi deschise confecţionate din aramă, aşezată pe soclu. În carte sunt dăltuite numele eroilor din batalioanele de vânători, de linie şi dorobanţi ce au căzut pe câmpiile de luptă ale Bulgariei. Toată pietrăria de la acest zid (adusă cu 29 de vagoane de tren, de la Albeşti şi în 5 vagoane de la Gura Văii), precum şi ornamentele au fost cioplite şi lucrate cu multă grijă, de către lucrătorii în piatră italieni, sub conducerea antreprenorului Antonio Copetti.

Doctorul Gheorghe Sabin, în lucrarea sa *Amintiri din Războiul Independenţei*, scrie: „ Noi (. . .) cei care am împărtăşit bucuriile victoriei şi am plâns pentru cei ce au murit, suntem datori să lăsăm pe pământ un semn care să amintească generaţiilor viitoare pe acei ce şi-au dat viaţa pentru a ne da o patrie liberă”. Mesajul său a rămas ca un model testamentar dedicat eroilor Vâlcii, cu pilduitoare învăţăminte pentru eternitate.

A trecut la cele veşnice la 22 iulie 1924, la Bucureşti.

SAVA Nicolae

Poet, s-a născut la 23 octombrie 1950, la Vânători-Neamţ. După studiile gimnaziale în comuna natală, urmează liceul la Târgu-Neamț, la Liceul „Ștefan cel Mare” și la Liceul Agroindustrial din Târgu Neamț. La terminarea

https://biblioteca-digitala.ro

liceului este profesor suplinitor de matematică la școala din Târpești, apoi docher în Portul Constanţa (1969-1970)și funcţionar la Autobaza de transporturi auto Târgu-Neamţ (1971-1990). După 1990 se mută la Piatra-Neamț, devenind redactor la ziarul „Ceahlăul”.

Debutul literar s-a produs în 1969, în revista „Tomis”, iar grație lui Emil Brumaru, debutează în 1981, în suplimentul literar al ziarului „Scânteia tineretului”, „Confluențe”. Tot în 1981, în volumul *Caietul debutanților 1980-1981* al Editurii Albatros, publică un grupaj de poeme în proză „Despre prietenie”. Acel an avea să fie unul prolific pentru poet, fiind recompensat cu Premiul Editurii Junimea și premiul CC al UTC, premiul Suplimentului literar-artistic al „Scânteii tineretului” pentru debut.

Volumul de debut, *Fericit precum mirele*, publicat în 1983, avea să fie și acesta recompensat cu Premiul C.C. al U.T.C. pentru poezie în anul 1984.

În 1989, publică la Editura Junimea cel de al treilea volum, *Privighetoarea*, urmat de volumul *Viaţă publică* (1995) şi *Proză, domnilor, proză* (1997). Pentru aceste ultime două volume obține Premiul special al Festivalului internațional de poezie de la Sighetul Marmației (1996) și Premiul Salonului internațional de carte de la Oradea (1998). Au urmat volumele *Insolența nopților* (2004), ce a obținut Premiul Uniunii Scriitorilor, Filiala Iași pentru poezie pe anul 2004; *În aripi de gală* și *Privighetoarea arsă*, ambele în 2011.

A colaborat la revistele „Viaţa Românească”, „România literară”, „Tribuna”, „Tomis”, „Luceafărul”, „Convorbiri literare”, „Contrapunct”, „Caietele de la Durău” etc. Poeziile sale au fost traduse în italiană, franceză și germană.

Este membru al revistelor „Lumina” (Vânători-Neamţ, 1979-1980; în colab. cu Daniel Corbu), „Antiteze” (Piatra-Neamţ) şi al „Caietelor de la Durău” (1995-1998).

Din 1990 este ales membru al Uniunii Scriitorilor și membru al Uniunii Ziariștilor Profesioniști din România. În anul 2006, Consiliul Local Vânători-Neamț i-a acordat titlul de Cetățean de Onoare pentru întreaga sa activitate.

SAVIN, Virgil

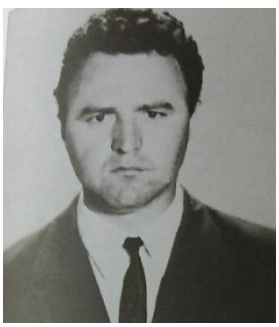

S-a născut la 8 ianuarie 1940, în satul marelui filosof Vasile Conta, Ghindăoani. După cursurile

https://biblioteca-digitala.ro

primare în satul natal, urmează cursurile Școlii Medii de Băieți nr.1 din Piatra Neamț (Liceul „Petru Rareș"), în 1956, iar în 1962, absolvă Facultatea de Agronomie și Zootehnie, Secția Zootehnie din cadrul Institutului de Agronomie „Ion Ionescu de la Brad" din Iași. A lucrat în diverse unități zootehnice din județele Brăila, Galați, Neamț.

După 1989, a colaborat la ziarele „Ceahlăul", „Răcnetul Carpaților" și la revistele „Formula As", „Apostolul", sau „Antiteze".

Frecventează cursurile cenaclului literar „Petrodava".

Debutează literar cu volumul *Râuri albe* (2009), dovedind talent de povestitor, volum urmat de *Călător în timp* (2011) și *Dealuri ghindăuane* (2012, 2014, 2016), toate având un caracter autobiographic, dar și monografic. Despre lucrările lui, criticul Cristian Livescu nota că Virgil Savin este un fin observator al schimbărilor ce se petrec în mentalitatea omului de la țară. Este membru al Uniunii Scriitorilor filiala Neamț din 2009.

În 2010, publică ediția îngrijită a volumului lui Mihai David-Ghindăoanu, *Viața filosofului Vasile Conta*.

SĂRMĂȘANU, Constantin

Constantin Sărmăşanu este prof. univ. dr. inginer la Universitatea Tehnica „Gh. Asachi" Iasi, Facultatea de Electronică, Telecomunicaţii şi Tehnologia Informaţiei din anul 1982 și până în present.

S-a născut la 12 mai 1955, la Timișești. După cursurile în satul natal, urmează cele liceale la Liceul „Ștefan cel Mare" din Târgu-Neamț, apoi cursurile absolvite în 1980.

Din 1982 este cadru didactic la Facultatea de Electronică, obținând doctoratul în 1998. Din 2001, este profesor la Facultatea de inginerie electrică, energetică și informatică aplicată.

A participat la peste 60 de contracte de cercetare, dintre care la 11 ca director de program. A fost expert evaluator ARACIS, director executiv al Centrului de Cercertare METROS între 2001 și 2006 și al Centrului de Excelență METROS între 2006 și 2010. A fost șef de catedră între 1996 și 2000 și prodecan al facultății între 2000 și 2004.

Este autor a peste 120 de articole și studii și a 11 cărți și îndrumare de specialitate.

SĂRMĂȘANU, Mihai

Mihai Sărmăşanu, a fost conf.univ. dr. și s-a născut la 22 iunie 1924, în comuna Timișești.

După terminarea școlii primare în satul natal, a urmat cursurile gimnaziale la Liceul Comercial din Fălticeni (1941-1945) și Liceul Comercial din Roman (1945-1947). Timp de doi, ani până în 1949, a lucrat la

https://biblioteca-digitala.ro

Cooperativa „Solidaritatea” din Pașcani. Între 1949 și 1952, studiază la Institutul de Științe Economice și Planificare din Iași, iar după absolvire rămâne cadru universitar. După desființarea institutului este transferat la Facultatea de Istorie și Filosofie din cadrul Universității „Al. I. Cuza”.

În 1977, își susține doctoratul în filosofie, fiind, între 1959-1970, prodecan al Facultății de Filologie-Istorie-Filosofie. În 1989 și-a încheiat cariera didactică.

A predat cursuri de ontologie, gnosologie, antropologie filosofică și socială, istoria mișcării muncitorești internaționale, materialism dialectic sau etică, publicând peste 30 de lucrări de specialitate.

A trecut în neființă la 18 februarie 2005, fiind înmormântat în Cimitirul „Eternitatea” din Iași.

SCURTU, Nicolae

S-a născut la Văratic, în 4 februarie 1951. Își începe studiile în satul natal, apoi continuă la Liceul Teoretic „Ştefan cel Mare” din Târgu-Neamţ și urmează Facultatea de Filologie din Bucureşti, unde are prilejul să asculte prelegerile universitarilor Al. Piru, Nicolae Manolescu, Eugen Simion, Grigore Brâncuş, Matilda Marioţeanu Caragiu şi Valeria Guţu Romalo. Funcţionează ca profesor de limba şi literatura română la liceele bucureştene „I.L. Caragiale”, „Griviţa Roşie”, „Tudor Vianu” şi „Gh. Lazăr”. Între 1991 şi 2002 este inspector de limba şi literatura română în cadrul Inspectoratului Şcolar al Municipiului Bucureşti. Îşi susţine doctoratul în 1999, cu teza *Reviste literare conduse de Mihail Dragomirescu între 1895-1935*.

A fost inspector de specialitate la ISMB în perioada 1991-2002 și inspector școlar general în Ministerul Educației și Cercetării (1997-1999).

Debutul literar se produce în anul 1973, în revista „Orizont” din Timişoara, cu un articol de istorie literară. A colaborat cu note, articole, studii şi cercetări literare la revistele: „Ateneu”, „Tomis”, „Orizont”, „Luceafărul”, „România literară”, „Revista Arhivelor”, „Manuscriptum”, „Cronica”, „Convorbiri literare”, „Conta”, „Revista de istorie şi teorie literară”, „Litere”, „Impact literar”, „Nord literar”, „Cetatea Rodnei”, „Viaţa Românească”, „Meandre”, „Cafeneaua Literară”, „Luceafăr nou” şi altele. Remarcabilă este

https://biblioteca-digitala.ro

rubrica „Firide basarabene” din revista „Litere”, în care reînvie documentar chipuri de intelectuali basarabeni.

Este membru al Uniunii Scriitorilor din România (2010). A cercetat numeroase biblioteci şi arhive publice şi particulare, depistând, adnotând şi publicând un însemnat număr de documente de istorie literară şi istorie culturală, fiind citat în toate operele fundamentale ale istoriografiei literare naţionale. Distins cu numeroase premii, cele mai importante scrieri ale sale sunt: *Cercetări literare.Scriitori dâmboviţeni*, *(I-III)*. Târgovişte, Ed. Bibliotheca, 2007-2009; *Ion Stăvăruş şi contemporanii săi. Mărturii, corespondenţă, iconografie*, Târgovişte, Bibliotheca, 2008; *Contribuţii de istorie literară (I-III)*. Bucureşti, 2011-2013; *Autografe de la Nichita Stănescu.* Bucureşti, 2012; *G.T. Kirileanu şi contemporanii săi. Scrisori către N. Iorga*, București, 2012, *G.T. Kirileanu și contemporanii săi. Scrisori către Constantin Meissner,* 2013; *Contribuţii la istoria Revistei „Convorbiri literare”, 1939-1944,* Iași, 2015 *și Gheorghe Suciu și contemporanii săi* (corespondență, autografe, iconografie), volumul I (București, Editura Ars Docendi, 2016.

Este autorul a peste o mie două sute cincizeci de articole şi studii de istorie literară, publicate în ziare şi în revistele literare. A editat trei volume de documente şi manuscrise, din fonduri publice şi particulare, adnotate şi comentate, ale unor personalităţi precum: G. Călinescu, Eugen Lovinescu şi Ion Barbu. Tot el este cel care a publicat jurnalul lui G. Călinescu, precum şi *Addenda* la ediţia E. Lovinescu. A iniţiat colecţia *Restituiri*, în care au fost valorificate scrierile unor autori interbelici mai puţin cunoscuţi. În 2015, i se decernează titlul de Cetățean de Onoare al orașului Târgu-Neamț.

SIMIONESCU, Mariana

Mariana Simionescu s-a născut la 27 noiembrie 1956, la Târgu-Neamț. Debutează în patinajul artistic, dar este atrasă de tenisul de câmp, consacrându-se sub conducerea tehnică a antrenorului Aurel Segărceanu la Clubul Dinamo. Avea doar 16 ani

https://biblioteca-digitala.ro

când a ajuns la Roland Garros la juniori. Între 1973 și 1980, a jucat în circuitul profesionist WTA, iar cea mai bună performanță Grand Slam a fost turul 4 al turneului de la Wimbledon în 1977, cel mai bun ranking fiind locul 7.

La dublu, juca deseori cu Virginia Ruzici sau cu Florența Mihai. Singurul trofeu câștigat a fost cel de la turneul *Hit Union Japan Open* în 1980 (simplu). Mariana Simionescu a fost soţia suedezului Bjorn Borg timp de patru ani. Cei doi s-au căsătorit la Snagov, în 1980, şi au divorţat în 1984. După divorț, s-a stabilit la Monte Carlo, unde a trăit o poveste de dragoste cu un fost mare pilot de raliuri, Jean-Loius Schlesser, iar din iubirea celor doi s-a născut fiul, Anthony.

Într-un interviu declara despre cariera ei că a „fost o jucătoare destul de bună, eram - împreună cu Florenţa Mihai şi Virginia Ruzici - trio-ul românesc care reprezenta România în acele vremuri. Am câștigat Roland Garros la juniori, am fost în finală la Wimbledon la juniori, la Cupa Federației am ocupat locul 3 cu fetele, am câștigat multe premii. Însă, în momentul în care eu trebuia să continuu să joc, l-am cunoscut pe Borg, eram foarte tânără, aveam 19 ani. Obligatoriu a trebuit să mă opresc pentru că el avea prea mare nevoie de mine, se obișnuise cu mine. Odată i-am zis «vino cu mine la Seattle, să joc turneul», dar nici două zile nu a putut să stea. A înnebunit, era în camera de hotel. E foarte dificil să fii pe margine, îţi trebuie o răbdare de oțel..”.

SIMON, Gheorghe

Născut la 27 martie 1950, la Mânăstirea Agapia, judetul Neamţ, poetul Gheorghe Simon a făcut clasele primare şi gimnaziale în comuna Agapia, iar cele liceale la Târgu Neamţ, la Liceul „Ştefan cel Mare”, absolvit în 1969. A urmat Facultatea de Litere a Universităţii „Alexandru Ioan Cuza” din Iaşi, pe care a absolvit-o în 1975. Înainte de repartiţia în învăţământ, în şedinţa Rectoratului Universităţii, este propus pentru învăţământul superior şi cercetare, propunere de care nu va beneficia din motive politice şi birocratice, acceptând numirea ca profesor de limba franceză la Şcoala „Nicolae Grigorescu” din Agapia, unde va preda până la ieșirea la pensie.

A fost membru fondator şi redactor şef adjunct al revistei „*Opinia studentească*” din Iaşi. În 1969, a debutat în ziarul *Ceahlăul*, iar editorial cu volumul „*Fulgere captive*” (poeme), Editura Junimea,

https://biblioteca-digitala.ro

1984. Îi datorează intrarea în lumea poeziei, așa cum declara într-un interviu, întâlnirii providențiale la Agapia cu scriitorul Ioan Alexandru.

Activitatea sa publicistică cuprinde volumele: *Fulgere captive* (poeme), Editura Junimea, 1984, *Viata după Iisus* (poeme), Editura Panteon, 1996, *Duminica absentelor* (poeme), Editura Priceps Edit, 2004, *Ardere de tot*, Editura Princeps Edit, 2009, *Agapia. Amin!*, Editura Princeps Edit, 2012, *Fractalia*, Princeps Multimedia, 2014, *Dialoguri la Agapia*, eLiteratura, 2014, *Dumnezeu citeşte din cartea vieţii*, eLiteratura, 2014, *Jurnalul unei asceze*, eLiteratura, 2014; *Nume şi chipuri*, eLiteratura, 2014; *Canonul iubirii* (epistole), Princeps Multimedia, 2014 și *Fiul Agapiei*, 2016.

Despre poezia sa, Zoe Dumitrescu- Buşulenga spunea: (…)Poezia religioasă a lui Gheorghe Simon izvorăşte dintr-o credinţă profundă, cu temeiuri teologice foarte bine stăpânite. Totuşi, Domnia Sa vorbeşte despre acele lucruri prea înalte cu o modestie şi o discreţie, aş zice, monahală. Şi în acelaşi timp, poetul autentic şi foarte cultivat, prin cunoştinţe multiple din literatura română din care citează de la Eminescu la Nichita Stănescu, apoi de la Homer la Kafka, Rilke sau Marguerite Yourcenar, cu referiri la artele plastice de la Bruegel la Dali, cu un elogiu al lui Bach etc., se înşiruie în registrul modernismului cu un ermetism de o mare fineţe, deşi cu încifrări spirituale sustrase profanilor.

Publică mai multe eseuri de specialitate: *La quête sans conquête*, Franţa 1994, *James Joyce, une lecture roumaine*, Franţa 1996, *Sylvie Germain ou la trenscendance du silence*, Franţa, 2012, precum şi în revista INTERVOIX : *Journal d'une ascèse*. Semnează poeme și eseuri în revistele literare: „România literară", „Viaţa Românească", „Convorbiri literare", „Poezia", „Timpul", „Cronica", „Poesis", „Dilema Veche", „Luceafărul", „Ateneu", „Antiteze", „Conta", primind mai multe premii literare: premiul revistei „Luceafărul" (pentru eseu), premiul revistei „Ateneu" (pentru eseu), premiul revistei „Tribuna" (pentru eseu).

Participă la *Colocviile de poezie* de la Târgu Neamţ, organizate de poetul Daniel Corbu, în anii ultimului deceniu comunist.

Participări la colocviile AEFM (Asociaţia Europeană „François Mauriac"). La colocviul dedicat poetului François Cheng, membru al Academiei franceze, a prezentat comunicarea: *François Cheng entre le souffle initial et le dernier appel*, Strasbourg, Franţa, 2009. A fost membru al Asociaţiei Europene „François Mauriac", membru al Uniunii Scriitorilor din România și membru fondator al Fundației Culturale „Ion Creangă" Târgu Neamț.

https://biblioteca-digitala.ro

Gheorghe Simon este cetățean de onoare al comunei Agapia, dar și al orașului Târgu-Neamț (2015). A trecut la cele veșnice la 15 mai 2021.

SOFRONIE, George

S-a născut la 23 aprilie 1901, în satul Lespezi, Timișești. După absolvirea Liceului de la Iași, urmează la București studiile universitare în drept și litere (secțiunea istorie). Devine profesor de istorie la Liceul „Emanoil Gojdu" din Oradea, unde a fost o vreme și primar, iar mai apoi prefect de Bihor.

În 1926, își susține doctoratul în drept, perfecționat apoi cu studii la Geneva și la Paris. Din 1928 predă dreptul la Universitatea din Oradea, mai apoi la Cluj și, din 1947, la București, unde devine decan al Facultății de Științe Comerciale.

În perioada interbelică, intră și în politică, devenind membru al Partidului Național Democrat al lui Nicolae Iorga, fiind ales, între anii 1930-1931, deputat și secretar al Camerei Deputaților. Din anul 1934 devine membru al Ligii Antirevizioniste- filiala Oradea cu sediul în Casa Naţională.

Polivalenţa lui George Sofronie se regăseşte atât în acţiunile sale politice şi culturale, în calitate de primar şi prefect al Oradiei şi judeţului Bihor (1931-1932), cât mai ales, în acţiunile ştiinţifice în calitate de profesor universitar la trei Universităţi ale României Mari: Oradea, Cluj și București.

A fost profesor de Drept internaţional public la Academia de înalte Studii Comerciale şi Industriale din Bucureşti (1946-1948), profesor de Drept internaţional public la Academia de Studii Economice (1952-1961) și Director adjunct al Bibliotecii Centrale Universitare din Bucureşti (1948-1952).

George Sofronie este unul dintre cei mai moderniști gânditori în ce priveşte ideile de naţiune, stat naţional şi unitate europeană de la începutul secolului al XX-lea.

Opera sa este bogată și valoroasă, dovadă fiind cele patru cărți premiate de Academia Română- Contribuții la cunoașterea Societății Națiunilor-1927, Protecțiunea minorităților sub regimul Societății Națiunilor-1930, Le principe des nationalites et les traites de paix de 1918-1919-1937 și Tratat de drept internațional, vol. I-1940.

Membru al Academiei de Ştiinţe Morale şi Politice, al

https://biblioteca-digitala.ro

Institutului Social Român și al Institutului de Științe Administrative, a fost decorat cu Ordinul „Coroana României”.

STAMATE, Mihail D.

Poet și prozator, s-a născut la 1 noiembrie 1895, la Târgu-Neamț. În 1916, absolvă Școala Normală „Vasile Lupu” din Iași și participă la Primul Război Mondial, fiind apoi învățător la diferite școli din județul Neamț. În 1939, pleacă la București, unde va fi inspector școlar. După 1948, lucrează în ministerul învățământului, ca inspector general, până la pensionarea sa, în 1955.

Este autor a unor culegeri de texte moralizatore destinate elevilor-*Izvorul tămăduirii*-1942; *Școala și formarea caracterului*-1944, literatura sa fiind modestă

Debutează cu versuri, în 1913, în revista „Telegrama” din Brăila și cu volumul, *E ceasul din urmă*, în 1915. A colaborat la „Ateneul cultural”, „Duminica”, „Școlarii”, „România de mâine”, „Săptămâna războiului”, „Luceafărul literar și artistic”, cu versuri și cu proză sau cu articole politice în ziarul „Săptămâna” din Târgu-Neamț (1934-1935).

În 1916, pubică volumul de versuri, *Tăcere*, urmat, în 1918, de volumul de proză scurtă, *Din vremuri îndepărtate*…. În 1931 și 1932, publică noi volume de versuri, *Murmur de izvoare* și *Spre lumina*, pentru ca, în 1935, să publice un volum de proză scurtă, *Virtuți strămoșești*. Volumul din 1937, *Ramuri de stejar*, s-a dorit a fi unul de teatru școlar.

A publicat și două romane, ambele în 1937, *Moartea locotenentului Fulga* și *Păcatul domniței Irina*, cu teme istorice. În 1942, publică volumul de versuri, *Pe altarele patriei ard candele* și cel de povestiri pentru copii, *Cîntecul mamei*, din 1943.

Moare la București, la 7 mai 1978.

STAN, T.C.

S-a născut la 1 februarie 1907, la Târgu-Neamț. A urmat clasele primare la Târgu-Neamț, apoi gimnaziul la Piatra Neamț, Cahul și Sibiu dar și cursurile Facultăţii de Litere şi Filosofie şi ale Facultăţii de Drept din Bucureşti. A fost redactor la ziarul „România” și la Agenția de știri RADOR.

A avut debutul literar în ziarul „Avântul” din Piatra Neamț.

https://biblioteca-digitala.ro

Colaborează la „Viaţa românească”, „România literară”, „Convorbiri literare” ş.a., în care publica sub pseudonimul Nemțeanu Tudor, Tristan, Corado sau TCS. Obține Premiul „I.E. Torouţiu” al Societăţii Scriitorilor Români (1934).

Este autorul a trei romane valoroase, *Cei șapte fraţi siamezi* (1934, 1943), pentru care primește Premiul Academiei Române, *Eu, Tina şi Adam* (1935) şi *Femeia de la miezul nopţii* (1936), în colaborare cu Galia Faressova, cărţi care au fost receptate, cu obiectivitate, de E. Lovinescu, G. Călinescu, Ovidiu Papadima, Al. Piru, Romulus Demetrescu, Nicolae Roşu şi, desigur, alţii. Face traduceri din Alexandre Dumas, Hermann Wendel și Karl Tschuppik. Deși anunțase încă două proiecte literare, romanul *Gara de nord* și cartea pentru copii *Coiful de aur*, acestea au rămas nefinalizate.

În 1930, alături de Sadoveanu și Topîrceanu redactează și publică o serie de abecedare, *Cartea de citire*, cl. II-IV, V-VII, *Geografiile*, cl. III-IV, V-VII și *Ştiinţele agricole*, cl. V-VI. Este inclus în *Istoria literaturii* a lui George Călinescu, între Pericle Martinescu și Ion Biberi, reprezentanții tinerii generații.

A murit la București, la 19 mai 1940.

Un scriitor pe nedrept uitat și care merită redescoperit.

STUPCANU, Cătălin

Profesor de istorie, ziarist, poet, un intelectual, un model, un om de moralitate incontestabilă, s-a născut la 22 aprilie 1938, la Filioara, Agapia. Copilăria a petrecut-o în Agapia lui Grigorescu, școala primară la „Sf. Andrei” din București, apoi gimnaziul la Școala Elementară nr 1 și a continuat studiile la Școala Medie de Băieți (Liceul „Petru Rareș”), arătând preocupare spre disciplinele umaniste. A urmat cursurile Facultății de Istorie din cadrul Universității „Alexandru Ioan Cuza” din Iași, pe care le-a absolvit în 1961. Este repartizat la școala Zbierești din comuna Costița, după care, din 1963, se angajează redactor la ziarul regional „Flacăra” din Bacău.

Ca profesor și ziarist în același timp, a lucrat succesiv la Scoala nr. 1 Piatra Neamt și la cotidianul „Steagul Rosu” al Regiunii Bacău. La reînființarea județului Neamț, Cătălin Stupcanu

https://biblioteca-digitala.ro

și-a pus condeiul în slujba ziarului „Ceahlăul”, cu întreruperi, între anii 1968 – 1974, apoi pînă în 2000, ca secretar general de redacție.

Între 23 septembrie 1974-17 august 1978, a fost director al Muzeului Județean de Istorie din Piatra Neamț. Cei care l-au cunoscut spuneau că „a fost un spirit ales, iubea oamenii cu toată fiinţa sa, deşi în relaţiile cu ei părea un ursuz. Nu se apropia foarte mult de cineva până nu îl cunoaştea îndeajuns. Viaţa îi procurase tot felul de surprize neplăcute (fiind deseori lovit de epurările ideologice – fusese înlăturat din presă de mai multe ori) şi era prudent”.

A trecut la cele veșnice la 26 septembrie 2000, plecând acolo Sus „spre locul pe care l-a căutat mereu”. Postum i-a fost editat cu sprijinul soției, Maria Stupcanu, volumul de poezie și proză scurtă „Zăpadă și fum”, apărut în 2008 la editura „Cetatea Doamnei” din Piatra-Neamţ. Cartea cuprinde „Poezii (1957- 1968)” şi „Proză (1960-1980)”. „Nu era deloc iubit de proşti: îl credeau prea închis şi arogant, ascuns de lumea zgomotoasă şi străină subochelarii lui cu rame groase şi multe dioptrii. Nu se dădea cu oricine. Privea şi evalua. Acasă, mai ales acasă, citea mult, foarte mult, şi nu orice. Avea o bibliotecă de invidiat, cu multe cărţi rare, procurate cu mare efort. Era un intelectual adevărat, poate cel mai valoros pe care l-am cunoscut, era un spirit tînăr şi viu, cu idei, cu judecăţi de valoare, originale, care treceau, de obicei, de ceea ce ştia toată lumea”, spunea despre el soția sa.

ȘERPE, Pavel

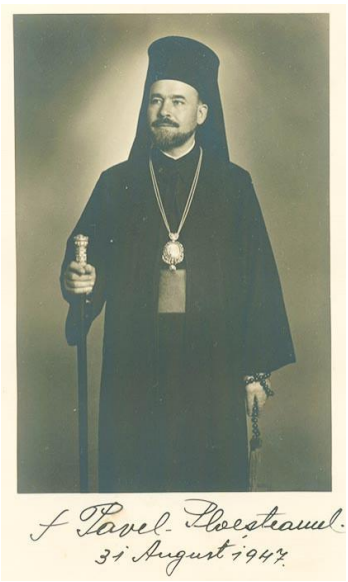

Pavel Șerpe s-a născut la 18 mai 1897, în satul Rădeni, comuna Păstrăveni. După absolvirea școlii primare în satul natal, a urmat Seminarul Teologic „Veniamin Costache”din Iași (1911-1920) și Facultatea de Teologie de la Cernăuți (1920-1924).

În 1924, se căsătorește, fiind hirotonit diacon de către episcopul Ilarie Teodorescu, pe seama Catedralei Episcopale din Constanța, pentru ca, la 11 noiembrie 1927, să fie hirotonit preot pe seama Catedralei Patriarhale de către Patriarhul Miron Cristea. În aceeași lună este

https://biblioteca-digitala.ro

numit preot misionar pentru muncitorii din cartierele CAM Belvedere și CFR Grand, întemeind aici parohia Belvedere.

S-a implicat activ în viața enoriașilor, muncitori la fabricile din zonă sprijinind chiar realizarea unui film despre viaţa şi activitatea muncitorilor din Regie, pe care l-a prezentat acestora „într-o sală de 600 de locuri“. A organizat periodic pelerinaje cu sute de oameni la locurile de închinare cele mai importante din țară. Rămas văduv la 50 de ani, și-a dedicat viața bisericii. Remarcat de către Patriarhul Nicodim, este numit consilier referent al Secției culturale a Arhiepiscopiei Bucureștilor iar în primăvara anului 1946, Nicodim îl propune pentru postul de arhiereu-vicar patriarhal, alegere blocată de către autorități, până în primăvara anului 1947. A fost tuns la monahism sub numele de Pavel la Mănăstirea Neamț.

După moartea lui Nicodim, noul patriarh Justinian îl numește stareț al Mănăstirii Antim, funcție deținută doar o săptămână, fiind însărcinat cu supravegherea mănăstirilor din Arhiepiscopia Bucureștilor ca exarh. După desființarea posturilor de arhierei-vicari, la 1 ianuarie 1949, este numit profesor, apoi director (până în 1952) al Seminarului Monahal de la Mănăstirea Neamț. În perioada 22 octombrie 1950-31 octombrie 1951, a fost stareț al Mănăstirii Neamț, fiind pensionat cu data 1 septembrie 1952.

La 26 septembrie 1952, cu aprobarea Patriarhului Justinian și a mitropolitului Sebastian Rusan al Moldovei, se stabilește la Mănăstirea Bistrița-Neamț, unde stă până în noiembrie 1954, când pleacă la Mănăstirea Curtea de Argeș.

Aici a fost numit stareț și, din 1957, responsabil al cursurilor de îndrumare, având o misiune foarte grea, aceea de a reda strălucire arhitecturală şi duhovnicească unui spaţiu devastat. Reface clădirile ansamblului mănăstiresc și readuce, în octombrie 1955, moaștele Sfintei Filoteia, (care în 1949 au fost mutate la Episcopia din Râmnicu Vâlcea).

La 30 aprilie 1959, demisionează din funcția de stareț al Mănăstirii, trecând la cele veșnice la 18 mai 1978, în chilia sa, fiind înmormântat în Biserica Belvedere, al cărei ctitor a fost.

TEBEICĂ, Demostene

Pe numele de botez Dumitra Tebeică, s-a născut la 28 februarie 1905, la Humulești. După școala gimnazială urmată în satul natal, face liceul și absolvă Conservatorul

https://biblioteca-digitala.ro

din Iași. A făcut stagiul militar la Regimentul 15 infanterie, contigent 1927.

Din 1930, este profesor de muzică la Seminarul de la Mănăstirea Neamț. Despre acele vremuri de început, părintele Petroniu Tănase relatează în cartea *Icoane smerite din Sfânta Ortodoxie românească*: „Într-o zi am aflat că la școala mănăstirească a venit un profesor de muzică, domnul Tebeică. Un tânăr înalt, cu chip distins, foarte îngrijit. A început să ne învețe muzică corală. Avea un glas plăcut și sonor, ne explica foarte limpede și în curând am învățat toate notele. A organizat apoi un cor cu părinții și frații din mănăstire care aveau glas și în câțiva ani corul Mănăstirii Neamț ajunsese vestit".

Intră în monahism, fiind tuns la 10 februarie 1940, la Mănăstirea Neamț, de către ieromonah Grigore Cobzaru, în timpul stăreției arhimandritului Melchisedec Dimitriu. La 18 februarie 1940, este hirotonit ierodiacon de către P.S. Emilian la Catedrala Patriarhală. Este hirotonit ieromonah la 15 august 1940, de către IPS Patriarhul Nicodim Munteanu, la Mănăstirea Neamț, protosinghel la 25 august 1942 și arhimandrit la 3 august 1945, ambele hirotonii având loc la Mănăstirea Neamț de către Patriarhul Nicodim.

În perioada 1941 -1945, este director adjunct al Seminarului Monahal de la Mănăstirea Neamț, pentru ca, între 1945 și 1947, să fie director al acestei instituții. În 1 februarie 1947, i se aprobă demisia, rămânând mai departe în calitate de profesor la seminar şi dirijor de cor.

La 28 februarie 1951, este numit egumen al Schitului Vovidenia, conform ordinului P.F. Patriarh, dat sub numărul 4418/1951 şi decizia Ministerului de Culte numărul 5094/1951. Nu va sta mult pentru că, în 1952, este transferat ca stareț al Mănăstirii Putna, unde va sta până la 1 iulie 1956 (ajutat de Mihail Sadoveanu, pe care-l cunoștea de la Vovidenia, a reușit să obțină fonduri de la Departamentul pentru Monumente Istorice ca să înființeze la Putna primul muzeu mănăstiresc din România, cu prilejul împlinirii a 500 de ani de la urcarea pe tron a Voievodului Ștefan), când se reîntoarce la Mănăstirea Neamţ, stabilindu-se provizoriu la Schitul Pocrov. Nu va sta mult, fiind transferat, începând cu 6 noiembrie 1957, la Mănăstirea Curtea de Argeş, unde va trece la Domnul după o grea suferinţă, în ziua de 05 februarie 1961, fiind înmormântat în cimitirul Mănăstirii Curtea de Argeş, în ziua de 09 feburuarie.

Osemintele sale au fost reînhumate în cimitirul Mănăstirii Neamţ, la data de 18 august 1964 când ierodiaconul Petroniu Bulbucanu, directorul Tipografiei Centrului Mitropolitan de la Mănăstirea Neamț, i-a adus și reînhumat rămășițele pământești.

https://biblioteca-digitala.ro

TEODORA de la Sihla

S-a născut în jurul anului 1650, la Vânători-Neamț, în vremea domnitorului Vasile Lupu și a mitropolitului Varlaam, ca fiica armașului Cetății Neamț, comisul Ștefan Holdea. Căsătorită contrar voinței sale și fără a avea copii, cei doi soți hotărăsc să se călugărească, el la Poiana Mărului, iar ea la aproape 30 de ani, la Vărzărești, în zona Vrancei.

Din cauza năvălirilor se retrage în Munții Buzăului, unde viețuiește aproape un deceniu, iar de aici spre Mănăstirea Neamț, fiind îndrumată spre schitul Sihăstria, înființat în 1655. Cu binecuvântarea egumenului de aici urcă în munți, în pustia Sihlei.

Inițial, Teodora a locuit într-o chilie aflată sub stâncile Sihlei, cedată de un sihastru bătrân.

Tradiția orală spune că, în vremea altor năvăliri străine, călugărițe refugiate au ajuns și la chilia cuvioasei, aceasta cedându-le locul pentru a se muta într-o peșteră, unde era și mai greu de ajuns. Aici ar fi supraviețuit în cea mai mare parte a timpului.

După moartea sa, trupul celei supranumite *Floarea duhovnicească a Moldovei* a rămas în peștera unde își petrecuse mare parte din sihăstrie. Știrea vieții și morții ei ar fi ajuns și la soțul ei, călugărit sub numele de *Elefterie*, astfel că acesta a plecat de la Poiana Mărului și a venit să-și petreacă cel din urmă deceniu al vieții la Sihăstria, aproape de locul de odihnă al soției sale. Pe la 1725, s-a întemeiat schitul Sihla în amintirea ei. Rămasă înmormântată aici până prin anii 1828-1834, în timpul ocupației rusești a Principatelor Române a fost dusă la Lavra Pecerska din Kiev.

Sinodul Bisericii Ortodoxe Romane aproclamat canonizarea Cuvioasei Teodora de la Sihla pe 20 iunie 1992, stabilind ca zi de prăznuire data de 7 august.

TEODORU-DORU, Vasile

Medic balneolog, s-a născut la 9 februarie 1872, la Târgu-Neamt. După studiile în orașul natal și cele liceale și universitare la București, (unde obține, în 1910, și doctoratul în științe medicale), se specializează în balneologie și fizioterapie la Constantinopol.

Este medic balneolog la Băile Govora. Își urmează și pasiunea literară, debutând în presă în 1910, colaborând la revistele

https://biblioteca-digitala.ro

„Aromânul", „Dreptatea", „Românul de la Pind".

În 1912, publică romanul *Căsătoria*, urmat în același an de *Proces pierdut*. Publică și cărți cu caracter istoric, precum *Diferendul roman-bulgar*,1913 și *Sune goarna*,1915. În 1917, publică volumul de versuri *Proștii și versuri*, 1917. Scrierile sale științifice cuprind volumele: *Primul ajutor medical*, 1913 și *Băile Govora*,1916.

Moare la București în 1945.

TEȘU, Constantin,

S-a născut la Brusturi-Drăgănești, la 7 noiembrie 1929. A absolvit Colegiul Pedagogic din Piatra Neamț în 1949, urmând apoi cursurile Facultății de Agronomie din Iași. Profesor și cercetător, specialist în știința solului, a fost timp de 40 de ani slujitor la Universitatea Agronomică *Ion Ionescu de la Brad* din Iaşi. A predat pedologia la Facultatea de Agronomie şi la cea de Horticultură. În 1967, devine doctor în pedologie.

A fost decan al Facultăţii de Agronomie (1976-1981) şi rector al Institutului Agronomic (1981-1984). A publicat 7 manuale de *Pedologie*, apărute între anii 1974 și 1994.

Activitatea ştiinţifică s-a concretizat în peste 120 de lucrări despre ştiinţa solului precum: *Studiul apelor freatice şi de suprafaţă din Lunca Jijiei*; *Flora şi vegetaţia pajiştilor Valea lui David*; *Solurile României* ş. a.

A fost membru al Societății Naționale pentru Stiința Solului din România și al Academiei Oamenilor de Știință din România dar și întemeietor al școlii de pedologie din Iași.

A murit pe 5 aprilie 1993, la Iași, fiind înmormântat la Mănăstirea Podgoria Copou.

TEȘU, Viorica,

Viorica, născută Graviliu la 2 ianuarie 1933, la Pipirig, urmează clasele primare în satul natal, apoi liceul la Târgu-Neamț, terminat în 1952 la Piatra Neamț. În 1956, absolvă Facultatea de Științe ale Naturii din cadrul Universității „Al. I. Cuza" din Iași.

Începând cu 1958, este angajată la Institutul Agronomic, unde a lucrat până la pensionarea din 1988. Aici a urcat treptele didactice de la preparator (1958) până la șef de lucrări (1969). În același an își susține doctoratul în botanică.

https://biblioteca-digitala.ro

A publicat peste 80 de lucrări dintre care amintim: *Lucrări practice de fiziologia plantelor* (1969, 1980), *Cercetări fiziologice la unele plante leguminoase cultivate pe sărături* (1972), *La réaction de quelques plantes cultiveés et spontanées à diférents nuveaux de salinité du sol* (1978), *Efectul salinizării asupra unor procese fiziologice la sfecla de zahăr* (1979), *Curs de fiziologia plantelor* (1982), *Fiziologie vegetală* (1982, coautor), *Efectul unor substanțe bioactive asupra creșterii și fructificării părului* (1984).

TIMOFTE, Mihai

Profesor universitar, istoric, s-a născut la 19 iunie 1943, la Valea-Seacă, Bălțătești. Absolvent al Liceului „Petru-Rareș" din Piatra-Neamț, ca șef de promoție, urmează cursurile Facultății de Istorie-Filosofie a Universității „Al. I. Cuza", secția istorie, absolvite în 1967, tot ca șef de promoție. După absolvire, rămâne în cadrul facultății, la catedra de istoria românilor. În perioada 1976-1977, se specializează la Universitatea din Gent-Belgia, iar între anii 1982-1984 a fost visiting profesor cu bursa Fulbreiht la Universitatea din Lexington-Kentucky, universitatea Omaha-Nebraska și Universitatea Urbana Champaigne, Illinois din USA.

După 1990, în perioada 1995-1998, a fost profesor asociat la Universitatea„ Petre Andrei" din Iași, unde a predate politici și relații internaționale și a înființat Centrul pentru Studiul Relațiilor Internaționale.

A publicat ca autor sau coautor lucrări precum: *Istoria oraşului Iaşi*, (1980); *Istoria Universității din Iaşi*, (1985); *Diplomaţi americani şi chestiunea românească (1853-1871),* (1993); *Romania la 1870 1871: Monarhie sau Republica*?, (1996) sau *Concepte și metodologii în studiul relațiilor internaționale*, (1997).

Trecut prematur în eternitate, la 17 mai 1998, este înmormântat în cimitirul din satul natal.

TODOSIA, Mihai

Mihai Todosia, născut la 20 noiembrie 1927, la Timișești, într-o familie cu cinci frați, a fost economist, profesor universitar și rector al Universității „Al I Cuza" din Iași. A urmat şcoala primară în comuna Timişeşti, gimnaziul din Buhuşi şi Liceul Comercial din Iaşi, finalizat în anul 1947.

A fost absolvent al Institutului de Ştiinţe Economice şi Planificare din Iaşi, promoţia 1951, cu diplomă de merit. Imediat după absolvirea institutului, devine asistent la Catedra de Economie Politică din cadrul Universităţii „Al. I. Cuza" Iaşi, apoi lector, iar din 1962 conferențiar, pentru a fi profesor universitar din 1969.

https://biblioteca-digitala.ro

În perioada 1964-1965, urmează o specializare la Universitatea din Gand, Belgia, iar în 1968, un stagiu de documentare la Bruxelles, despre Comunitatea Economică Europeană.

În 1969, își susține doctoratul în economie cu teza „Teorii din perioada interbelică cu privire la industrializarea României". Șef al Catedrei de Economie politică (1955-1972 și 1982-1900), a fost rector al Universității ieșene între 1972 și 1981.

A avut contribuţii ştiinţifice şi opinii exprimate în domeniile doctrinelor economice contemporane, a teoriilor cu privire la industrializare şi comerţul internaţional. De remarcat au fost opiniile exprimate cu privire la problemele dezvoltării complexului economic naţional din perioada interbelică şi, îndeosebi, analiza contribuţiei lui Mihail Manoilescu cu privire la teoria protecţionismului şi a schimbului internaţional în studiul introductiv la lucrarea tradusă de prof. ing. Valeriu Dinu „Forţele naţionale productive şi comerţul exterior. Teoria protecţionismului şi a schimbului internaţional", Editura Ştiinţifică şi Enciclopedică Bucureşti, 1986.

A contribuit la formarea Catedrei de Economie Politică a universității ieșene, la crearea unei adevărate şcoli ştiinţifice în domeniul economiei politice și la deschiderea ei spre Occident în perioada cât a fost rector. A încetat din viaţă la 14 decembrie 1996, fiind înhumat în Cimitirul din Podgorie, în Grădina Botanică din Iași.

Activitatea sa științifică a însumat peste 90 de articole și studii dedicate gândirii economice românești, doctrinelor economice contemporane sau relațiilor economice internaționale precum: *Doctrine economice contemporane* (Ed. Junimea, Iași, 1978); *Doctrine economice contemporane* (Ed. Didactică și Pedagogică, București, 1985); *Cultură și economie (Puncte de vedere din perioada interbelică)* (Ed. Junimea, Iași, 1986, coautor cu Ioan Saizu); *Doctrine economice* (Ed. Universității "Al. I. Cuza", Iași, 1992).

Meritele sale i-au fost recunoscute prin acordarea unor medalii și distincții precum: Ordinul Muncii clasa a 3-a (1959), Tudor Vladimirescu clasa a 5-a (1967), Meritul Științific clasa a 2-a (1981), Ordinul 23 August clasa a III-a „pentru merite deosebite în opera de construire a socialismului" (1972) sau S„teaua Republicii" clasa a 5-a (1974).

TOMULESCU, Gheorghe

Profesorul şi publicistul Gheorghe Tomulescu s-a născut la 26 aprilie 1895, în Vânători-Neamţ. A făcut clasele primare la şcoala din sat şi Şcoala Normală din

https://biblioteca-digitala.ro

Constanţa, apoi studii la Facultatea de litere şi filosofie a Universităţii din Bucureşti, studii absolvite în 1930. A urmat şi cursurile Seminarului Pedagogic Universitar.

A fost învăţător în comuna Răuceşti, director al Şcolii nr. 5 Mixtă Piatra Neamţ, director al Şcolii de băieţi nr. 1, Constanţa, institutor al Şcolii de aplicaţii Constanţa, profesor de pedagogie, de istorie, de geografie economică la şcoala comercială, inspector şcolar de circumscripţie la Neamţ, Baia şi Câmpulung. A fost inspector şcolar la Bucureşti şi inspector general în Ministerul Învăţământului. A ieşit la pensie în anul 1956.

A avut contribuţii substanţiale la dezvoltarea şi perfecţionarea sistemului de învăţământ românesc. A publicat *Populaţia Dobrogei* (1930), *Contribuţii didactice şi metodice privitoare la predarea religiei în şcoala primară. O metodă a predării religiei* (1933), *Despre întocmirea monografiei satului* (1939), *Monografia Cetăţii Hotin* (1939).

Gheorghe Tomulescu cerea, prin articolul „La noi şi la alţii", din 1936, depolitizarea personalului didactic.

Gheorghe Tomulescu a fost şi autorul mai multor manuale şcolare. Dintre acestea amintim *Geografia judeţului Bacău*, *Geografia judeţului Neamţ* şi *Geografia judeţului Constanţa*.

Munca rodnică i-a fost răsplătită prin acordarea a numeroase medalii, cum ar fi „Victoria" primită în 1921, medalia „Serviciu Social" primită în 1930 şi Ordinul „Coroana României" în grad de cavaler care i-a fost conferit în anul 1933.

În 1956, după 40 de ani de rodnică activitate, s-a pensionat şi s-a retras la Piatra Neamţ, unde a încetat din viaţă în octombrie 1988.

TRONESCU (TRIHINESCU), Dimitrie

https://biblioteca-digitala.ro

Dimitrie Tronescu s-a născut la 21 mai 1843, la Târgu Neamţ. A crescut, după cum mărturisea, mai mult pe la mănăstirile Neamț și Secu. După studiile primare la Școala Domnească, urmează Școala de Arte Frumoase din Iași în calitate de bursier. Urmează apoi studii la Roma, la școala celebrului Ettore Ferrari, timp de opt ani, ca bursier al statului român (1878-1885).

După studiile la Roma se întoarce la Iași, unde, în 1883, participă la Expoziția artiștilor în viață de la Iași. Dezamăgit de faptul că mai marii epocii preferau artiști străini în realizarea monumentelor publice, își duce traiul de azi pe mâine. Abia în 1896 primește o comandă pentru busturile lui Al. I Cuza, Grigore A. Ghica și Veniamin Costachi, destinate clădirii Universității. În 1897 este numit profesor suplinitor la Școala de Arte Frumoase și va coordona până în anul morții sale specializarea Sculptură, apărută ca specializare de sine-stătătoare în cadrul Şcolii în anul 1863. Dimitrie (Trihinescu) Tronescu va milita – cu succes – împotriva desființării Școlii ieșene, semnând la 9 noiembrie 1900, împreună cu alți profesori, un memoriu către Ministerul Instrucţiunii Publice. În arta sa academistă, care îi evidențiază solidele cunoștințe de meșteșug dobândite la Roma, eleganței construcției i se adaugă finețea modelajului.

O parte din lucrările sale se află la Muzeul de artă din Iaşi (*Scipione africanul* (bust, 1878); *Sclavă rupându-şi lanţurile* (1879); *Orientală* (bust, 1880) etc) dar şi la alte instituţii din ţară precum Pinacoteca din Bucureşti (*Amor și Psyche*-1880) sau Facultatea de medicină (bustul doctorului N. Crețulescu). Opera sa de căpetenie este *Oriental*a (1880). A murit la 21 mai 1906, la Iași.

Orientală (1880) –Muzeul de Artă din Iași

https://biblioteca-digitala.ro

Vanitatea (1893)- Muzeul de Artă din Iași
sursa:
http://clasate.cimec.ro/ (accesat la 15 august 2018).

URSACHE, Andrei

Jucător profesionist de rugby, născut la 10 mai 1984 la Valea Seacă, Bălțătești, fratele mai mare al lui Valentin Ursache.

Absolvent al unei Școli profesionale de mecanică, la 22 de ani se alătură clubului din Arad la insistențele fratelui Valentin.

Imediat este împrumutat la Suceava și mai apoi la RCM Timișoara, iar din 2012, la US Carcassonne echipă din Pro D2 francez unde joacă și în prezent.

Debutează la echipa națională în februarie 2012, într-un meci cu Spania, la Cupa Europeană a Națiunilor. Frații Ursache sunt singurii frați ce au evoluat împreună la echipa națională a stejarilor.

A fost convocat la Cupa Mondială de Rugby din 2015. De-a lungul carierei, a strâns 26 de selecții în națională și a marcat zece puncte, înscriind doua eseuri. Evoluează ca pilier.

Cel mai recent meci jucat pentru națională a fost Romania v Georgia la Cluj, în februarie, 2019.

URSACHE, Valentin

Jucător profesionist de rugby, s-a născut la 12 august 1985 la Valea Seacă, Bălțătești. La 18 ani, în 2003, s-a alăurat echipei CS Universitatea AV Arad, care evolua

https://biblioteca-digitala.ro

în prima ligă și a disputat primul său meci ca profesionist. Un an mai târziu, debuta în echipa națională într-un amical contra Italiei.

Se transferă, în 2007, la CSA Steaua București, și ulterior, în 2008, la CSM Știința Baia Mare, formație la care a devenit dublu campion național. În 2010, este transferat la Clubul Pays dAix RC care evolua în Pro D2, al doilea eșalon valoric din Franța.

În 2012, semnează cu Union Sportive Oyonnax, cu care a promovat în Top 14 campionatul francez de elită și unde joacă până în prezent. A evoluat atât ca locker în linia a II cât și ca aripă de grămadă (flanker) în linia a III-a.

În 2013 și 2017, a câștigat cu US Oyonnax campionatul Pro D2 din Franța. A participat la trei ediții ale Cupei Mondiale de Rugby: Franșa 2007, Australia/Noua Zeelandă, 2011 și Anglia 2015. Până în aprilie 2021, a strâns 66 de selecții în națională și a marcat 25 de puncte, înscriind patru eseuri.

Pe 29 aprilie 2013, a fost declarat cetățean de onoare al orașului Oyonnax. În 2020, revista francez de rugby „Midi Olympique" l-a desemnat în urma voturilor cititorilor în echipa ideală a ediție 2019/2020 a Pro D2, liga secundă din Hexagon.

VACARIU, Dumitru

Născut în comuna Pipirig, judeţul Neamţ, la 21 septembrie 1931, într-o familie de țărani, după terminarea şcolii primare din satul natal, a urmat cursurile Liceului pedagogic din Piatra-Neamţ (în perioada 1946-1952) și cursurile universitare (Facultatea de filologie-istorie) la Iaşi, în cadrul Universităţii „Al.I. Cuza" (în perioada 1953-1957). După terminarea facultăţii, a fost numit profesor la Liceul nr. 2 din Vaslui şi director al Casei raionale de cultură.

Acuzat că a organizat, împreună cu alţi colegi de studenţie, în anul 1957, sărbătorirea a 500 de ani de la urcarea pe tronul Moldovei a lui Ştefan cel Mare şi Sfînt, a fost condamnat la 8 ani de detenţie politică. A suferit rigorile închisorilor comuniste în perioada 1958-1964.

Ieşit din detenţie, a fost o perioadă şomer, apoi muncitor la o Staţiune de Maşini şi Tractoare din Vaslui, funcţionar la Centrul de librării Iaşi şi, începând din anul 1969, salariat al Muzeului

https://biblioteca-digitala.ro

Literaturii Române din Iaşi, până în anul 1992, când s-a pensionat.

Din anul 1971 până în 1988, a condus toate obiectivele Muzeului Literaturii Române din Iaşi, participând direct la organizarea şi deschiderea mai multor obiective muzeale: „Casa Dosoftei", casele memoriale M. Codreanu, M. Sadoveanu, G. Topîrceanu, sediul central al muzeului din Casa V. Pogor, cu secţiile de literatură română modernă şi contemporană, casa memorială O. Cazimir ş.a.

A debutat cu versuri în revista „Viața studențească" și editorial în 1979, cu volumul de proză scurtă *Dincolo de poveste*.

Activitatea literară şi-a început-o cu piese de teatru pentru copii şi tineret (*Aventuri în pădurea vrăjită sau Bing-Bang-Bing*, *Comoara*, *Cele trei domniţe*, *Dincolo de singurătate*), prezentate la peste 10 teatre de profil din ţară şi cu turnee în India, Pakistan, Franţa, Germania ş.a. Din 1990 a devenit membru al Uniunii Scriitorilor din România.

Lucrări editate (beletristică): *Dincolo de poveste*, 1979, *Bărzăunul şi restul lumii*, 1984, *Vornicul Ţării de Sus*, 1984, *Poteci fără întoarceri*, 1987, *Comoara*, 1988, *Aventură dincolo de timp*, 1990, *Ochii viperei*, 1995, *Planeta lui Crim*, 1999, *Templul amăgirii*, 2000, *Casa cu iederă*, 2000, *Cerbul de lumină,* 2001, *Praznicul orbilor*, 2001, *Porumbeii albaştri*, 2003.

Lucrări de cercetare literară: *Junimea şi junimiştii*, 1975 (cu I. Arhip), *Focul cel mare*, 1977 (cu I. Arhip), *Din cronica unui veac*, 1978 (cu I. Arhip), *Georgetta*, 2001 (cu Lucian Vasiliu), *Cina de taină*, 2002 (cu L.Vasiliu) ş.a..

A mai îngrijit diverse ediţii de opere ale unor scriitori români şi străini (Delavrancea, Topîrceanu, O. Cazimir, Cezar Petrescu, I. Teodoreanu, Rovagnolli, Gîrleanu), concomitent cu editarea unor albume ale Iaşului, antologii de lirică românească şi universală etc.

A coloborat la revistele „Argonaut", „Ateneu", „Contemporanul", „Convorbiri literare", „Cronica", „Dacia literară", „Iașul literar", „Manuscriptum", „Opinia", sub pseudonimele Mitru Dolia, Mitru Vaduri și Mitru Elian.

În anul 2016, Uniunea Scriitorilor din România – Filiala Iaşi i-a acordat Premiul „Opera Omnia".

A murit la 26 mai 2017, iar în semn de recunoștință, din noiembrie 2018, biblioteca comunală din Pipirig îi poartă numele celui care declara într-unul din romanele sale: „Aici, în satul de la izvoarele Ozanei, pădurile și apele toate, într-un glas, aduc laude lui Dumnezeu, pentru că a creat în aceste locuri inima frumuseții universale. Aici s-au născut dorul, dragostea și fericirea".

https://biblioteca-digitala.ro

VARTIC, Elisabeta

Poetă, s-a născut la 26 februarie 1954, în comuna Vânători-Neamț. Absolventă a Facultății de Istorie-Filosofie, secția Psihologie-sociologie a Universității „Al. I. Cuza” din Iași, a lucrat ca psiholog la Spitalul 4 Botoșani.

Membră a cenaclurilor literare „Ion Creangă” din Piatra Neamț și „Artur Enășescu” din Botoșani, a debutat literar în revista „Cadran“ a Cenaclului „George Bacovia“ București. A colaborat la revistele „Amfiteatru“, „Convorbiri literare“, „Cronica“, „Viața studențească“, „Opinia Studențească“, „Flacăra Iașului“, „Clopotul“ din Botoșani, „Poesis“, Satu Mare, „Ateneu“, „Caiete botoșănene“, „Lumina“, „Observatorul Militar“.

A publicat volumele de poezii *La țărmul cuvântului*, 1979; *De vorbă cu Mnemosyne*, 1983; *Loc pentru inimă*, 2013; *Viscol în iarbă*, 2018.

„Cu Elisabeta Vartic-Cristea și poezia sa se resuscitează o lume «vecinică» cu veșnicia, se redescoperă valori morale considerate pierdute sau inactuale, se intră în intimitatea cuvântului, se redescoperă ideea de dragoste în toate stările ei alotropice, iar timpul își regăsește demnitatea dacă nu pierdută, vremelnic apusă“, spune prof.dr. Lucian Strochi.

A obținut premiul la Festivalul Național de Poezie „Nicolae Labiș” Suceava, 1972; Premiul II la Festivalul Național al Artei Studențești, 1975 și titlul de „laureate” în 1976, la același festival și Premiul III secțiunea poezie la Festivalul Național „Cântarea României”, 1979. Este cetățean de onoare ale Comunei Vânători-Neamț.

VARTIC, Gheorghe

S-a născut la 16 aprilie 1947, în satul Lunca, comuna Vânători Neamț, fiind primul dintre cei șase frați. Urmează Școala generală în comuna natală, apoi Liceul „Ștefan cel Mare” din Târgu Neamț, după care Liceul militar din Câmpulung-Moldovenesc, spre

https://biblioteca-digitala.ro

bucuria tatălui care făcuse războiul din Est și până în Vest la arma transmisiuni.

După terminarea liceului militar, intră, în 1965, la Școala Superioară de ofițeri de artilerie antiaeriană și radiolocație, specialitatea radiolocație pe care o absolvă cu diplomă de merit în 1968 și cu gradul de locotenent, fiind repartizat la batalionul de radiolocație de la Secuieni-Roman.

Urmează cursurile Facultății de istorie a Universității clujene, între anii 1975-1980, perioadă în care era și lector de istorie la Școala de maiștri militari de aviație din Mediaș. În 1977, este avansat la gradul de căpitan, iar în 1983, la cel de maior.

Între 1980 și 1984, a lucrat la Comandamentul Aviației Militare, iar între 1984 și 1986 a urmat cursurile Academiei Militare absolvind ca șef de promoție. Din 1986 și până în 2001, a lucrat la redacția „Revistei de istorie militară", ajungând redactor șef.

În 1989, este avansat locotenent-colonel, iar în 1995, colonel sau comandor de aviație. A publicat numeroase studii de istorie militară în reviste de profil (*Revista de istorie militară*, *Revista aeronauticii*, *Europa XXI*, a prefațat numeroase cărți, una dintre cele mai recente fiind dedicată unei personalități a locului, Mihai I. Buttescu, *Vânătorii Reginei Elisabeta*, Editura Militară, 2012.

Ultima sa lucrare, apărută în 2020, este dedicată generalului Gheorghe Tomaide.

A participat la numeroase conferințe internaționale și schimburi de experiență cu istorici militari și politologi din R. Moldova, Polonia, Ucraina, Federația Rusă, Israel, China, Germania, Grecia, SUA, fiind numit, în 2001, locțiitor al directorului Institutului pentru Studii Politice de apărare și istorie militară. A fost trecut în rezervă în 2002, dar continuă să slujească muza Clio cu același devotament și pasiune.

Pentru întreaga sa activitate, Consiliul Local al comunei Vânători-Neamț i-a acordat titlul de Cetățean de onoare al comunei în anul 2006.

VASILE PANDREA, Ivona

Cercetător, născută la Târgu-Neamț. După cursurile gimnaziale în orașul natal, urmează cursurile Liceului „Emil Racoviță" din Iași, absolvit în 1986. În 1992, absolvă cursurile Facultății de

https://biblioteca-digitala.ro

Medicină și Farmacie „Grigore T. Popa” din Iași

În perioada 1995-1996, a studiat la Universitatea Paris-Sud, pentru ca în perioada 1996-1998 să beneficieze de o bursă de studii din partea Association pour la Recherche contre le Cancer. În 1999, își susține doctoratul la Universitatea de Medicină și Farmacir „Gr. T. Popa” din Iași.

În 2002, pe baza unei burse, participă la Conferință internațională SIDA Barcelona, din 7-12 iulie. Obține, în 2003, Premiul internațional oferit de a II-a Conferință HIV de patogeneză și tratament HIV, iar în 2005, Premiul *Tânărul cercetător și lider în cercetare* oferit de Universitatea Tulane. În anul următor, 2006, obține Premiul TUHSC pentru cercetarea auxiliară pentru dezvoltarea carierei. A publicat numeroase articole și studii în reviste medicale din SUA și Europa.

În prezent este membră a Diviziei de patologie experimentală și al programului de formare a absolvenților în patologie celulară și moleculară.

VASILIU, Mihail Constantin

Mihail Vasiliu a văzut lumina zilei la 17 martie 1898. A urmat cursurile școlii primare în orașul natal, iar mai apoi Liceul internat din Iași, între 1910-1916.

După absolvirea liceului, urmează cursurile Școlii militare de ofițeri de artilerie și geniu, refugiat la Iași, unde va fi elev între 1 octombrie 1916 și 1 iunie 1917. La terminarea școlii, este avansat sublocotenent de artilerie și încadrat comandant de pluton de tunuri la Regimentul 3 artilerie grea, participând la luptele de la Mărășești. După încheierea războiului, este avansat succesiv la gradul de locotenent și comandant de companie.

În toamna anului 1923, după absolvirea Școlii speciale de artilerie de la Timișoara, este numit șef de secție la Arsenalul Armatei.

În 1925, este avansat căpitan, pentru ca, în perioada 1927-1929, să urmeze cursurile Școlii Superioare de Război, fiind încadrat, în 1931, șef al Biroului operații la Divizia 21 infanterie, de unde, în noiembrie 1936, este mutat la Divizionul 3 tunuri munte din Râșnov ca ajutor de comandant, pentru ca mai apoi să fie comandant. Pentru o scurtă perioadă (martie 1940-noiembrie 1941), locotenent-colonelul Vasiliu a lucrat în cadrul Marelui Stat Major, ca șef al secției Studii.

Din noiembrie 1941, este numit șef al statului-major al Diviziei 8 Infanterie din Cernăuți, participând la luptele din Crimeea și peninsula Taman, apoi din mai 1943 este șef de stat-major al Regimentului 42 artilerie, până în mai 1944, când, în calitate de colonel, este șef de stat major al

https://biblioteca-digitala.ro

artileriei Diviziei 1 Munte, participând la luptele din Cuban, Crimeea și Sevastopol.

În august 1944, este numit subșef al Secției 1 din Marele Stat Major, pentru ca, de la 2 septembrie 1944, să fie numit șef de stat-major în Comandamentul Militar al Capitalei, funcție deținută până la 1 noiembrie 1945. După o scurtă trecere pe la Armata a III-a, în iunie 1946, este numit comandant al artileriei Diviziei 6 Infanterie din Roman, fiind avansat brigadier. În august 1947, este numit șef de stat-major al Regiunii Militare București, funcție pe care o va îndeplini până la 30 septembrie 1949. În noiembrie același an, este numit la comanda Regiunii 3 Militare Cluj, până în mai 1952, când cade în dizgrația noului regim deoarece „și-a manifestat neîncrederea în temeinicia regimului instalat la 23 august 1944, și se lasă influențat de zvonuri reacționare", fiind trecut în rezervă la 3 mai 1952, la numai 54 de ani.

VIERU, Ioan

S-a născut la 6 mai 1962 la Târgu-Neamț, Neamţ, însă a copilărit la Grumăzești, fiind absolvent de filologie a Universității din Bucureşti.

Debutul literar avut loc în 1977, în revista ieșeană, „Cronica".

În perioada anilor '70, a fost susținut de profesorul Tudor Opriș, *fiind remarcat ca unul dintre cei mai promițori poeți.*

În anii '80, a publicat poezii, eseuri, traduceri, interviuri, cronici literare, cronici de artă în revistele: „România literară", „Luceafărul", „Tomis", „Tribuna", „Convorbiri literare", „Teatrul", „Arta", „Magyar Szo" etc.

A colaborat la Radio România, la redacția Culturală, editorialist la revista "Viața studențească ". A fost printre primii jurnaliști și scriitori care au vorbit la Radio-ul național, în Decembrie 1989. Primul volum i-a apărut destul de târziu, în 1990, fiind intitulat „Căile șoimului".

După 1990, continuă să publice poezii, eseuri, cronici literare, comentarii politice, fiind redactor al revistelor „Tomis", „Contrapunct", iar din 1994, este director al revistei Contrapunct și președinte al Fundației pentru literatură și arte vizuale „Contrapunct".

Opera sa literară cuprinde volumele: Căile șoimului, 1991;

https://biblioteca-digitala.ro

Cearcăn, 1991; Abisul mîinilor, 1994; Coloana oficială, 1994; *Transparență cu Pietà*, 1997; *Capodopera cinematografică*,1998 ; *Intervalul răbdării*, 2003; *Arhiva din spatele asinilor*, 2007 și *Hipnoza legii*, 2017.

VINȚAN, Corina Ștefania

Născută la 23 august 1965, la Târgu-Neamț, antreprenor, diplomat și specialist în comunicare, a urmat cursurile Facultății de Finanțe-Bănci din cadrul ASE București. S-a specializat în SUA și Anglia în comunicare.

Este membră a Clubului de la Rhodos, membru fondator al ARRP, și al Asociației Community Links.

Și-a început cariera în domeniul comunicării în 1993 la Saatchi&Saatchi, unde a lucrat opt ani, dintre care o bună parte ca director de PR. A fost director comercial pentru ziarul „Evenimentul Zilei" și, timp de opt ani, reprezentantul României al Financial Times și CNN Internațional. Între 2004-2007, a fost purtător de cuvânt al MAE și director general de comunicare în același minister

În 2007, a fondat compania Links Associates, specializată în comunicare și relații publice, fiind unul dintre cei mai cunoscuți specialiști în lobby din România.

VORNICU (GHEORGHIȚĂ-VORNICU), Gheorghe

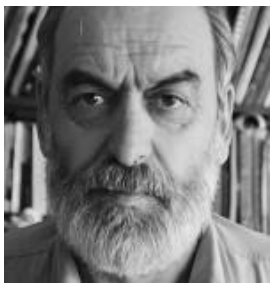

Sculptor, s-a născut la Târgu-Neamț, la 1 mai 1955. Absolvent, în 1986, a Institutului de Artă din Iași, (secția sculptură) și a unui master, în 2007, la Universitatea de Arte „George Enescu", Iași, în prezent este profesor de sculptură la Colegiul Național de Artă „Octav Băncilă", Iași și director al acestuia.

Are atât expoziții personale la Târgu- Neamț (1974, 1979); Piatra Neamț (1979, 2007), Iași (1982, 1983), cât și de grup la Iași (1982, 1986, 1987, 1988, 1989, 1990, 1991, 1994, 2010, 2011, 2012), Sibiu (1983), Brașov (1985), Târgu-Mureș (1985), Piatra Neamț

https://biblioteca-digitala.ro

(1990), Bacău (1993, 1999), Bârlad (1994), Constanța (2003), Bistrița (2005), Chișinău (2005).

Are și opere de artă publice: 1986, Iaşi, Alexandru cel Bun; 1994, Reichembach, Mareşalul; 1994, Târgu-Neamţ, Ştefan cel Mare şi Sfânt, 2003, Monumentul Eroilor (Vatra Dornei); 2006 busturile Prof. Dr. Ernest Ungureanu, Universitatea de Medicină și Farmacie „Gr. T Popa", Iași; Petre P. Carp, Ţibăneşti, Iaşi; Dr. Petre Brânzei, Jigoreni, Iaşi; 2007 - Ștefan cel Mare şi Sfânt, Republica Moldova; 2009 - Grigore Vieru, poet, Iași; 2010 - Grigore Vieru, poet, Bălţi, Republica Moldova;Mihai Eminescu, poet, Bălţi, Republica Moldova;Ion Creangă, scriitor, Bălţi, Republica Moldova; 2012 - Eugen Coşeriu, lingvist, Mihăileni, Republica Moldova. Lucrări de factură religioasă:1997 - Troiţă, Ungheni, Iaşi; 1998 - Troiţă, Iaşi; 2000 - Troiţă, Bosia; 2003 - Catapeteazma Bisericii Ortodoxe Române din Viena; 2005 - Troiţă, Biserica Banu, Iaşi; 2006 - Catapeteazma Bisericii Seminarului Teologic din Iași; 2007 - Troiţă, Biserica Toma Cozma, Iaşi;- Troiţă, Biserica Păun, Iaşi; 2009 - Catapeteazma Bisericii Bucium, Iaşi; 2010 - Catapeteazma Bisericii Sf. Ioan Botezătorul, Bucium, Iaşi; 2011 - Catapeteazma Bisericii Sf. Ioan Botezătorul, Roma, Italia; 2012 - Catapeteazma Bisericii Sf. Lucia şi Sf. Ioan Botezătorul, Iaşi. Este mebru UAP Iași. Excursii documentare a făcut, de-a lungul anilor, în Bulgaria, Ungaria, Austria, Franţa, Germania, Italia, Spania, Portugalia, Moldova şi Turcia.

A obținut și numere premii: Ordinul Meritul pentru învățământ în grad de Cavaler, conferit de Președinția României (2004); Diplomă de excelenţă conferită de Guvernul României pentru palmaresul realizat în domeniul educaţiei şi poziţia de excelenţă deţinută în galeria de olimpici ai şcolii româneşti (2008); Diplomă de excelenţă, pentru sculptură, conferită de Uniunea Artiștilor Plastici din România Filiala Iași (2010); Ordinul „Sanctus Stephanus Magnus" conferit de Patriarhia Română şi înmânat de Înalt Preafericitul Părinte Patriarh Daniel al Bisericii Ortodoxe Române (cea mai înaltă distincție acordată mirenilor) sau Diplomă de excelenţă pentru sculptură, conferită de Uniunea Artiștilor Plastici din România Filiala Suceava (2011).

VRÂNCEANU, Vasile

S-a născut pe 15 ianuarie 1934, în satul Răucești, într-o familie numeroasă cu șase copii. Fire blândă, optimistă, modestă, a fost de mic pasionat de istorie, adunând obiecte vechi și documente istorice.

După absolvirea Școlii Normale de Băieți din Piatra Neamț (1948-1952), a lucrat ca învățător,

https://biblioteca-digitala.ro

urmând apoi și cursurile Facultății de istorie a Universității „AL. I. Cuza” din Iași, devenind profesor în 1956. În 1968, a înființat „Casa Pionerilor” de la Tîrgu Neamț, actualul Club al Copiilor, iar în același an, dând curs pasiunii sale, a deschis, în cadrul Școlii nr.2, un muzeu de istorie și etnografie de care s-a îngrijit pînă în 2011 și unde a slujit timp de 30 de ani, din 1968 și până în 1998, când s-a pensionat.

În perioada 1992-2000, a fost consilier local, membru în Comisia de Cultură și Învățământ. În mandatul de consilier, a demarat nenumărate inițiative care au venit în sprijinul comunității orașului, cea mai importantă fiind continuarea lucrărilor la Liceul „Vasile Conta”, până la finalizarea acestora în 1997.

În perioada 1966-1968, a fost vicepreședinte al Consiliului Județean al Pionierilor din Neamț și președinte al raionului Târgu Neamț. A obținut nenumărate Diplome de Merit, din partea mai multor instituții județene, cum ar fi Consiliul Județean al Pionierilor și Complexul Muzeal Județean Neamț.

În 1975, a condus Delegația Prietenii Istoriei din Târgu Neamț, la Alba Iulia, cu ocazia aniversării a 2.500 de ani de la prima atestare documentară și 375 de ani de la Unirea Țărilor Române sub Mihai Viteazul.

După pensionare și ca urmare a odiseii muzeului creat la Școala nr. 2, donează, în 2012, tot patrimoniul acumulat, 1814 piese, Muzeului de Istorie și Etnografie Târgu Neamț. Ulterior, domnul profesor a mai donat diferite piese cu caracter etnografic, numismatic și medalistic, ajungând la aproape 5000 de obiecte oferite. În 2013, profesorul Vasile Vrînceanu a fost declarat cetățean de onoare al orașului Târgu Neamț, în semn de cinstire pentru serviciile aduse comunității și pentru impresionanta sa activitate. Vestea acordării acestui titlu de către administrația locală l-a luat prin suprindere: „Mulțumesc celor care s-au gândit la mine, este o cinste pentru mine să fiu cetățean de onoare al orașului Târgu Neamț”, a declarat vizibil emoționat, profesorul Vasile Vrânceanu.

A publicat prima dată în ziarul „Steagul Roșu”, în 1959. A publicat în revistele „Viața”, „Gazeta Învățământului”, „Apostolul”, „Ginta Latină”, în ziarele „Ceahlăul”, „Jurnalul de Neamț” sau „Reformatorul”.

În 2003, publică prima carte, *Școala Domnească de la*

https://biblioteca-digitala.ro

Grigore Ghica-Vodă până în zilele noastre, urmată, în 2005,de primul volum al lucrării *Călător prin Târgu Neamț de altădată și de astăzi,* al doilea volum fiind publicat în 2008.

În 2011, a publicat a patra carte, *Oamenii de altădată care au trudit pe plaiuri nemțene,* iar în 2013, lucrarea *Trecute vieți de truditori din Ținutul Neamțului*.

https://biblioteca-digitala.ro

Bibliografie selectivă

ACNSAS, *fond D,* dosar 2448, vol. 1.
„Buletinul Oficial al Republicii Socialiste România" decembrie 1972.
„Monitorul Oficial" mai 1919, 8 iunie 1940; decembrie 2000.
„Adevărul", 4 iulie 1898, 27 august 1911.
„Biserica Ortodoxă Română", ianuarie 1928
„Convorbiri Literare", 1 noiembrie 1875.
„Dimineața", 6 septembrie 1911.
„Evenimentul", 7 iulie 1897, 15 decembrie 1996.
„Familia", nr. 21, 1882.
„Opinia", 4 august 1911.
„Rapports de Med. Vet. De l'École d'Alfort", Novembre, 1908.
„Revista Medicul Veterinar", septembrie 1879.
„Revista română de medicină veterinară, vol. 2 - 4, 1992.
„Studii și comunicări", 1976-1977.
„Toronto Star", 5 ianuarie 2006.
„Universul", 13 septembrie 1897, 15 august 1911.
Alecsandri, Vasile, *Poezii populare ale românilor*, Editura Minerva, București, 2008.
Agafiței, Gh., *Monografia comunei Răucești*, Editura Cetatea Doamnei, Piatra Neamț, 2019.
Ailincăi, Vasile, *Mihai David-Ghindăoani*, în vol. „Trecute vieți de truditori din Ținutul Neamțului", Suceava, 2013.
Ailincăi, Vasile, Roman, Emil, *Rădăcini la Bălțătești*, Editura Alfa, Piatra Neamț, 2005.
Aioanei, Timotei, *Vieţuitori din chinovia Neamţului în veacul al XX-lea.Biografii*, Editura Trinitas, București, 2008.
Ante, Laurian, *O antologie a literaturii nemțene*, Ed. Mușatinia, Roman, 2006.
Apostol, Vasile, *Urmașii demni ai plăieșilor cetății Neamț*, Editura Pro Transilvania, București, 2003.
Asachi, Al., *Ion Pietraru banditul*, în „Calendarul pentru poporul românesc, pe anul 1873". Tipografia Buciumul Român, Iași.
Balacciu, Jana, Chiriacescu, Rodica, *Dicţionar de lingvişti şi filologi români*, Editura „Albatros", Bucureşti, 1978.
Balansard, Ivan, *Contribution à l'étude de la médecine vétérinaire en Roumanie*, Thèse pour obtenir le grade de Docteur vétérinaire, École Nationale Vétérinaire de Lyon, Université Claude Bernard - Lyon I, France, 2006.
Baines, Rich, *Irving and Leonard*, în LeonardCohenFiles.com (accesat 10 august 2020).
Bancea-Ilioaia, Maria, Zarifopol-Ilias, Christina, *Două figuri de seamă ale învățământului românesc*, Editura Anima, București, 2011.
Barbosa, Octavian, *Dicționarul Artiștilor Români Contemporani*, Ed. Meridiane, București, 1976.
Balan, Ioanichie, *Sfânta Teodora de la Sihla*, Editura Mănăstirea Sihăstria, 2004.

https://biblioteca-digitala.ro

Bărbulescu, Maria, *In memoriam Mihai Irimia*, în „SCIVA", tomul 62, nr. 3–4, Bucureşti, 2011.
Bercuș, Constantin I., *Moartea profesorului Vasile G. Ispir*, în „BOR", an LXV, 1947, nr. 4-9.
Botez, Mihai, *O viziune a sentimentelor* în „Asachiana", an V, vol. 9, 2018.
Bulbucanu, Petroniu, *Arhimandritul Demostene Tebeică*, MMS, anul LX, 1984, nr. 1-3.
Buttescu, I., *Vânătorii reginei Elisabeta-memoriile unui ofițer din garda regală*, Editura Militară, București, 2012.
Buzoianu, Livia, *Mihai Irimia*, în „Pontica", nr. 44 (2011).
Cameron, Elspeth, *Layton, Irving Peter*, în „Canadian Encyclopedia", Hurtig, Edmonton, 1988.
Cameron, Smith, *Unfinished Journey: The Lewis Family*, Summerhill Press, Toronto, 1989.
Caraman-Fotea, Daniela, *Meridianele cântecului*, București, Editura Muzicală,1989.
Caraman-Fotea, Daniela, Nicolau, Cristian, *Dicționar Rock, Pop, Folk*, Editura Humanistas, București, 1999.
Călinescu, George, *Istoria literaturii române de la origini pînă în prezent*, Editura Minerva, București, 1986.
Căuș, Bogdan, *Figuri de armeni din România. Dicționar*, Editura Ararat, București, 1997.
Ceobanu, Adrian Bogdan, *Reflections on Romanian old diplomacy*, p. 250-251, în „Romanian and European Diplomacy From Cabinet Diplomacy to the 21st Century Challenges", editori Gh. Cliveti, Adrian-Bogdan Ceobanu, Adrian Viţalaru, Ionuţ Nistor, Beit Casa Editrice Trieste-Editura Universităţii „Alexandru Ioan Cuza" Iaşi, 2012,
Cicoare, Traian, *Oameni, locuri și comori spirituale din Ținutul Neamțului*, Editura Acțiunea, Piatra Neamț, 2012.
Cimpoi, Mihai, *Daniel Corbu, cavalerul Neantului*, în „Poesis", an XX, 2009, nr. Nr. 224-225-226-227.
Ciucă, Valentin, *Dicționarul ilustrat al artelor frumoase din Moldova. 1800-2010*, Editura ART XXI, Iași, 2011.
Cîntec, Florin, *Memorie si uitare în cultura româna. Cazul Vasile Conta*, Iași, Rd. Timpul, 2003.
Coloșenco, Mircea, *10 ani de la moarte. Constantin Crișan,* în „Caiete critice", nr.8-9 (226-227), 2006.
Constantinescu, Gr., *Epicopia Argeșului. Cronică*, Pitești, 2017, p. 19-20.
Corbu, Daniel, *Ion Creangă în amintirile contemporanilor*, Ed. Princeps Edit, Iași, 2006.
Crișan, Ruxandra, *Constantin Crișan în corespondență cu scriitorii M. Duras, Pierre Emmanuel, Eugen Ionescu, C. Noica*, în „Euromuseum", nr. 123 (Anul IV), 2009.
Dascălu, Cristina Emanuela, *Dimineaţă, Taina* şi *Nu însă…* în *Ateneu,* serie nouă, 23, nr. 3(196), martie 1986.
Datcu, Iordan, *Dicționarul etnologilor români*, vol. I, Editura Saeculum I.O., București.

https://biblioteca-digitala.ro

David-Ghindăoanu, Mihai, *Crâncenul veac XX și ororile sale* , ediția a II-a, Editura Conta, Piatra Neamț, 2015.
Deac, Mircea, *Lexicon critic şi documentar*, Bucureşti, 2008.
Dr. ing. Ioan Resmeriță (1907–1987), Un pionier al geobotanicii și pratologiei în „Teodor Marușca, Confesiuni Agrosilvopastorale", Editura Universității Transilvania Brașov, 2018.
Dumitraşcu, Gheorghe, *Epopeea Independenţei României în conştiinţa vâlcenilor*, Editura Almarom, Râmnicu-Vâlcea, 2003.
Encilopedia educației fizice și sportului din România, vol.1, 2, București, 2015.
Facultatea de Finanțe, Asigurări, Bănci și Burse de Valori 1948-2013, Editura ASE, București, 2013.
Florian, Neculai, *Comuna Vânători-Neamț, file de monografie*, Piatra-Neramț, Editura C. M. Imago, 2016.
Galeriu, Constantin, *Sfinți români și apărători ai Legii strămoșești*, Editura - Institutului Biblic și de Misiune al Bisericii Ortodoxe Române, București, 1987.
Iacob, Gheorghe, Medelanu, Mirela, Nistor, Ionuț, *Universitatea AL. I. Cuza Iași. Anuar 1989-2009*, Iași, Editura UAIC, 2010.
Iconomu, Constantin, *Mihai Irimia (1942-2011),* în „Arheologia Moldovei", XXXV, 2012.
Ilie, Emanuela, „Daniel Corbu", în *Dictionarul poeziei iesene*, Iasi, 2011.
In honorem. Cetățeni de onoare ai orașului Tîrgu-Neamț. 1993-2019, Târgu-Neamț, 2019.
Ionescu, Șerban N., *Dicționarul panoramic al personalităților. România secolul XX,* Editura Victor Frunză, București, 2006.
Iorga, Nicolae, *Un modest învăţat: Grigore Creţu*, în *Oameni cari au fost*, vol. II, Fundaţia pentru Literatură şi Artă „Regele Carol II", Bucureşti, 1935.
Istorie și educației. In honorem Mihai Lazăr, Editura Junimea, Iași, 2012.
Iugulescu, C., *Pagini din trecutul farmaciei militare româneşti*, Editura Sitech, Craiova, 2008.
Kotzebue, W. de, *Din Moldova. Tablouri și schițe din 1850*, Tipografia Athenais Gheorghiu, Iasi, 1944.
Layton, Irving, *Biography Canadian Poets series*, University of Toronto.
Poet Irving Layton dies at 93: Was nominated for Nobel Prize, în „Chatham Daily News", Thursday, January 5, 2006.
Le Goût Du Lait De Chèvre în L'illustration, No. 3233, 11 Février 1905.
Lipan, V., *Dicţionar biografic de farmacişti români*, vol. 1, Editura Farmaceutică, București, 2011.
Luca, Gavril, *Târgu Neamț. Monografie*, Editura Constantin Matasă, Piatra Neamț, 2008.
Lupașcu, Marian, *Profesorul Grigore Crețu. Documente inedite,* în „Academica", an XXX, nr. 6/2020.
Maftei, I., *Medicul Dumitru A. Cornelson, un secol de la naştere*", *Evenimentul*, 10 octombrie 2001.
Ionel Maftei, *Personalități ieșene*, vol. I, Iași, 1972.
Maftei, Ionel, *Personalități ieșene*, vol. V, Iași, 1985.
Maftei, Ionel, *Personalități ieșene*, vol. III, Iași, 1978.

https://biblioteca-digitala.ro

Marcu, George, (coord.), *Enciclopedia personalităţilor feminine din România*, Editura Meronia, Bucureşti, 2012.
Marcu, George, *Personalităţi feminine contemporane din România*, Editura Meronia, Bucureşti, 2013.
Marcu, Nicolae, *Grumăzeşti plai cu dor. Monografie. Locuri, oameni, fapte*, Editura Cetatea Doamnei, Piatra Neamţ, 2016.
Maxim, Natașa, Publicistica lui Mihai Eminescu si Miscarea Legionara, în revista „Ateneu", Bacău, 2011.
Membrii C.C. al P.C.R. 1945–1989 Dicţionar, coordonator Florica Dobre, Editura Enciclopedică, București, 2004.
Mihăilescu, Ioan, *Sociologie generală. Concepte fundamentale și studii de caz*, Polirom, Iași, 2003.
Mironescu, Doris, *Poezia din care nu există ieșire*, în „Suplimentul de cultură", nr. 120, 2007.
Moulé, A., *L. Histoire de l'École d'Alfort. Asselin Houzeau* [archive], Paris, Libraires de la Société Centrale de Médecine Vétérinaire, Place de l'École-de-Médecine, 1908.
Mititelu, D., Barabaș, N., Navrotescu, T., *Botaniste din România (I*), în „Studii și comunicări", 1980-1993.
Oameni de seamă economiști, Editura Mica Valahie, București, 2013.
Oprea, Adrian, *In Memoriam - Professor Dr. Vasile Ciocârlan*, în „Journal of Plant Development", 2013, Vol. 20, no. 1.
Oprişan, G., *Dicţionarul general al literaturii române*, vol. 6, S-T, Bucureşti, 2007.
Parascan, Constantin, *Ion Creangă, Măștile inocenței (Viața și opera)*, Editura Junimea, Iași, 2000.
Pavel, Eugen, *Odiseea unui bibliofil: Grigore Creţu***,** în vol. „Arheologia Textului", Editura Casa Cărţii de Ştiinţă Cluj-Napoca, 2012.
Păcurariu, Mircea, *Dicţionarul Teologilor Români*, , Univers Enciclopedic, Bucureşti, 1996.
Peștean, Viorel Iulian, *Album. Mari agronomi români. 1800-2000*, Editura Pim, Iași, 2001.
Peștean, Viorel Iulian, *Oameni de seamă ai științei agricole românești*, vol. III, Editura Panfilius, Iași, 2006.
Petcu, Adrian Nicolae, Luchian, Nicolae Cătălin, *Clerici și mireni mărturisitori din Arhiepiscopia Ișilor în închisorile comuniste (1945-1964)*, Doxologia, București, 2017.
Personalităţi ieşene. Aniversări şi comemorări, 2017, Editura Asachiană, Iași, 2017.
Personalităţi ieşene. Aniversări şi comemorări. 2018, Editura Asachiană, Iași, 2018
Personalități românești ale științșilor naturii și tehnicii. Dicționar, Editura Științifică și Enciclopedică, București, 1982.
Plămădeală, Antonie, *Alte file de calendar de inimă românească*, Tiparul Tipografiei Eparhiale Sibiu, 1988.
Popescu, Hristache, *Personalităţi româneşti în construcţii*, Editura HP, București, 2008.
Poslușnicu, M. Gr., *Istoria muzicei la români. Coruri bisericești în centrele județene din Moldova,* București, 1928.

https://biblioteca-digitala.ro

Prangrati, Constantin, *Dicţionarul oamenilor de seamă din judeţul Neamţ: de la Grigore Ureche până în zilele noastre,* Editura Crigarux, Piatra Neamț, 1999.
Prangati, Constantin, *Oameni politici și de stat din județul Neamț (1864-2003),* Editura Babel, Bacău, 2004.
Predescu, Lucian, *Enciclopedia României*, Editura „Cugetarea – Georgescu-Delafras", București, 1940.
Predescu-Kernabach, Ana, *Ana Conta-Kernbach*, în„ Revista de pedagogie", nr. 4, 1967, p. 63-68.
Predoaia, V., Luchian, V., *Scurtă istorie a comunei Drăgănești*, în „Identitate nemțeană", coord. Elena Preda și Daniel Diaconu, Editura Universitară, București, 2012.
Profesorul dr. Vasile G. Ispir, în revista „Biserica și școala", nr. 31, 27 iulie 1947.
Radoslăvescu, Grigore, *Timișești. Monografie*., Editura StudIS, Iași, 2018.
Răcilă, Emil, Moșteanu Tatiana, Costică Ionela, *60 de ani de la înființarea Facultății de Finanțe. 1948-2008,* Editura ASE, București, 2009.
Rămureanu, I., *Vasile G. Ispir*, în „Studii Teologice", XXXIV, 1982, nr. 1-2.
Răşcănescu, Gheorghe . Erou la Cotul Donului. Însemnări din război 1941-1944, Editura Militara, Bucuresti, 2017.
Rosetti, Radu, *Alte povești moldovenești*, Editura Viața Românească, Iași,1920.
Rusu, Dorina N., *Membrii Academiei Române*, Editura Academiei Române, București, 1999.
Sadoveanu, Mihail, *Ctitoria de la Neamțu* în „Nicodim Pace voua!", s. l., 1945.
Sasu, Aurel, (ed.), *Dicționarul biografic al literaturii române*, vol. I, Editura Paralela 45, Pitești, 2004.
Sasu, Aurel, (ed.), *Dicționarul biografic al literaturii române*, vol. II, Editura Paralela 45, București, 2006.
Sauciuc, Benedict, *Mănăstirea Neamț, vatră de spiritualitate și cultură românească Vol. 1: Mănăstirea Neamț în perioada regimului comunist: (1945 -1989)*, Doxologia, Iasi, 2017.
Sava Valentin, *Învățământul artistic național ieșean și vocația lui europeană*, Editura Artes, Iași, 2010.
Savin, Virgil, Dealuri ghindăuane. *Un meleag de istorie şi legendă*, vol II, Editura Crigarux, Piatra-Neamț, 2012.
Savin, Virgil, *Dealuri ghindăuane. Un meleag de istorie şi legendă*, vol III, Editura Crigarux, Piatra-Neamț, 2016.
Sârbu, Ion; Tanase, Catalin. Analele Stiintifice ale Universitatii „Al. I. Cuza"din Iasi: Biologie Vegetala, Serie Noua. Sectiunea II A; Iasi Vol. 52, (2006): 145-146.
Scriitori din Neamţ: Antologie, Editura Răzeșu, Piatra-Neamț, 2012.
Scriitori și publicişti ieşeni. Aniversări și comemorări 2018, Editura Asachiană, Iași, 2017.
Scriitori și publicişti ieşeni contemporani. Aniversări și comemorări 2020, Editura Asachiană Iași, 2020.
Scriitori și publicişti ieşeni contemporani. Anivesări și comemorări 2022, Editura Asachiană, Iași, 2021.
Stavri, G., *Le professeur dr. D.A. Cornelson*, „Rev Med Chir Soc Med Nat Iași", 1970, oct-dec, nr. 74 (4).

https://biblioteca-digitala.ro

Stănescu, Eugen, Preda, Gavriil, Cosma, Mircea, Stănescu, Iulia, *Cavaleri ai ordinului militar de război ,,Mihai Viteazul"*, Editura SALGO, Sibiu, 2012.
Stoian, Ion M., *Dicționar Religios*, Ed. Garamond, 1994.
Stoian, Mihai, *Reabilitarea unui haiduc*, Editura Tineretului, București, 1968.
Sturdza, Mihai Dimitrie, *Ruşii, masonii, Mareşalul şi alte răspântii ale istoriografiei româneşti,* Ed. Compania, 2013.
Șarpe, Ioan, *Biserica Ortodoxă în timpul regimului comunist.Studiu de caz: Arhierul Pavel Șerpe.* Teză de doctorat, Sibiu, 2018.
Tănase, Petroniu, *Icoane smerite din sfânta ortodoxie românească*, Editura Bizantină.
Timofte, Ioan, *Personalități ieșene*, Editura Pim, Iași, 2012.
Tomșa, Constantin, *Personalități ale culturii din județul Neamț*, Editurile Crigarux & Cetatea Doamnei, Piatra Neamț, 2014.
Tomșa, Constantin, *Un dicționar al literaturii din județul Neamț: de la copiști la suprarealiști (secolul a XV-lea-2012)*, Crigarux-Cetatea Doamnei, Piatra-Neamț, 2014.
Vasilescu, Gheorghe, *Nicodim, al doilea Patriarh al României* în „Magazin istoric", nr. 5, 1998.
Vasiliu, Emilian, *Arhierul Pavel Șerpe*, în „BOR", XCVI, 1978, nr. 7-8.
Vele, Ana Maria, *Personalul diplomatic al României în Franța (1882-1914)*, p. 118-119, în „Bistrița", nr. XXI-2.
Velicu, Dudu, *Biserica ortodoxă în perioada sovietizării României. Însemnări zilnice, vol. I (1947-1949)*, București, 2004.
Velicu, Dudu, *Biserica ortodoxă în perioada sovietizării României. Însemnări zilnice, vol. II (1948-1959),* București, 2005.
Vlad, Ioan, *Domnul Trandafir*, în „Revista de pedagogie", nr. 10, 1966.
Vlasiu, Ioana (coord), *Dicționarul Sculptorilor din România. Secolele XIX-XX*, vol. II, lit. H-Z, Editura Academiei Române, București, 2012.
Vornicescu, Nestor, Sever, A., *În afara legii-Ion Florea*, Editura Junimea, Iași, 1976.
Vrânceanu, Vasile, *Oameni de altădată care au trudit pe plaiurile nemțene*, Suceava, 2011.
Vrânceanu, Vasile, *Școala Domnească de la Grigore Ghica-Vodă până în zilele noastre*, Piatra Neamț, 2003.
Vrânceanu, Vasile, *Trecute vieți de truditori din Ținutul Neamțului*, Suceava, 2013.
Ulea, Vasile, *Portrete de învățători, Mihai Busuioc*, Iași, 1974.
Ungureanu, Gheorghe, *Ion Creangă. Documente*, Ed. Pentru Literatură, 1964.
http://www.acad.ro/membri_ar/membri_a.htm accesat la 25 aprilie 2018.
https://aciee.ugal.ro/alumni/personalitati/305-titlul-de-profesor-emerit-domnului-prof-univ-dr-ing-emil-mina-rosu
https://acum.tv/articol/9338/ accesat 2 decembrie 2019.
https://adevarul.ro/news/eveniment/armata-sef-nou-Stefan-danila-1_50acac9e7c42d5a663881e8d/index.html (accesat la 15 iulie 2019)
https://adevarul.ro/locale/iasi/iasi-florin-gheorghita-fizicianul-vaneaza-ozn-uri-portret 1_50ae5fd87c42d5a6639c2a6e/index.html (accesat 25 mai 2019).
https://adevarul.ro/locale/piatra-neamt/angela-ciochina-murit-calvar-8-ani-artista-nu-si-a-mai-revenit-moartea-surorii-tatalui-avea-numai-rani-viermi-spate-1_559d0a16f5eaafab2c5d1268/index.html accesat 13 mai 2021.

https://biblioteca-digitala.ro

https://adevarul.ro/news/sport/interviu-mariana-simionescu-vorbeste-despre-trait-alaturi-bjorn-borg-stateam-inchisi-casa-era-ingrozitor-1_59cf54705ab6550cb8ac0646/index.html (accesat 25 mai 2019).
http://www.apio.ro/members/detail/11 accesat 25 martie 2021.
https://adrianaluigheorghe.wordpress.com/despre-mine/
http://www.arhiva.lumeasatului.ro/vizualizare.php?articol=738 accesat 25 august 2018.
http://arhiva.romanialiterara.com/index.pl/mrturii_necunoscute_despre_cristina_emanuela_dasclu accesat 25 februarie 2021.
http://artindex.ro/2013/04/11/iatesen-cosmin-mihai/ (accesat 12 mai 2021).
http://artindex.ro/2013/02/07/mosor-dumitru/ (accesat 19 martie 2021).
http://www.asfan.ro/new_page_1.htm (accesat la 25 mai 2019).
https://astr.ro/prof-univ-dr-ing-dan-precupanu/ accesat 10 martie 2021.
http://atlas.usv.ro/www/prima_pagina/evenimente/alegeri/CV_ML.pdf accesat 15 iunie 2019.
https://www.balmuslab.org/about accesat la 1 iunie 2021.
http://basilica.ro/ips-calinic-isi-aniverseaza-ziua-de-nastere/
http://basilica.ro/18-decembrie-1886-s-a-nascut-in-targu-neamt-vasile-ispir-profesor-la-facultatea-de-teologie-din-bucuresti/ (accesat la 15 august 2018).
https://biblacad.ro/bnr/brmautori.php?aut=g&page=1200&limit=10 accesat 25 august 2018.
http://biblioteca.unap.ro/Teze2009-2010.pdf (accesat la 15 iulie 2019).
http://www.bibgtkneamt.ro/component/k2/item/313-constantin-acosmei-jucaria-mortului
https://bib.acadiasi.ro/persoane-fizice/ accesat la 25 aprilie 2018.
https://bittv.info/propunere-de-muzeu-casa-si-scoala-dl-trandafir/ accesat 12 februarie 2018.
https://www.bjiasi.ro/wp-content/uploads/2017/03/2017-personalitati.pdf
http://biserica.org/WhosWho/DTR/I/VasileIspir.html+ (accesat la 15 august 2018).
https://www.britannica.com/biography/Irving-Layton accesat 6 octombrie 2020.
http://www.brown.edu/Research/Istrail_Lab/sorin.php (accesat 23 octombrie 2015)
https://www.bursa.ro/plasamente-alternative-peisaje-contemporane-cu-tablouri-si-piata-84362724
https://www.bzi.ro/deputatul-ionel-adrian-a-dat-de-pamant-cu-agricultura-judetului-iasi-49059 accesat 28 martie 2021.
https://www.bzi.ro/incredibil-ceea-ce-poate-face-acest-om-cu-o-simpla-bucata-de-lemn-a-atras-atentia-tuturor-papusile-si-marionetele-create-de-el-joaca-in-spectacole-renumite-3847750 accesat 12 mai 2021.
http://www.campioniiromaniei.com/index.php?option=com_k2&view=item&id=21:arba-puscatu-rodica&Itemid=118.
https://canpoetry.library.utoronto.ca/canpoetry/layton/index.htm accesat la 02 octombrie 2020.
http://www.cdep.ro/pls/parlam/structura2015.mp?idm=134&cam=2&leg=2000&idl=2&pag=0 accesat 28 martie 2021.
http://www.ce.tuiasi.ro/ro/despre-fci/informatii-generale/in-memoriam/mihail-diaconu_m27/ accesat 15 iunie 2018.

https://biblioteca-digitala.ro

http://www.ceswp.uaic.ro/articles/CESWP2011_III2_JAD.pdf accesat 1 februarie 2018.
https://www.cinemagia.ro/actori/constantin-birliba-62188/ accesat 10 februarie 2018.
https://conipress.wordpress.com/2016/09/01/legendele-raliurilor-iv/ accesat 10 iunie 2021.
http://www.cosr.ro/sportiv/rodica-arba-puscatu
https://www.crestinortodox.ro/biserica-ortodoxa/organizare-b-o-r/ps-calinic-episcop-argesului-muscelului-71029.html
https://www.crestinortodox.ro/dictionarul-teologilor-romani/evghenie-humulescu-87495.html accesat 12 ianuarie 2019.
http://www.culturaneamt.ro/la-multi-ani-profesorului-vasile-postolica/ accesat 20 martie 2021.
https://www.curentul.info/actualitate/pentru-prima-data-in-istoria-armatei-romaniei-un-pilot-de-supersonice-devine-sef-al-smg-2/ (accesat la 15 iulie 2019).
https://www.curierulnational.ro/old/Politic/2011-07-21/Stefan+Danila%2C+inaintat+in+gradul+de+general-locotenent+-+cu+trei+stele (accesat la 15 iulie 2019).
https://data.bnf.fr/en/12029779/irving_layton/ (accesat la 26 iulie 2019).
http://www.diacronia.ro/ro/indexing/details/A23128/pdf accesat 12 ianuarie 2019.
https://www.digi24.ro/stiri/sci-tech/descoperiri/descoperire-arheologica-majora-in-romania-urmele-unui-sat-preistoric-vechi-de-6500-de-ani-au-fost-scoase-la-lumina-1355241 accesat 28 martie 2021.
https://drept.univ-ovidius.ro/departamente/personal/cadre-didactice
https://drept.univ-ovidius.ro/images/2021/CV/L.L.%20Anechitoae%20Constantin%20ACTUALIZAT%20cu%20pg.%205%20c%C4%83r%C8%9Bi.pdf
https://doctorat.unibuc.ro/wp-content/uploads/sites/13/2019/02/Cv-TICU.pdf accesat 25 martie 2021.
https://www.dundurn.com/books/good_gone (accesat 6 octombrie 2020).
https://edituradoxologia.ro/autor/pr-prof-univ-dr-gheorghe-petraru accesat 15 mai 2021.
https://www.encyclopedia.com/arts/culture-magazines/layton-irving (accesat 10 octombrie 2019
http://enciclopediaromaniei.ro/wiki/Neculai_Asandei accesat la 25 aprilie 2018.
http://e-povesti.ro/povesti/domnu_trandafir/ accesat 12 februarie 2018.
https://evenimentulistoric.ro/cazul-falsului-medic-matteo-politi-redeschide-arhivele-patania-e.html . (accesat la 2 decembrie 2019).
http://en.espn.co.uk/statsguru/rugby/player/10771.html accesat 10 iunie 2021;
https://en.wikipedia.org/wiki/Rodica_Arba.
https://www.equitana.ro/blog/baza-hipica-sibiu-jud-sibiu/ accesat 11 iunie 2021.
http://www.europahotel.md/ru/news/ulim/eveniment-literar-major-al-anului-2016,-la-ulimscriitoarea-cristina-emanuela-dascalu-a-ini%C8%9Biat-organizarea-unor-evenimente-culturale-universitare accesat 25 februarie 2021.
https://frr.ro/2016/05/24/26-de-ani-de-victoria-istorica-romaniei-fata-frantei-pe-pamant-francez-la-auch-la-auch-sa-batem-un-cocos/ accesat 10 iunie 2021.
http://fras.ro/mediafiles/Betano-Info-Rally-11.pdf accesat 10 iunie 2021

https://biblioteca-digitala.ro

https://gazetadecluj.ro/avansari-importante-in-armata-se-ascute-lupta-pentru-conducerea-statului-major-general/ (accesat la 15 iulie 2019).
http://grimberg.ro/licitatii/licitatie-decembrie-2013-5590/peisaj-din-velico-tarnovo-9536 accesat 14 aprilie 2019.
https://hartman.org.il/Fellows_View_Eng.asp?Fellows_Id=39 (accesat la 20 iulie 2019).
http://history.uaic.ro/wp-content/uploads/2019/02/CV-C.-Ploscaru-ian.-2019.pdf accesat 1 iunie 2021.
https://www.hotnews.ro/stiri-politic-8158684-generalul-stefan-danila-numit-sef-statului-major-general.htm (accesat la 15 iulie 2019).
https://www.hotnews.ro/stiri-politic-18962765-generalul-stefan-danila-deveni-consilierul-lui-ponta-dupa-isi-preda-mandatul-sef-statului-major-general.htm (accesat la 15 iulie 2019).
https://www.hotnews.ro/stiri-arhiva-1029601-profesorul-ioan-mihailescu-fostul-rector-universitatii-din-bucuresti-decedat.htm 26 ianuarie 2021.
https://icsu.ro/colaborari/griscu/membri/accesat 1 iunie 2021.
https://www.imdb.com/name/nm0126956/ accesat 10 februarie 2018.
http://www.idee.ro/jewish_heritage_2/targu_neamt_ro.html (accesat 20 iulie 2019).
https://www.iiccmer.ro/fise-matricole-nou/?drawer=Fise%20matricole%20penale%20-%20Detinuti%20politici*G*G%2003.%20Georgevici%20-%20Ghilus*Gheorghiu%20Nicolae%20Nic accesat 15 aprilie 2021.
http://www.istorielocala.ro/index.php/biblioteca-judeteana-antim-ivireanul-valcea/item/250-oameni-politici-v%C3%A2lceni.html accesat 20 noiembrie 2018;
https://www.itftennis.com/procircuit/players/player/profile.aspx?playerid=20003790 (accesat la 25 mai 2019).
https://jurnalul.ro/stiri/observator/ioan-mihailescu-a-incetat-din-viata-102284.html 26 ianuarie 2021.
https://jurnaluldearges.ro/pavel-serpe-arhiereul-care-a-stat-de-veghe-la-curtea-de-arges-langa-moastele-sfintei-filoteia/ accesat 15 mai 2021.
https://lege5.ro/Gratuit/gu2dcobr/art-1-decret-264-2004?dp=ge2dcnjqgm4dc
https://lege5.ro/Gratuit/g43dgmjs/decretul-nr-432-1963-pentru-conferirea-ordinului-muncii-si-a-medaliei-muncii-unor-membri-ai-academiei-republicii-populare-romine-si-unor-lucratori-stiintifici-si-tehnico-administrativi-din-cadrul-aca accesat 10 mai 2018.
https://legeaz.net/personalitati-juridice/george-sofronie accesat 1 februarie 2018.https://www.libertatea.ro/stiri/2239785-2239785(accesat la 28 iulie 2019).
https://www.libertatea.ro/stiri/batranetea-fara-boala-o-utopie-cercetator-roman-la-cambridge-nu-ne-gandim-sa-traim-o-mie-de-ani-dar-sa-traim-100-sanatosi-3368285 accesat la 1 iunie 2021.
http://www.library.utoronto.ca/capoetry/layton/index/htm (accesat la 26 iulie 2019).
http://www.librariilealexandria.ro/adrian-alui-gheorghe
https://luceafarul.net/ostasi-chiar-si-eroi-in-armata-germana-ori-regala-romana-dupa-incheierea-pacii-ostracizati-si-indepartati-din-armata-populara-romanavanatorii-reginei-elisabetamemoriile-unui-ofiter-din-garda-regal.
http://lucianstrochi.ro/2015/08/13/dumitru-mosor accesat 19 martie 2021.

https://biblioteca-digitala.ro

https://www.mapn.ro/fotodb/Sefi-de-stat-major (accesat la 15 iulie 2019).
https://www.math.uaic.ro/~tprecup/ accesat 10 aprilie 2021.
https://www.math.uaic.ro/index.php?id=401&cod=67 accesat 10 aprilie 2021.
https://math.univ-ovidius.ro/default.aspx?cat=Evenimente&ItemID=10 accesat 10 aprilie 2021.
https://www.math.uaic.ro/~tprecup/ accesat 10 aprilie 2021.
https://melidoniumm.wordpress.com/2012/03/13/mihai-david-ghindaoani-in-memoriam/ accesat 25 februarie 2018.
https://mesagerulneamt.ro/2016/01/nemteanul-george-potrivitu-desemnat-cel-mai-bun-student-roman-din-europa-sa-nu-uitati-sa-visati-a-spus-marele-castigator/?fbclid=IwAR1wVOvKhCd26dReXFZpKu5KtS_Jlwao6n-pILietUPlzlwn9GoTYkjpRd8 (accesat la 28 iulie 2019).
https://mesagerulneamt.ro/2018/06/cercetatorul-vasile-diaconu-membru-in-comisia-nationala-de-arheologie/ accesat 28 martie 2021.
https://mesagerulneamt.ro/2017/06/oana-catalina-chitu-cum-sa-nu-canti-cand-te-ai-nascut-in-humulesti/ accesat 1 iunie 2021.
https://mesagerulneamt.ro/2017/05/premiera-la-targu-neamt-concert-marca-oana-catalina-chitu/ accesat 1 iunie 2021.
https://www.monitorulsv.ro/Local/2018-01-05/S-a-stins-din-viata-universitarul-Mihai-Lazar-fost-decan-al-Facultatii-de-Istorie-si-Geografie-USV#ixzz5Zq5BKPQf accesat 15 iunie 2019.
https://www.neuroscience.cam.ac.uk/directory/profile.php?gb318 accesat la 1 iunie 2021.
https://www.nytimes.com/2006/01/13/books/irving-layton-93-canadian-poet-with-a-worldwide-following-dies.html?mtrref=ro.wikipedia.org&gwh=0B2CE17BC9468E67AAEF452E68E144A0&gwt=pay (accesat la 26 iulie 2019).
https://www.oanacatalinachitu.com/biography accesat 1 iunie 2021.
https://www.observatorcultural.ro/articol/acum-cei-mai-buni-platesc-mult-mai-mult-decit-cei-mai-rai-interviu-cu-moshe-idel-2/ (accesat la 20 iulie 2019).
https://www.observatorcultural.ro/articol/acum-cei-mai-buni-platesc-mult-mai-mult-decit-cei-mai-rai-interviu-cu-moshe-idel-2/ (accesat la 20 iulie 2019).
https://parnas21.blogspot.com/2017/10/cristina-emanuela-dascalu_27.html accesat 25 februarie 2021;
https://peoplepill.com/people/mihai-todosia/ accesat 10 iunie 2019.
http://www.poezie.ro/index.php/author/0015814/index.html
https://primariabaltatesti.ro/popescu-gheorghe/ accesat 19 februarie 2019.
https://psaltiicatedraleipatriarhale.wordpress.com/2014/05/13/arhiereul-evghenie-humulescu/ accesat 12 ianuarie 2019.
https://www.psih.uaic.ro/cadru-didactic/constantin-ticu/ accesat 25 martie 2021.
http://www.phys-iasi.ro/ift/laboratories/ndc/Raimond%20Grimberg.htm (accesat la 8 august 2015).
http://www.referatele.com/referate/romana/Constanta-Marino-Moscu/index.php accesat 20 iunie 2018.
http://reporter-archive.mcgill.ca/Rep/r3112/literary.html (accesat la 02 octombrie 2020).

https://biblioteca-digitala.ro

https://romanialibera.ro/actualitate/eveniment/presedintele-basescu-i-a-decorat-pe-seful-smg-stefan-danila-si-secretarul-csat-ion-oprisor-286469.html (accesat la 15 iulie 2019).
https://www.romaniasociala.ro/profesorul-ioan-mihailescu-ar-fi-implinit-astazi-70-de-ani/ 26 ianuarie 2021.
https://ro.unionpedia.org/i/Michael_Nehorai (accesat la 26 iulie 2019).
https://ro.wikipedia.org/wiki/Lista_militarilor_rom%C3%A2ni_decora%C8%9Bi_cu_Ordinul_Crucea_de_Fier accesat la 10 mai 2018;
https://ro.wikipedia.org/wiki/Nicolae_Popa_(me%C8%99ter_popular) accesat 19 februarie 2019;
https://ro.pinterest.com/pin/523473156673334932/ (accesat 6 octombrie 2020).
https://ro.wikipedia.org/wiki/Irving_Layton (accesat la 26 iulie 2019).https://ro.wikipedia.org/wiki/Michael_Nehorai (accesat la 26 iulie 2019).
https://ro.ambafrance.org/Dl-General-locotenent-Stefan (accesat la 15 iulie 2019).
https://scholar.google.ro/citations?user=B6RcF9cAAAAJ&hl=ro accesat 1 iunie 2021.
https://scholar.google.ro/citations?user=JdqHVbQAAAAJ&hl=en (accesat la 28 iulie 2019).
https://www.scrisulfacebine.ro/2018/03/15/george-cristian-potrivitu-bocanet-daca-si-numai-daca/ (accesat la 28 iulie 2019).
http://www.sculpture.ro/fisa.php?id=659
http://sd-supc.ulim.md/assets/Files/2016/CV%20Europass_dascalu.pdf accesat 25 februarie 2021.
https://sibiu100.ro/sport/3978-radu-ilioi-performan/ accesat 11 iunie 2021.
https://www.slineamt.ro/apostolul/lectia-de-istorie/rememorari-nemtene-februarie-2015/ accesat 20 martie 2021.
https://www.slineamt.ro/apostolul/lectia-de-istorie/rememorari-nemtene-octombrie-2019/ accesat 25 mai 2019.
http://www.slineamt.ro/apostolul/lectia-de-istorie/profesorul-gheorghe-tomulescu/ accesat 5 mai 2019.
https://www.slineamt.ro/apostolul/antologia-revistei-apostolul/puterea-ascunsa-a-cuvantului-poate-schimba-lumea-zapada-si-fum-de-catalin-stupcanu/ accesat 12 aprilie 2021.
http://www.slineamt.ro/apostolul/arte-si-meseriii/semnal-editorial-comuna-vanatori-neamt-file-de-monografie/ accesat la 6 iunie 2021.
https://www.slineamt.ro/apostolul/lectia-de-istorie/rememorari-nemtene-iunie-2017/ accesat la20 mai 2018;
https://www.slineamt.ro/apostolul/lectia-de-istorie/rememorari-septembrie/https://www.slineamt.ro/apostolul/lectia-de-istorie/rememorari-nemtene-iunie-2019/ accesat 20 iunie 2020.
https://www.slineamt.ro/apostolul/lectia-de-istorie/rememorari%e2%80%88nemtene-mai-2015/ accesat 10 mai 2018.
https://www.slineamt.ro/apostolul/lectia-de-istorie/rememorari-nemtene-20/ accesat 14 aprilie 2019.
https://www.slineamt.ro/apostolul/lectia-de-istorie/rememorari-septembrie/ accesat 12 mai 2021.

https://biblioteca-digitala.ro

https://www.slineamt.ro/apostolul/lectia-de-istorie/rememorari-aprilie-2011/ (accesat la 10 februarie 2021).
http://www.slineamt.ro/apostolul/lectia-de-istorie/pe-urmele-domnului-trandafir/ accesat 12 februarie 2018.
https://www.slineamt.ro/apostolul/lectia-de-istorie/rememorari-nemtene-8/ accesat 28 mai 2018
http://www.slineamt.ro/apostolul/lectia-de-istorie/rememorari-nemtene-mai-2016/ accesat 25 august 2018.
https://www.slineamt.ro/apostolul/lectia-de-istorie/rememorari-nemtene-aprilie-2018/ accesat 25 august 2018.
https://www.societateamuzicala.ro/elitele/gheorghe-petraru accesat 15 mai 2021.
http://sst.bibliotheca.ro/membri/scurtu.htm accesat 14 aprilie 2019;
http://suplimentuldecultura.ro/stiri/moshe-idel-la-iasi/ (accesat la 20 iulie 2019).
https://tabletademinte.wordpress.com/2013/09/07/cartea-muzeografului-targnemtean-vasile-diaconu-premiata-la-nivel-national/ accesat 28 martie 2021.
http://www.tracesofwar.com/persons/8654/Rascanescu-Gheorghe.htm accesat la 10 mai 2018;
https://uapriasi.ro/iatesen-mihai-cosmin/ accesat 12 mai 2021.
http://www.ub.ro/files/facultati/litere/Diverse_pt_studenti/CV_-_Danila_Ioan.pdf (accesat la 28 iulie 2019).
https://www.ub.ro/stiinte/files/facultati/stiinte/CV-uri-Profesori-Mate/postolica/cvEU_Postolica_2017.pdf accesat 20 martie 2021.
https://ugal.ro/anunturi/stiri-si-evenimente/4698-titlu-de-profesor-emerit-pentru-domnul-mina-emil-rosu accesat 12 mai 2021.
http://uniuneascriitorilorfilialaiasi.ro/simon-gheorghe/ accesat 19 februarie 2019.
https://usrbacau.ro/membri-2/dascalu-cristina-emanuela/ accesat 25 februarie 2021.
https://www.viatanemteana.info/2016/09/25/catalin-stupcanu-16-ani-de-vesnicie/ accesat 12 aprilie 2021.
https://www.viatanemteana.info/2014/09/25/catalin-stupcanu-14-ani-de-vesnicie/ accesat 12 aprilie 2021.
https://ziarulceahlaul.ro/poetul-gheorghe-simon-la-63-de-ani-am-cunoscut-cenzura-pentru-un-titlu-de-pagina/ accesat 19 februarie 2019.
http://zch.ro/inscriptii-nemtene-insemnari-despre-romancierul-t-c-stan/(accesat la 10 august 2018).
https://zch.ro/inscriptii-nemtene-un-carturar-nemtean-grigore-cretu/
http://zch.ro/gheorghe-tomulescu-119-ani-de-la-nastere/ accesat 5 mai 2019.
https://zch.ro/un-intelectual-intre-ziaristi-catalin-stupcanu/ accesat 12 aprilie 2021.
http://zch.ro/gheorghe-simon-providentiala-a-fost-intalnirea-cu-poetul-ioan-alexandru/ accesat 19 februarie 2019.
http://zch.ro/gheorghe-simon-providentiala-a-fost-intalnirea-cu-poetul-ioan-alexandru/ accesat 19 februarie 2019.
http://zch.ro/cel-mai-important-istoric-literar-in-viata-s-a-nascut-la-varatec-nicolae-scurtu-la-63-de-ani/ accesat 14 aprilie 2019.
https://zch.ro/calendar-22-28-august-2014/ (accesat la 15 august 2018).
https://zch.ro/arta-plastica-dumitru-mosor-sau-artistul-intre-tentatia-laicului-si-obsesia-religiosului/ accesat 19 martie 2021.

https://biblioteca-digitala.ro

https://zch.ro/arta-plastica-dumitru-mosor-sau-artistul-intre-tentatia-laicului-si-obsesia-religiosului/;
http://zch.ro/o-poveste-cu-iz-romanesc/ accesat 20 iunie 2018.
http://zch.ro/inscriptii-nemtene-insemnari-despre-constanta-marino-moscu/
http://zch.ro/calendar-24-30-octombrie-2014/(accesat la 15 august 2018).
http://zch.ro/actorul-constantin-barliba-77-de-ani-de-la-nastere/ accesat 10 februarie 2018.
https://zch.ro/gabriel-balmus-nemteanul-care-a-cucerit-america/ accesat la 1 iunie 2021.
https://zch.ro/bazil-anastasescu-162-de-ani-de-la-nastere/
https://zch.ro/bazil-anastasescu-162-de-ani-de-la-nastere/ accesat la 10 mai 2018.
http://zch.ro/calendar-20-26-iunie-2014/ accesat la 25 aprilie 2018.
http://zch.ro/personalitatea-saptamanii-academicianul-petru-jitaru/ accesat 10 mai 2018.
http://zch.ro/personalitatea-saptamanii-academicianul-petru-jitaru/ accesat 10 mai 2018.
http://zch.ro/un-pictor-si-un-scriitor-uitat-eugen-ispir/ accesat 14 aprilie 2019.
https://zdbc.ro/baza-aeriana-95-bacau-are-un-nou-comandant/ (accesat la 15 iulie 2019).
https://zch.ro/inscriptii-nemtene-poeta-cristina-emanuela-dascalu/ accesat 25 februarie 2021.
http://zch.ro/calendar-24-30-octombrie-2014/(accesat la 15 august 2018).
https://zch.ro/un-apostol-ales-neculai-florian/ accesat la 6 iunie 2021.
http://zch.ro/mihai-david-ghindaoani-15-ani-de-la-moarte/ accesat 25 februarie 2018.
https://zch.ro/profesorul-ioan-danila-la-65-de-ani/(accesat la 28 iulie 2019).
https://zch.ro/inscriptii-nemtene-insemnari-despre-poeta-cristina-emanuela-dascalu/ accesat 25 februarie 2021.
http://www.ziare.com/piatra-neamt/biserica/mesterul-nicolae-popa-s-a-stins-din-viata-1724455 accesat 19 februarie 2019.
https://ziarulceahlaul.ro/cinci-ani-de-la-moartea-mesterului-nicolae-popa-din-tarpesti-mi-am-dat-seama-ca-numai-pastrand-traditia-putem-dovedi-ca-am-existat-ca-popor-nicolae-popa/ accesat 19 februarie 2019.
https://ziarulceahlaul.ro/cinci-ani-de-la-moartea-mesterului-nicolae-popa-din-tarpesti-mi-am-dat-seama-ca-numai-pastrand-traditia-putem-dovedi-ca-am-existat-ca-popor-nicolae-popa/ accesat 19 februarie 2019.
https://www.ziaruldeiasi.ro/stiri/estetica-underground-si-jucaria-mortului--229188.html
https://www.ziaruldeiasi.ro/local/regret-multe-dar-imi-asum-trecutul~ni43qv accesat 28 martie 2021.
http://ziaruldevalcea.ro/2016/03/05/monumentele-istorice-ale-orasului-ramnicu-valcea/ accesat 20 noiembrie 2018.
https://www.ziarulevenimentul.ro/stiri/moldova/ana-conta-kernbach-pedagog--217348759.html (accesat la 15 august 2018).
http://ziarullumina.ro/istoria-crestinismului-mxxiii-nicodim-munteanu-1939-1948-patriarhul-bisericii-ortodoxe-romane-xiii--55466.html accesat 25 mai 2019.

https://biblioteca-digitala.ro

https://ziarullumina.ro/opinii/repere-si-idei/arhimandritul-demostene-tebeica-profesor-de-muzica-si-renumit-dirijor-165693.html
http://ziarullumina.ro/patriarhul-nicodim-in-anii-instaurarii-democratiei-populare-1944-1948--33507.html accesat 25 mai 2019.
https://www.ziarulevenimentul.ro/stiri/moldova/neculai-asandei-inginer-chimist--217392877.html accesat la 25 aprilie 2018.
http://ziarullumina.ro/privighetoarea-de-altadata-a-catedralei-patriarhale-14227.html accesat 12 ianuarie 2019.
https://www.ziartarguneamt.ro/poetul-gheorghe-simon-nominalizat-la-gala-ambasadorilor-nemteni-voteaza-l-si-tu accesat 19 februarie 2019.
https://www.ziartarguneamt.ro/cartea-unui-nemtean-premiata-de-societatea-de-stiinte-istorice-din-romania
https://www.ziartarguneamt.ro/targoveti-distinsi-cu-titlul-pro-urbe-partea-a-ii-a accesat 28 martie 2021.
http://193.231.13.10:8991/F?func=find-b&request=000018532&find_code=SYS&local_base=BCU10&CON_LNG=ENG;
http://193.231.136.4/opac/authority/125324;jsessionid=C71036960CAD2F518349B3EC76718C5C;
http://150.uaic.ro/personalitati/economie-si-administrarea-afacerilor/mihai-todosia/ accesat 10 iunie 2019.
http://150.uaic.ro/personalitati/informatica/sorin-istrail/ (accesat 23 octombrie 2015),
http://193.231.13.10:8991/F?func=find- (accesat la 15 august 2018).
http://193.231.136.4/opac/authority/125324;jsessionid=C71036960CAD2F518349B3EC76718C5C accesat 12 mai 2021.
http://193.231.13.10:8991/F?func=findb&request=000005891&find_code=SYS&local_base=BCU10&CON_LNG=ENG accesat la 25 aprilie 2018.
http://193.231.136.4/opac/authority/125324;jsessionid=C71036960CAD2F518349B3EC76718C5C
http://193.231.13.10:8991/F?func=findb&request=000022703&find_code=SYS&local_base=BCU10&CON_LNG=ENG accesat 14 aprilie 2019.
http://193.231.136.4/opac/authority/125324;jsessionid=C71036960CAD2F518349B3EC76718C5C accesat 12 mai 2021;
http://www2.nord-literar.ro/index.php?option=com_content&task=view&id=1933&Itemid=41 accesat 14 aprilie 2019

https://biblioteca-digitala.ro

Acronime

ADN- acidul dezoxiribonucleic
AGA-Adunarea Generală a Acționarilor
ARACIS- Agenția Română de Asigurare a Calității în Învățământul Superior
AROSS-Asociația Română de Semiotică
ARPRP-Asociația Română a Profesioniștilor în Relații Publice
ASE-Academia de Studii Economice
CAM Belvedere- Casa Autonomă a Monopolurilor Belvedere
CNN-Cable News Network
CAP-Cooperativa Agricolă de Producție
CENTROCOOP-Uniunea Națională a Cooperației de Consum
CFR-Căile Ferate Române
CFS -Combinatul de Fibre Sintetice
CNATDCU- Consiliului Naţional al Atestării Titlurilor, Diplomelor şi Certificatelor Universitare
CNCS-UEFISCDI- Consiliul National al Cercetarii Stiintifice- Unitatea Executiva pentru Finantarea Invatamantului Superior, a Cercetarii, Dezvoltarii si Inovarii
CNCSIS- Consiliul National al Cercetarii Stiintifice din Invatamantul Superior
DSAPC- Direcţia de Sistematizare, Arhitectură şi Proiectarea Construcţiilor
DSP-Direcția de Sănătate Publică
FEI-Federația Internațională de Echitație
FPS-Fondul Proprietății de Stat
FSN-Frontul Salvării Naționale
IATC- Institutul de Artă Teatrală și Cinematografică
ICPPAM- Institutul de Cercetări și Proiectări de Fabricație pentru Produse Plate și Acoperiri Metalice
ICPROM- Institutul de Cercetări şi Proiectări
IOR-Intreprinderea Optica Română
IPROMET- Institutul de Proiectare și Inginerie pentru Industria Metalurgică
IPS-Înalt Prea Sfinția Sa
IRRCS- Institul Român pentru relaţii culturale cu străinătatea
ISJ-Inspectoratul Școlar Județean
ISMB-Inspectoratul Școlar al Municipiului București
MAE-Ministerul Afacerilor Externe
MAN-Marea Adunare Națională
MLPAT-Ministerul Lucrărilor Publice și Amenajării Teritoriului
OZN- Obiect zburător neidentificat
PCR-Partidul Comunist Român
PCUS-Partidul Comunist din Uniunea Sovietică

https://biblioteca-digitala.ro

PDAR-Partidul Democrat Agrar din România
PDSR- Partidul Democrației Sociale din România
PMR-Partidul Muncitoresc Român
PNL-Partidul Național Liberal
PNȚ-Partidul Național Țărănesc
RADOR-Radio Orient
RDG-Republica Democratică Germania
RPR-Republica Populară Română
RSR-Republica Socialistă România
SUA-Statele Unite ale Americii
UAP-Uniunea Artiștilor Plastici din România
ULIM –Universitatea Liberă Internațională din Moldova
UNCAP-Uniunea Națională a Cooperativelor Agricole de Producție
UNESCO- Organizația Națiunilor Unite pentru Educație, Știință și Cultură
URSS- Uniunea Republicilor Sovietice Socialiste
USR-Uniunea Scriitorilor din România
UTC-Uniunea Tineretului Comunist
UTM-Uniunea Tineretului Muncitoresc
WTA- Women's Tennis Association

https://biblioteca-digitala.ro

Indice de nume

A

Abulafia, Rabbi Avraham, 92
Acosmei, Constantin, 5, 13, 15
al Catrinei, Vasile, 124
Alecsandri, Vasile, 37, 41, 64, 66, 90, 128, 136
Alexandru, Ioan, 24, 157
Alexandrescu, 87
Alexandru, cel Bun, 119, 178
Alexandru, Gheorghe Vasile, 124
Alistar, Dumitru, 65
Alui Gheorghe, Adrian, 2, 5, 10, 11, 12, 13, 14, 17, 41, 64, 73, 74
Amihăesei, Constantin, 5, 18
Amihăesei, Ioan, 5, 18
Anastasescu, Bazil, 5, 19
Anechitoae, Constantin C., 5, 20
Andreescu, Ion, 106
Andrei, Sf, 83, 160
Andrei, Petre, 61, 166
Andrieş-Moldovan, Elena, 5, 19
Angelescu, C. dr., 134
Antonescu, Ion, 114, 115
Antonesei, Liviu, 74
Antoni, Charles, 80
Antonovici, I., 57
Apetroaie, Ion, 5, 21
Apetroaie, Ioan, 111
Apostu, George, 91
Arădăvoaice, Gheorghe, 5, 22
Arba-Pușcatu, Rodica, 5, 22
Argatu, Calinic Constantin,5, 23
Argatu, Elena, 23
Argatu, Haralambie, 23
Argatu, Ion, 23
Argatu, Nicolae, 23
Argatu, Vasile, 23
Asachi, Alexandru, 128, 129,
Asachi, Gheorghe, 13, 28, 41, 43, 63, 65, 69, 78, 84, 106, 133, 136, 139, 148, 153
Asandei, Nicolae, 5, 28

https://biblioteca-digitala.ro

Averescu, Alexandru, 31, 39, 40
Aziel, Max, 35

B

Bach, 157
Babeş, 51, 59, 119
Babeș, Aurel,119
Balmuș, Alexandrina, 29
Balmuș, Gabriel, 5, 29
Bancea, Elisa, 32
Bancea, Maria,31
Bancea, Neculai, 5, 30, 31,
Bancea, Neculai N., 5, 31
Bancea-Ilioaia, Maria, 31
Barbu, Ion, 155
Barcianu-Petrașcu, Sonia, 5, 32
Baghiu, Vasile, 74
Bart, Jean, 72
Barthes, Roland, 52
Basarab, Matei, 56, 57
Basarab, Neagoe, 27
Băeșu, Aurel, 133
Bălan, Emanuel, 1, 2, 4, 9, 10
Bălan, George, 24, 25
Bălan, Nicolae Gh., 5, 32
Bălănuţă, Leopoldina, 33
Bălcescu, Nicolae, 43, 47
Băncilă, Octav, 83, 90, 97, 117
Bănescu, Constantin Virgil, 74
Bărbuceanu, Virgil, 94
Bârliba, Constantin, 5, 33, 34
Bârliba, Cristina-Elena, 33
Bârliba, Gheorghe, 5, 34
Bârliba, Gheorghe M., 33
Bârliba, Ioan, 5, 34
Bârliba, Vasile, 34
Bârsan, Emil, 1,,4
Bârsănescu, Ștefan, 69
Brâncuş, Grigore, 154
Brâncuşi, Constantin, 27, 91
Belc, Marius, 97

https://biblioteca-digitala.ro

Beldiceanu, Neculai, 55
Beligan, Radu, 33
Belibou, 128
Belot, Ad., 46
Benedict, Heinrich, 5, 35, 36
Bernstein, Harriet, 103
Bibescu, Martha, 133
Bistriceanu, Gheorghe D., 5, 36
Bodescu, ispravnicul, 129
Bolyai, 51, 59
Borcea, I., 101, 144
Borg, Bjorn, 156
Borges, 52
Botez, Mihai, 5, 36
Borza, Alex., 144
Brânzei, Petre, 178
Bruegel, 157
Brumaru, Emil, 13, 152
Bucur, N., 33
Bulbucanu, Petroniu, 163
Burada, Teodor T., 19
Busuioc, Mihail, 5, 38
Butescu, Iancu, 38
Butescu, Smarandei, 38
Buttescu, Elisa, 30
Buttescu, Mihai I., 5, 39, 40,
Buzatu, Gavril, 128, 129
Buzdugan, Vladimir, 66
Büchner, L., 47
Buendia, Miguel Maury, 27
Buş, George, 24
Buzea, Constanța, 17
Byron, 101

C

Calcan, Theodor George, 5, 41
Calinic, stareț, 26
Calmuschi, N., 124
Cantemir, Dimitrie, 47
Cantacuzino, Elena, 128
Cantor, Aviva, 103

https://biblioteca-digitala.ro

Caragiale, I.L., 135, 155
Carp, Petre, 151, 178
Carp, Vladimir, 83
Carol I, 67, 82, 87
Carol al II-lea, 98
Cașcaval, Coca, 5, 41
Cașcaval, Valeriu, 43
Cazimir, Otilia, 107, 108, 172
Călinescu, George, 56, 107, 155, 160
Cărtărescu, Mircea, 53
Câmpeanu, Bouleţ, 123
Ceaușescu, Elena, 35
Cepoi, Dan, 5, 42
Chelaru, Cătălin, 74
Cheng, François, 157
Chiriac, Neculai, 124
Chițu, Oana-Cătălina, 5, 42, 43
Cimpoi, Mihai, 52
Ciocârlan, Vasile, 5, 43
Ciochină, Angela, 5, 44
Ciochină, Valerian, 44
Cioran, Emil, 27, 72, 58, 133
Ciopraga, Constantin, 62
Ciotlos, Cosmin, 13
Ciucă, Mihai, 54
Ciucă, Nicolae, 67
Cizek, Eugen, 58
Cloșca, 59
Cobălcescu, Gr., 118
Cocea, N.D., 107, 121, 122, 123, 124
Codreanu, M., 172
Codreanu, Theodor, 52
Codreanu, Zelea, 52
Cohen, Leonard, 102, 103, 104
Cojocariu, Constantin, 5, 45
Coman, Dan, 74
Condurache, Val, 74
Conovici, Niculae, 96
Constantin, Ticu, 5, 50, 51
Constantinescu, Emil, 27
Conta, Chiriac, Gr., 5, 45
Conta, Grigore, 45

https://biblioteca-digitala.ro

Conta, Vasile, 4, 16, 37, 46, 47, 48, 49, 63, 64, 152, 153, 154, 157, 179
Conta-Kernbach, Ana, 5, 48, 49
Coroiu, 122, 123
Coroiu, Gheorghe, 129
Copel, Moscu, 41
Copetti, Antonio, 151
Corbu, Daniel, 5, 13, 41, 52, 53, 152, 157
Cornelson, Dumitru A., 5, 53, 54
Cornillier, P.E., 80
Costachi, Veniamin, 81, 82, 98, 113, 118, 129, 161, 169
Costea, Șt., 110
Coşbuc, George, 38
Coșeriu, Eugen, 178
Coșofreț, Vasile V., 6, 54
Cotescu, Octavian, 33
Costin, Miron, 67, 90
Cotea, Valeriu D., 86
Cotovu, Sandra, 108
Cozianul, Mardarie, 57
Cozma, Diana Ionela, 2
Cozma, Gheorghe Vasile, 124
Cozma, Toma, 178
Crainic, Nechifor, 63
Creangă, Constantin, 54
Creangă, Ion, 6, 9, 12, 14, 30, 32, 33, 41, 42, 46, 51, 54, 56, 70, 78, 88, 91, 110, 131, 133, 135, 157, 173, 178
Creangă, Smaranda, 54
Creme, Bejamin, 80
Crețu, Grigore, 6, 56, 57
Crețu, Nicolae, 73
Crețulescu, N., 169
Crețulescu, Narcis, 75
Cristea, Miron, 114, 115, 161
Crișan, 59
Crișan, Aurel, 57
Crișan, Constantin, 6, 57
Crișan, Ecaterinei, 57
Cucu Ciuhan, Geanina, 6, 59
Curtean, Mihai, 74
Cuza, Alexandru Ioan, 13, 15, 18, 21, 36, 43, 50, 51, 60, 64, 68, 70, 73, 78, 84, 85, 95, 99, 100, 101, 104, 125, 126, 127, 129, 135, 136, 139, 140, 141 154, 156, 160, 165, 166, 167, 169, 171, 173, 179

https://biblioteca-digitala.ro

D

Dali, 157
Daniel ÎPS, 27, 127, 178
Danieliuc, Mircea, 33
Daudet, 52
Darwin, 101
Dascălu, Cristina-Emanuela, 6, 60, 61, 62
David-Ghindăoanu, Mihai, 6, 63, 64, 153
David, Gheorghe, 6, 62
Davila, Carol, 62
Dănilă, Ioan, 6, 64
Dănilă, Ștefan, 6, 66, 67
Delavrancea, 151, 172
Demetrescu, Romulus, 160
Densusianu, O., 57
Diaconescu, Traian, 15
Diaconu, Alecu, 6, 68
Diaconu, Mihail, 6, 69
Diaconu, Vasile, 6, 70
Dima, Gheorghe, 15, 19
Dimitrescu, Ștefan, 97, 107
Dimitrie, cel Nou sfânt, 89
Dinescu, Mircea, 58
Dodescu, căpitan, 129
Dohotaru, Antoaneta, 15
Donțu, Ana, 74
Dorian, Gellu, 74
Dosoftei, 172
Dragomirescu, Mihail, 154
Drăgan, Mihai, 111
Drugoci, Gh., 32
Dubei, Gal, 146
Dudek, Louis, 102
Dudu, Dotan, 146
Dumitrașcu, Aurel, 6, 15, 16, 17, 41, 71, 72, 73, 74
Dumitrașcu, Ionel, 74
Dumitrașcu, Maria, 72
Dumitrașcu, Petru, 72
Dumitrescu, Hortensia, 96
Dumitrescu, Vladimir, 96
Dumitrescu- Bușulenga, Zoe, 157

https://biblioteca-digitala.ro

Dumas, Alexandre, 160

E

Eissler, Hans, 42
Elefterie, 164
Elefterie, arhiepiscop de Praga, 115
Eliade, Mircea, 58, 133
Eliot, George, 101
Elisabeta, regina, 39, 40, 174
Elvireanu, Sonia, 17
Elytis, 52
Emilian, P.S., 163
Emilianides, Ahile, 58
Eminescu, Mihai, 16, 21, 24, 47, 53, 55, 58, 64, 66, 81, 120, 133, 157, 178
Enescu, George, 90, 111, 130, 177

F

Faraudo, fraţii, 86
Faressova, Galia, 160
Ferdinand, rege, 31, 40
Ferrari, Ettore, 169
Filipovici, Const., 112
Filoteia, sfântă, 27, 162
Flaubert, 56
Floareş, 122
Florea, Ion, 6, 75, 76, 129
Florens, Euschius Emanoil, 6, 77
Florescu, Adrian, 96
Florian, Neculai, 6, 76
Frunzetti, 75
Fugaru, Cornel, 45

G

Gafton, Iosif, 83
Galaction, Gala, 89, 107
Galeriu, Cristian,74
Ganciu, Anca, 96
Gane, Nicu, 100
Garros, Roland, 156

https://biblioteca-digitala.ro

Gasparic, Ronald, 16
Găină, Ion, 14
Găman, Vasile, 6, 77, 78
Geantă, Paul, 94
Germain, Sylvie, 157
Gheorghe, sfânt, 35, 71, 113
Gheorghe, stareț, 26
Gheorghiță, Corneliu I., 6, 78
Gheorghiță, Florin, 6, 79
Gheorghiță, G. V., 6, 80
Gheorghiță, Ilie, 6, 81
Gheorghiță, Ștefan, 6, 81
Gheorghiță, V.A., 6, 82, 83
Gheorghiu, Nicolae, 83
Gheorghiu, Nicolae N., 6, 83
Gheorghiu, Ștefan, 22, 149
Gherguţ, Sorin, 74
Ghiba, Teodor Gheorghe, 124
Ghica-Vodă, Grigore, 169, 180
Ghica, Vladimir, 125
Ghimicescu, Gheorghe, 6, 85, 86
Ghindă, Mihai, 64
Ghiuş, Benedict, 26
Giladi, Moti, 146
Giurunina, Aurel, 41
Glück, Sidy, 146
Gogoneață, N., 47
Gojdu, Emanoil, 158
Grigorescu, Nicolae, 156
Grigoriu, George, 44, 45
Grigoriu, Ioan, 55
Grigurcu, Gh., 52
Grimberg, Raimond, 6, 84, 85
Grinţescu, Ernest, 6, 86
Grințescu, Gheorghe, 6, 87
Grințescu, Petru, 86
Grosu, Corin, 109
Grosu, Stelian,2
Gurion, Ben, 92
Guţu Romalo, Valeria, 154

https://biblioteca-digitala.ro

H

Haret, Spiru, 82, 98
Haşeganu, Ion, 86
Hăulică, Ioan, 61
Herineanu, Teofil, ÎPS, 24
Herța,75, 76
Hertzen, A.I., 131
Herzog, Itzhak Halevi, 117
Hogaș, Calistrat, 13, 14, 78, 115
Holdea, Ștefan, 164
Homer, 157
Horea, 59
Hrisostom, al Atenei, 113
Hubic, Lia, 20
Humulescu, Evghenie, 6, 88, 89
Hurduc, Didina, 112

I

Iacob, Livia, 15
Iacobescu, Aime, 41
Iaru, Florin, 53
Ibrăileanu, G., 24, 90, 91, 107, 108
Iațeșen, Mihai, 91
Iațeșen, Mihai-Cosmin, 6, 90, 91
Idel, Moşhe, 6, 92, 93
Ignat, Mihai, 74
Ilioaea, Mircea, 6, 93, 94
Ilioi, Radu, 6, 94
Imbrea, Rodica, 14
Ioachim, Sf., 81
Ioan, Botezătorul, 24, 178
Ioan, Alexandru, 25
Ionel, Adrian, 6, 95
Ionesco, Eugen, 58
Ionescu, Ion de la Brad, 95, 143, 153, 165
Ionescu Șișești, Gh., 32
Iordănescu, Ion, 151
Iorga, Nicolae, 3, 27, 57, 120, 121, 130, 132, 155, 158
Iosif, Sf., 111
Irimescu, Ion, 90

https://biblioteca-digitala.ro

Irimia, Mihai, 6, 95, 96
Isochie, Eftimie, 98
Ispir, Eugen, 6, 97
Ispir, Mircea, 32
Ispir, Vasile G., 6, 98
Istrail, Sorin, 6, 99, 100
Iustin, Patriarhul,26

J

Jabès, 51
Jitaru, Petru, 6, 100, 101
Jovanovic, Dejan, 43
Jovmir, Mihai, 94
Joyce, James, 61, 157
Justinian, Patriarh, 162

K

Kafka, 41, 157
Kerestely, Jolt, 45
Kernbach, George, 48, 49
Kiriac, D.G., 89
Kirileanu, G.T., 15, 83, 155
Kirileanu, Simion T., 135
Kirzitring, 140
Kook, rabinul, 117
Kogălniceanu, Mihail, 81, 128
Kotzebue, Wilhelm de, 128, 129

L

Labiș, Nicolae, 13, 17, 173
Lahovari, Al., 150
Larousse, 11
Laszlo, Noel, 72
Layton, Irving, 6, 101, 102, 103, 104
Lazăr, Gh., 59, 85, 154
Lazăr, Mihai, 7, 77, 104
Lămășanu, Daniela Iuliana, 7, 105
Leslow, Hannah, 146
Livescu, Cristian, 153

https://biblioteca-digitala.ro

Lovinescu, Eugen, 107, 109, 155, 160
Luca, Dumitru, 123
Luca, Gheorghe, 123
Luca, Toader, 123
Lucanu, Petre, 7, 106
Luchian, Constantin, 7, 106
Luchian, Ion, 7, 106
Lucia, Sf., 178
Lucian, Ion, 33
Lupu, Vasile, 30, 78, 78, 82, 134, 159, 164
Lynch, Faye, 102

M

Macarie, părintele, 89
Maimonide, 117
Maiorescu, Titu, 37, 46, 55, 83
Maiorescu, Livia, 55
Man, Gelu, 93, 94
Mannerheim, Gustaf Emil, 39
Manolescu, Nicolae, 52, 154
Mantu, Lucia, 107
Marghiloman, Al., 151
Maria, 125
Maria, regină, 34, 81, 83, 113, 120
Marin, Gheorghe, 67
Marinescu, Mihai, 147
Marinescu, Mihail, 94
Marinescu-Bâlcu, Silvia, 96
Marino-Moscu, Constanţa, 7, 107
Marioţeanu Caragiu, Matilda, 154
Marquez, Gabriel Garcia, 103
Marx, 101
Matasă, Constantin, 132
Mateescu, Dan, 139
Mauriac, François, 133, 157
Mayer, Octav, 125, 140
Mazilescu, Virgil, 73
Mârzescu, Gh., 90, 91
Mehedinți, Simion, 135
Meissner, C., 83, 155
Melchisedec, Dimitriu, 83, 163

https://biblioteca-digitala.ro

Mérimée, 52
Merticaru, Gheorghe Rafael, 60
Michaux, 52
Micle, Veronica, 131, 133
Mihai, regele, 27
Mihai, Viteazul, 40, 142, 179
Mihai, Florența, 156
Mihalache, Ion, 136
Mihăilescu, Ioan, 7, 109, 110
Mile, Constantin, 121
Minar, Octav, 47
Mincu, Marin, 53
Mînucă, Dan, 111
Mohamed V, 69
Morariu, Leca, 83
Moraru, Marin, 33, 34
Morassi, Florin, 94
Morassi, Gheorghe, 94
Moscu, Gheorghe, 107
Mosor, Dumitru, 7, 110
Moşoiu, Daniel, 74
Movilă, Gheorghe, 7, 111
Movilă, Petru, 113
Moculescu, Horia, 45
Mrejeriu, Leon, 135
Mumuleanu, Barbu Paris, 57
Munteanu, Mircea, 7, 112, 113
Munteanu, Nicodim, 7, 34, 78, 83, 113, 163
Murgescu, Ioan, 21
Muscalu, Vasile, 7, 115
Mutu, Vasile, 128
Muzicescu, Gavril, 19

N

Naniescu, Iosif, 113
Nanu, Constantin, 7, 116
Nanu, Frederic, 116
Nădejde, I., 47
Năstase, Doru, 41
Neaga, Nicolae, 24
Neamțu, Gheorghe, 146

https://biblioteca-digitala.ro

Negru, Vasile, 74
Negruzzi, C., 79, 81, 112, 125
Negruzzi, Iacob, 47
Nehorai, Michael Zvi, 7, 117
Neryá, Moshe Tzvi, 117
Nica, Antim, 99
Nicolae, Sf., 4, 43
Nicolaescu-Plopșor, C.S., 130
Nicolau, Adrian, 7, 117
Nicolau, Chiriac, 33
Nicolau, Nicolae, 94
Nicolau, Teodor, 7, 118
Nicolin, Constantin, 148
Nietzsche, 111
Nifon, 88, 89
Noica, Constantin, 58
Nourescu, Constantin, 147
Nues, M. H., 51

O

Oancea, Florin, 74
Oceanu, Elena, 118
Oceanu, Ion, 30, 118
Oceanu, Paul, 7, 118, 119, 120
Olteanu Matei, Draga, 33
Oprea, Gabriel, 67
Oprea, Marieta C., 7, 120
Opriș, Tudor, 176
Ovidius, 15, 21, 96, 140

P

Paisie, 114
Pantelimon, Catinca, 122
Pantelimon, Dumitrache, 122
Pantelimon, Ioan, 122
Pantelimon, Neculai, 122, 123
Pantelimon, Toader, 7, 76, 121, 122, 123, 124, 125, 129
Papadat-Bengescu, Hortensiei, 108
Papadima, Ovidiu, 160
Papiu, Ilarian, 125

https://biblioteca-digitala.ro

Papuc, Constantin V., 33
Papuc, Dan I., 7, 125
Papuc, Ioan, 125
Papuc, Maria, 125
Parascheva, Sf., 71
Parker, Naomi, 102
Pascal, Blaise, 140
Pavăl, Mihaela, 2
Peres, Shimon, 35
Petrarca, 103, 104
Petrariu, Maria, 77
Petraru, Gheorghe, 7, 126
Petrarul, Ion, 7, 127, 128
Petrei Ciobotariul a, Ştefan, 54
Petrescu, Cezar, 172
Petrescu, Damian, 148
Petrescu, Ghenadie, 88
Petrescu, Nicolae, 47
Petrescu-Dîmboviţa, Mircea, 96
Pines, Shlomo, 92
Pintescu, Florin, 105
Pintrijel, Mariana, 60
Piru, Al., 160
Pița, Dan, 121
Pițu, Luca, 74
Ploscaru, Cristian, 7, 129
Podoleanu, Adrian, 91
Pogor, V., 46, 172
Poni, P., 28
Popa, Damian Ion,7, 130
Popa, Grigore T., 106, 175, 178
Popa, Natalia, 7, 131
Popa, Nicolae, 7, 131, 132
Popa, Nicolae N., 7, 133
Popa, Victor Ion, 33
Popescu, Elena, 135
Popescu-Pasărea, I., 89
Popescu-Vănători, Gheorghe, 7, 134
Popei, Ioan, 7, 133, 134
Popovici, inspectorul, 120, 123
Porumbescu, Ciprian, 44
Posa, Ioan, 135

https://biblioteca-digitala.ro

Posescu, Ion, 7, 135, 136
Postolică, Vasile, 7, 136
Potrivitu Bocăneț, George-Cristian, 7, 137
Pottier, Anna, 103
Potoceanu, Rodica, 15
Prangati, Constantin, 11
Precupanu, Dan, 7, 139
Precupanu, Teodor, 7, 140, 141
Pruteanu, Paul, 54
Puccini, 20
Purcaru, Nicoleta, 15

R

Rabin, Yitzhak, 35
Racoviță, Emil, 145, 174
Radu, vodă, 99
Ralet, Ion, 38
Rareș, Petru, 44, 60, 69, 82, 87, 112, 125, 129, 136, 141, 153, 160, 166
Răscănescu, Gheorghe, 7, 141, 142, 143
Rășcănescu, Magda Maria, 142
Răscănescu, Mircea, 7, 143
Răvăruț, Mihai, 7, 143
Râpan, Florentin, 67
Rebreanu, Liviu, 17
Rein, H., 99
Rein, Verena, 42
Relea, Leonard, 63
Resmeriță, Ioan, 7, 144
Ressu, Camil, 32
Richter, Lidia, 12
Rilke, 157
Rippel, Mano, 147
Rippel, Yoel, 7, 145, 146
Rivlin, Sephi, 146
Rîpanu, Alina, 7, 146
Roată, Toma, 7, 147, 148
Roman,vodă, 40, 77
Rombaut, Marc, 58
Rosetti, Radu, 128, 129
Rosetti-Tescanu, D., 47
Russo, Alecu, 128

https://biblioteca-digitala.ro

Roșu, Emil Mina, 7, 148, 149
Rosu, Gheorghe, 8, 149
Roșu, Iancu, 148
Roșu, Maria, 148
Roşu, Nicolae, 160
Rovagnolli, 172
Rozenstein, Nathan, 35
Rubin, Maxwell, 103
Runceanu, Mihaela, 44
Ruzici, Virginia, 156

S

Sabin, Gheorghe C., 8, 151, 152
Sadoveanu, Mihail, 38, 39, 73, 74, 76, 108, 109, 115, 136, 161, 164, 173
Safta, 76
Shavit, Tzipi, 147
Sandu, Chiriac, 123
Sava, F.A., 51
Sava, Nicolae, 8, 75, 152
Savin, Virgil, 8, 153, 154
Sălişteanu, Ion,149
Sărmăşanu, Constantin, 8, 154
Sărmăşanu, Mihai, 8, 154
Săvulescu, Traian, 44
Schlesser, Jean-Loius, 157
Scott, Walter, 102
Scurtu, Nicolae, 8, 155
Senghor, Leopold, 59
Sfetea, C., 48
Shakespeare, 14, 101
Simion, Eugen, 154
Simionescu, Mariana, 8, 155
Simon, Gheorghe, 8, 156, 157
Sofronie, George, 8, 158
Solomon, Vlad, 35
Sorescu, Marin, 111
Souster, Raymond, 102
Spiridon, sfântul, 81, 89, 112
Stahl, Henri H., 109
Stalin, I.V., 24
Stamate Mihail D., 8, 159

https://biblioteca-digitala.ro

Stan, T.C., 8, 160
Stănescu, Mihai, 35
Stănescu, Nichita, 17, 58, 155, 157
Stăvăruş, Ion, 155
Stâncaru, Mihai, 37
Stere, C., 107
Stoian, Dan, 45
Stoian, Mihai, 121
Strochi, Lucian, 134, 173
Stupcanu, Cătălin, 8, 160
Stupcanu, Maria, 161
Sturdza, Mihail, 49, 127
Suciu, Gheorghe, 155
Sutherland, Betty, 102
Sutherland, Donald, 102
Sutherland, John, 102
Swift, J., 101

Ş

Şerpe, Pavel, 8, 161
Ştefan, Sf., 136
Ştefan, cel Mare, 4, 18, 27, 29, 31, 34, 36, 41, 42, 54, 60, 64, 70, 71, 78, 84, 91, 95, 99, 104, 133, 134, 137, 151, 153, 154, 156, 163, 171, 173, 178
Ştefan, Th. I., 64
Ştefănescu, Dumitru I., 86
Ştefănescu, Ion, 55
Şvarţ, 75

T

Tarcauanu, Leon, 123
Tavori, Shimi, 146
Tănase, Maria, 43
Tănase, Petroniu, 163
Tătărescu, Gh., 79
Tebeică, Dumitra, 8, 162, 163
Teclu, N., 28
Tennyson, 101
Teodora, de la Sihla, 8, 164,
Teodoreanu, I., 172
Teodorescu, Ilarie, 161

https://biblioteca-digitala.ro

Teodoriu, Emilia, 134
Teodoru-Doru, Vasile, 8, 164
Teșu, Constantin, 8, 165
Teșu, Viorica, 8, 165
Timofte, Mihai, 8, 166
Timuş, Gherasim, 89
Toderașcu, Ion, 104
Todosia, Mihai, 8, 166
Tomșa, Constantin, 11
Tomulescu, Gheorghe, 8, 167, 168
Tonitza, Nicolae, 90, 91, 107, 110
Topârceanu, George, 107, 108
Torouţiu, I.E., 160
Traian, 57
Tronescu, Dimitrie, 8, 168, 169
Tschuppik, Karl, 160
Tsafir, Tuvia, 146
Turcea, Daniel, 73
Tutulan, Elena, 33

Ț

Țiteica, Gh**.,** 126

U

Uncu, Anton, 89
Ungureanu, Er., 178
Ungureanu, Gheorghe, 129
Ureche, Grigore, 12,6
Ursache, Andrei, 8, 170
Ursache, Petru, 15
Ursache, Valentin, 8, 170
Uţă, Maria, 14

V

Vaarlam, mitropolit, 164
Vacariu, Dumitru, 8, 171
Valery, Paul, 52
Van den Hoven, R., 51
Varlam, Violeta, 33

https://biblioteca-digitala.ro

Vartic, Elisabeta, 8, 173
Vartic, Gheorghe, 8, 173
Vasile Pandrea, Ivona, 8, 174
Vasiliu, Codrin Dinu, 15
Vasiliu, Lucian, 74, 172
Vasiliu, Mihail Constantin, 8, 175,
Văcărescu, Elena, 133
Văitoianu, Arthur, 38
Vâlcu, Teofil, 33
Venter, J.C., 100
Verbeeck, Clara, 116
Verbuţă, Anita, 112
Verona, Arthur, 134
Verșescu, Ana, 83
Verșescu, Sava, 83
Vessereu, Margueritte, 133
Vianu, Tudor, 154
Vieru, Grigore, 178
Vieru, Ioan, 8, 176
Vințan, Corina Ștefania, 8, 177
Vlad, Vasile, 73
Vladimirescu, Tudor, 150, 167
Vlaicu, Aurel, 66
Vlădăreanu, Elena, 74
Vornicescu, Nestor, 74
Vornicu, Gheorghe, 8, 177
Vorel, Lascăr, 16, 90, 91, 111
Vrînceanu, Vasile, 8, 179
Vulcan, Iosif, 145
Vulturescu, George, 52

W

Wendel, Hermann, 160
Williams, Sir George, 103

X

Xenopol, **A**.D., 38, 71, 130

https://biblioteca-digitala.ro

Y

Yigil, Gadi, 146
Yourcenar, Marguerite, 157

Z

Zarifopol-Ilias, Christina, 31
Zlăvog, Ana Maria, 74

https://biblioteca-digitala.ro

https://biblioteca-digitala.ro

Tipar digital realizat la Tipografia Pim
Iași, Șoseaua Ștefan cel Mare și Sfânt nr. 109, 700497
Tel: 0730.086.676, 0732.430.407;
Fax: 0332.440.715
E-mail: editura@pimcopy.ro, editura.pim@gmail.com
www.pimcopy.ro

https://biblioteca-digitala.ro

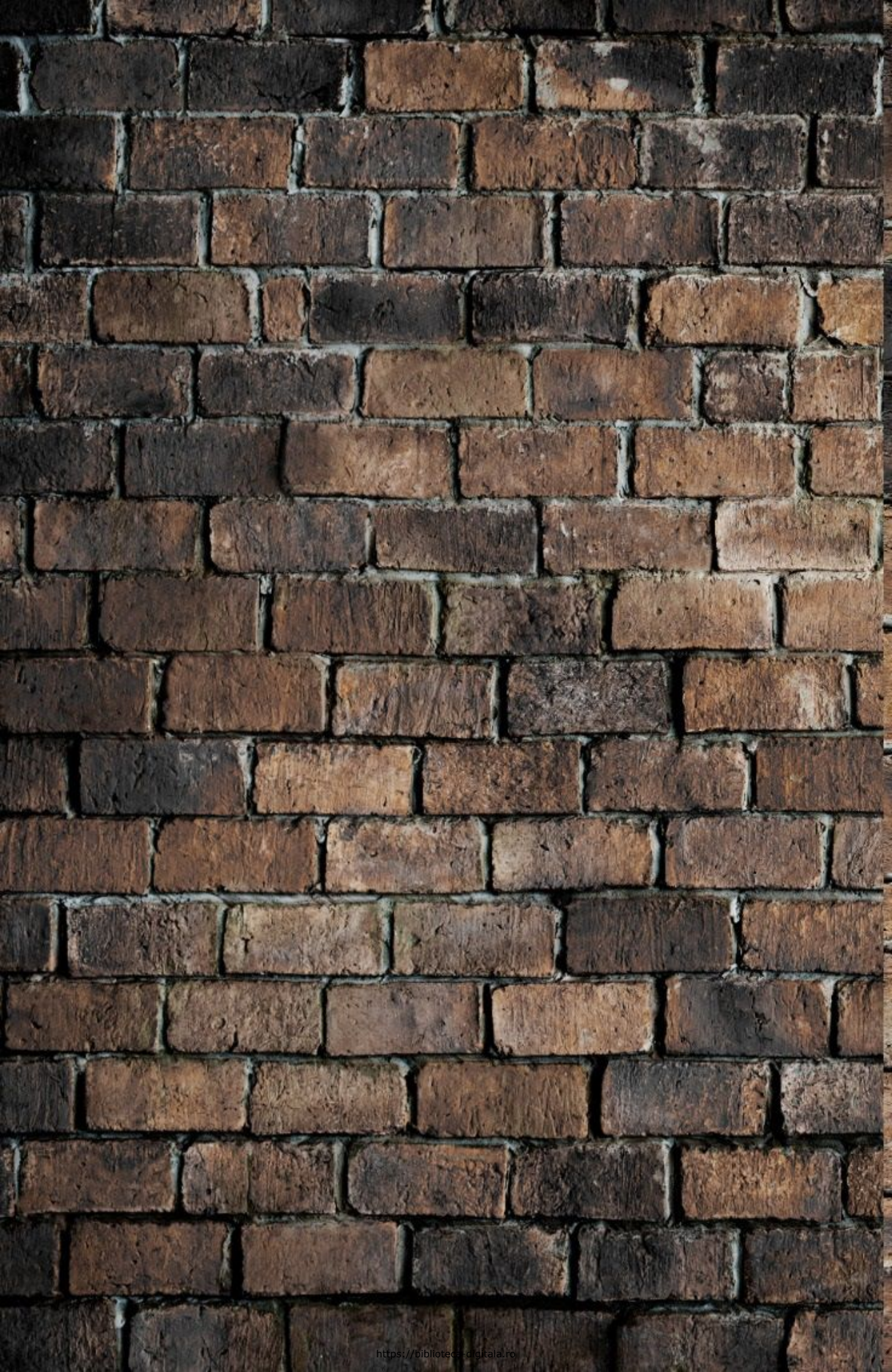
https://bibliotecadigitala.ro